

Yêu Chàng Rồi Nha

Contents

Yêu Chàng Rồi Nha	1
1. Tiết Tử	2
2. Chương 1.1	5
3. Chương 1.2	8
4. Chương 1.3	10
5. Chương 2.1	12
6. Chương 2.2	14
7. Chương 2.3	18
8. Chương 3.1	20
9. Chương 3.2	22
10. Chương 3.3	24
11. Chương 4.1	27
12. Chương 4.2	29
13. Chương 4.3	31
14. Chương 5.1	34
15. Chương 5.2	37
16. Chương 5.3	39
17. Chương 6.1	41
18. Chương 6.2	44
19. Chương 6.3	47
20. Chương 7.1	49
21. Chương 7.2	51
22. Chương 7.3	54
23. Chương 8.1	56
24. Chương 8.2	59
25. Chương 8.3	61
26. Chương 9.1	64
27. Chương 9.2	66
28. Chương 9.3	68
29. Chương 10.1	71
30. Chương 10.2	74
31. Chương 10.3	77

Yêu Chàng Rồi Nha



Giới thiệu

Tác giả: Phượng NghêEdit: Thủy Nguyệt VânNguồn :http://0nguyetvancac0.wordpress.com/Văn_á

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-chang-roi-nha>

1. Tiết Tử

“Ha..... Ha..... Hô! Suyễn chết ta, đến nơi đây..... hử là..... là có thể chứ!”

Một cô gái trẻ tuổi mặc lễ phục tân nương chập vạt tránh trong cái thùng rác lớn ở một ngõ nhỏ tối đen, trên trán mồ hôi rơi xuống làm xót mắt, nhưng nàng chính là híp mắt lại, gắt gao nhìn động tĩnh bên ngoài, không dám có hơi chút phân tâm.

“5 phút, đều không có tiếng bước chân, hử là bỏ xa bọn họ rồi?” Tháo xuống ren trơn trượt vướng bận trên tay, cô gái quăng vào thùng rác, rồi mới thật cẩn thận từ trong thùng rác, lén lút bả đầu tìm hiểu.

“Bọn họ đi rồi sao?” Yên lặng tỉ mỉ miêu tả qua mắt to, cô gái cẩn thận nhìn ngoài ngõ mỗi một cái bóng đáng chớp lên qua, không dám có gì sơ suất, lỡ tai cũng chuyên chú nghe tiếng vang gì khả nghi.

Một hồi lâu sau –

“Có thể đi, đều 10 phút, bọn họ hử là buông tha cho.” Cô gái kéo làn váy cười đứng lên, một trần đèn đường đầu ngõ nhỏ mờ nhạt loáng thoáng chiếu ra một đôi không có mang hài, vết thương luy luy bạch ngọc, xem ra nàng vừa rồi là chạy như thế nào cùng với chạy đoạn đường rất xa.

Rón ra rón rén đi đến đầu ngõ hẻm, cô gái dựa tường, bả đầu chậm rãi hướng bên ngoài tìm hiểu.

“Không nửa bóng người, thật tốt quá!” Khóe môi gợi lên một chút mỉm cười vui sướng, nàng nhỏ giọng may mắn.

Đi trở về thùng rác lớn, nàng cởi lễ phục tân nương vướng chân vướng tay trên người ra quăng vào thùng rác, ở trong lễ phục tân nương, nàng còn có mặc một bộ quần áo.

Ngẩng đầu nhìn ánh sao của bầu trời đêm âm đạm, cô gái thấp giọng nói: “Lúc này không đi, còn đợi khi nào?”

Nàng hít sâu một hơi, đi đến đầu ngõ nhỏ lại nhìn một hồi lâu sau, liền lớn mật đem chân ra bên ngoài một bước, nhưng vào lúc này.

“Mau! Các người đến đầu kia tìm, nhớ rõ đem từng cái địa phương đều phải cẩn thận điều tra, lão bản phân phó, nhất định phải đem người bắt đến, nếu không không thể trở về, cho nên các người nhất định phải đem người tìm ra!”

Lộn xộn tiếng bước chân, đi theo mệnh lệnh phân biệt hướng địa phương khác nhau tán đi.

Cô gái nhanh chóng thu hồi chân, thẳm kêu một tiếng không xong, “Thảm ! Bọn họ làm sao có thể đuổi tới nơi này?”

Nàng vụng trộm liếc mắt ra phía bên ngoài dò xét một cái, “Cái lão tặc kia thế nhưng phái nhiều người như vậy tới bắt ta, xem ra lần này hẳn thật sự bị buộc nóng này!”

Nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền gần đến, nàng vội vàng trốn đằng sau thùng rác lớn.

“Cái này nên làm cái gì bây giờ? Lão tặc phân phó tìm không thấy người lại không thể trở về, bọn họ người nhiều như thế, không cần bao lâu ta nhất định sẽ bị bắt.” Nghe được tiếng bước chân nguyên bản hướng nàng mà đến vòng cái phương hướng khác, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khúc tất, ôm chân sát tường mà ngồi. “Nếu muốn cái biện pháp, nhất định nghĩ cái biện pháp!”

Nhưng là có biện pháp nào có thể cho nàng thuận lợi bỏ chạy đây?

Ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, nàng bình tĩnh tự hỏi.

Vì dự phòng vạn nhất, trước đó nàng đều chuẩn bị tốt, chính là nàng không nghĩ tới lão tặc sẽ phái ra người nhiều như vậy đến bắt nàng, nếu không có nhóm người này, muốn chạy trốn liền đơn giản hơn.....

Đúng vậy! Nếu làm cho bọn họ nghĩ đến nàng không ở nơi này, bọn họ sẽ đến địa phương khác tìm, như vậy kế hoạch của nàng là có thể tiếp tục, nhưng là phải làm như thế nào đây?

Cô gái tự hỏi, đồng thời khước mắt lơ đãng thoáng nhìn lễ phục tân nương trong thùng rác, một cái ý tưởng hiện lên ở trong đầu.

“Ta nhớ rõ gần chỗ này..... làm như vậy hẳn là có thể chứ?”

Nàng nhìn động tĩnh bên ngoài ngõ nhỏ, lại cúi đầu nhìn đồng hồ, “Còn kém 5 phút liền đêm khuya, 5 phút này chỉ có thể xin ông trời phù hộ đừng làm cho bọn họ tìm được ta.” Nói xong, nàng khinh thủ khinh cước xuất ra lễ phục tân nương, không dám làm ra một chút tiếng vang gì.

khinh thủ khinh cước: nhẹ tay nhẹ chân, ở đây là nhẹ nhàng.

Nàng ôm lễ phục cẩn thận tránh ở sau thùng rác, hai mắt thẳng nhìn đồng hồ, tâm treo thật cao.

Còn có 4 phút, a! Tiếng bước chân lại xuất hiện.

Còn có 3 phút, tiếng bước chân càng lúc càng gần! Cô gái lau mồ hôi lạnh trên trán.

Còn có 2 phút, thượng đế a, xin người phù hộ ta, trăm ngàn đừng để bọn họ tìm được ta. Cô gái ở trong lòng cầu nguyện.

Còn có 1 phút, nàng một bên cố gắng kéo thân lui đến sau thùng rác, một bên nhắm mắt chuyên chú lắng nghe tiếng bước chân chính hướng một ngõ nhỏ khác đi đến.

Mau một chút! Mau một chút a, cô gái giao nắm tay càng nắm càng nhanh, rồi mới –

Một trận tiếng xe động cơ ở trong đêm đen vang lên, nàng mạnh mẽ mở mắt ra, đến đây!

“Nhanh chút! Chúng ta mau đưa rác trong ngõ nhỏ này thu dọn, thu xong liền đi, nghe nói nơi này thường thường có chuyện ma quái, vừa mới tôi giống như thoáng nhìn mấy cái bóng đen đang chớp lên, làm tôi sợ muốn chết!” Người tới nói tiếng Anh dày đặc giọng Mexico, trong đêm khuya im lặng có vẻ đột ngột dị thường.

“Thật vậy chẳng? Cậu ở nơi nào thấy?” Một giọng nói tiếng Anh không chuẩn khác vang lên, là có đặc làn điệu của người nước Nga.

“Ai nha! Hiện tại thảo luận cái này cái gì? Chúng ta mau đưa rác thu dọn xong, lát lại nói với cậu.”

Hai bóng người thẳng tắp hướng trong ngõ nhỏ đi, cuối cùng bóng người biến mất ở đèn đường, ánh trăng đều chiếu không tới góc.

“Hôm nay cũng không tệ lắm, không có thi thể trẻ con.” Nhanh nhẹn lấy rác trong thùng, người có làn điệu nước Nga nói mang chút may mắn.

“Ân, thi thể hư thối mùi thật khiến cho người ta không thể chịu đựng được, hơn nữa vừa nghĩ đến trên xe có cỗ thi thể, khiến cho lòng người thẳng sợ hãi.”

“Tôi cũng vậy.”

Hai người vừa nói vừa tha túi rác nặng hướng ngoài ngõ đi đến, không phát hiện có mặt bóng người lén lút theo ở phía sau bọn họ.

“Chúng ta đi nhanh chút thôi! Tôi giống như lại thấy được.....” Thanh âm nòng hậu Mexico lại run run vang lên.

“A! Kia nhanh chút! Mẹ nó! Công việc này thật đúng là không phải người làm.”

Thanh âm người nước Nga mắng cùng tiếng đóng cửa xe, một bóng đen nhỏ xinh vọt tới sau xe rác, nhờ vào thân xe che lấp, động tác nhanh chóng đem lễ phục tân nương móc ở trên then cửa sau cửa xe, rồi mới lại nhanh chóng trở lại trong ngõ nhỏ.

Như vậy hẳn là có thể đi! Lễ phục màu trắng thực rõ ràng, sau khi xe đi qua, bọn họ hẳn là sẽ nhìn thấy được, đến lúc đó..... Cô gái nhìn xe rác rời đi, ở trong lòng thầm nghĩ.

Một lát sau, giọng nam trầm thấp vang lên –

“Nhìn thấy không? Mắc tại trên xe là lễ phục tân nương, tiểu thư nhất định tránh ở trên đó, chúng ta mau đuổi theo!”

Tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, nhưng lần này là ngược hướng với chỗ ngõ nhỏ của cô gái chạy đi.

Thật tốt quá! Kế hoạch thành công!

Nhìn bóng người đám kia rời đi, cô gái khoe miệng mang mỉm cười.

“Kế tiếp sẽ nghĩ biện pháp đến sân bay, chỉ cần rời đi nước Mỹ, lão tặc sẽ bắt không được ta.” Nhìn đám người kia biến mất bên trái sườn trong ngõ nhỏ, nàng chạy đi hướng bên phải chạy như điên.

Ha ha a, nàng cũng sắp tự do, lão tặc nhất định không thể tưởng được con vịt tới tay thế nhưng còn thoát được đi.

Chuyển thân, nàng hướng đường cái lớn chạy tới.

5 phút sau, cô gái dưới đèn đường xoay người thở mạnh, tóc dài theo gió bay lên.

“Đáp cái xe tiện lợi, nếu không sẽ..... không kịp thời gian máy bay cất cánh.” Nàng dựa vào ánh đèn nhìn xem trạm xe bên cạnh, “Liên đi cái xe trên mạng đã nói đi, an toàn lại tin cậy, hơn nữa nhất định sẽ tới sân bay Đạt Phúc.”

Cô gái vội vàng đứng dậy, đi đến ven đường vẫy tay, rất khiến cho lái xe chú ý.

Xe ở bên người nàng dừng lại, lái xe quay cửa kính xe xuống, nhìn nàng nói: “Tiểu muội muội, đã trễ thế này như thế nào một mình đứng ở chỗ này? Có phải cùng cha mẹ cô rời đi hay không?”

Tiểu cô nương? Nàng cười cười, không có trả lời câu hỏi của lái xe, mà là lấy tiếng Anh lưu loát nói ra thỉnh cầu của chính mình: “Tiên sinh, có thể cho tôi đáp cái xe tiện lợi không?”

“Tiểu muội muội, tôi phải đến sân bay nha.” Lái xe chìa chìa chữ trên bảng hướng dẫn phía trước đường, hẳn tưởng nàng hẳn là không phải muốn đi sân bay, hơn nữa đã trễ thế này, muốn đưa nàng cũng là đưa nàng đến cục cảnh sát đi.

“Tôi muốn đến sân bay a!” Cô gái hiểu được trong lòng hẳn suy nghĩ cái gì. “Lái xe tiên sinh, anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi đã muốn hơn hai mươi tuổi.” Nàng xuất ra hộ chiếu chỉ lên ngày sinh cho lái xe xem, “Tôi muốn đến sân bay đáp máy bay về Đài Loan, nhưng xe của tôi không khéo lại đậu ở trên đường, vừa mới bị công ty sửa xe mang đi duy tu, cho nên tôi nghĩ xin anh đưa ta đến sân bay, làm ơn.”

Nhìn ngày sinh trên hộ chiếu, lại nhìn khuôn mặt cô gái, lái xe nhếch miệng cười, rồi mới mở ra một bên cửa xe ý bảo nàng ngồi vào, đợi nàng ngồi vào đằng sau của mình, hẳn giỡn nói: “Nữ nhân Phương Đông đều tuổi trẻ giống cô sao?”

Cô gái khẽ cười, “Kia cũng không nhất định.” Nàng biết chính mình hé ra mặt oa nhi thường làm cho người ta đem tuổi của nàng đoán ít đi năm tuổi.

“Ha ha a, cô thật sự là khôì hài.” Lái xe vừa nói vừa đem xe chạy đến trên đường cao tốc. “Cô là người Đài Loan a?”

“Hẳn xem là như vậy, tôi sinh ra ở nước Mỹ, nhưng phụ mẫu tôi đều là người Đài Loan.”

“Vậy cô biết nói tiếng Trung không?” Lái xe tò mò hỏi.

“Đương nhiên, tôi nói cho anh nghe.” Cô gái đầu tiên là mắt nhìn kính chiếu hậu xem có truy binh hay không, rồi mới nói: “Tôi gọi là Hứa Anh Phác, năm nay hai mươi một tuổi, học khoa y nhảy lớp nên sang năm có thể thuận lợi tốt nghiệp, nhưng ba tháng trước lão tặc nhân vì kinh thương thất bại, phái người bắt con gái riêng là tôi đây trở về giả mạo thiên kim chính quy gả cho đối thủ một mất một còn, tính dùng chính sách đám hỏi văn hồi công ty hắn, còn dùng tiền chữa bệnh của mẫu thân tôi uy hiếp tôi thuận theo, vốn tôi là đáp ứng rồi, nhưng không lâu tôi biết..... biết được tin tức mẫu thân tôi ở bệnh viện đã bệnh chết, cho nên tôi mới nghĩ biện pháp theo lễ đường trốn tới..... tôi muốn đến Đài Loan, bởi vì nước Mỹ đã muốn không có lý do để tôi tiếp tục ở lại.” Nói xong, ánh mắt của nàng ám ám, chợt khóe miệng của nàng lại gợn lên một chút mỉm cười, chính là cười lại mang chua xót.

“Thì ra tiếng Trung dễ nghe như thế a!” Chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước, lái xe cười gật đầu nói.

Tuy rằng hắn nghe không hiểu nội dung nàng nói, nhưng ngữ điệu đầy nhịp điệu rất có hương vị, hơn nữa nói còn nghe được ra tình cảm.

Bất quá, không biết có phải lỗi của hắn hay không, mấy câu cuối cùng kia của nàng nghe qua như thế nào có cổ hương vị bị thương?

“Là mẫu thân tôi dạy tôi.”

“Vậy cô cũng có thể dạy tôi vài câu không? Như là bạn khỏe không, cảm ơn, thực xin lỗi linh tinh..... A, đúng rồi, đúng rồi, mặt khác cũng thuận tiện nói cho tôi biết tên tôi phát âm như thế nào đi, tên của tôi gọi là Snail • Smith.” Học vài câu tiếng Trung, lần khác khi gia tộc tụ hội liền có thể hướng thân bằng bạn tốt hiển vật quý.

“Được, tôi đây trước tiên là nói về phát âm tiếng Trung tên anh, anh hãy nghe cho kỹ, Snail là nói như vậy.....” Cô gái một bên chú ý động tĩnh hậu phương, một bên hảo tâm dạy lái xe nói tiếng Trung.

5 phút sau –

“Tôi đã biết, cảm ơn cô a, cô gái nhỏ.” Tuy rằng nàng đã muốn hai mươi tuổi, nhưng khuôn mặt của nàng thoát nhìn nhỏ nhỏ, hơn nữa thanh âm của nàng cũng tinh tế nộn nộn, nghe qua giống như tiểu bảo lệ mười hai tuổi nhà bọn họ đang nói chuyện, đáng yêu cực kỳ!

“Đừng khách khí, lái xe tiên sinh, anh.....” Cô gái nói còn chưa nói xong, khóe mắt dư quang thoáng nhìn trên kính chiếu hậu, cảnh tượng làm nàng trợn to mắt, “Cẩn thận! Đằng sau có lượng lớn xe tải..... A a a!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, nàng không kịp đem lời nói cho hết, liền cảm thấy sau đầu có một cổ lực va đập thật lớn hướng xe bọn họ va chạm, trong tiếng phanh, nàng nghe được lái xe quát to, xe mạnh chuyển biến, thanh âm lốp xe ma sát mặt đất, thanh âm lan can đứt đoạn, rồi nàng cảm thấy mới thân thể rơi xuống.

Lực va đập mãnh liệt làm cho nàng thống khổ nhắm mắt lại, nàng biết chính mình đúng là vẫn còn trốn không thoát quốc gia nhốt nàng hai mươi năm này, nàng sắp sửa táng thân nơi này.....

2. Chương 1.1

Một cô nương diện mạo thanh tú cầm một cái chổi trúc, nhẹ nhàng quét lá rụng, thỉnh thoảng còn đánh cái ngáp, phát cái tiểu ngốc.

Đột nhiên, một trận khe khẽ nói nhỏ ở tiền phương vang lên.

“Thu Nhi, các nàng một đám người vây quanh ở nơi đó, đang nói cái gì a?” Kỳ quái nhìn một đám người trong lương đình cách đó không xa, Anh Phác hỏi bạn tốt bên người.

“Người không biết sao?” Cô gái gọi là Thu Nhi vẽ mặt kinh ngạc, cũng dừng lại động tác quét.

“Biết cái gì?” Anh Phác khó hiểu đem ánh mắt theo lương đình di hồi trên người bạn tốt.

“Sự tình huyền lớn như thế, người thế nhưng không biết?”

“Phát sinh sự tình gì sao?”

“Này.....” Thu Nhi đầu tiên là tả hữu nhìn một chút, rồi mới buông cái chổi trong tay đi đến bên cạnh Anh Phác, đem miệng gần sát bên tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Nghe nói là chuyện ma quái.”

“Chuyện ma quái?” Hơi hơi tức khởi mào, Anh Phác vẽ mặt nghi vấn. “Chuyện ma quái làm sao?”

“Nghe nói là trong hoa viên nam sương phòng của nhị thiếu gia. Đêm qua Cúc Đại ở nam uyển..... Cúc di người biết không? Chính là cái Cúc Đại thấp béo ục ịch kia, vẽ mặt tàn nhang, chúng ta từng gặp qua ở phòng bếp.” Sau khi thấy bạn tốt gật đầu, Thu Nhi mới tiếp tục nói: “Tối hôm qua nàng ngủ được một nửa thì mắc tiểu tiện, liền cầm quần chạy đến nhà xí đi ngoài, ai ngờ nàng mới chạy đến hoa viên, liền thoáng nhìn trước mặt có một chút bóng trắng bay qua, sợ tới mức nàng đương trường nước tiểu ầm ụt quần.” Nói tới đây, Thu Nhi che miệng cười, “Mọi người nguyên bản đều cười nàng là ngủ mơ hồ nhìn lầm rồi, nhưng Tiểu Quỷ đi sau giống nàng muốn đi nhà xí tiểu tiện, sáng nay nói nàng cũng thấy được, mọi người mới ở nơi nào phỏng đoán ngờ vực vô căn cứ.” Đây là nguyên nhân vì sao một đám người lại vây quanh ở nơi đó xì xèo thì thầm.

“Có bóng trắng bay qua?” Như vậy đã nói là chuyện ma quái a, những người này có thể hay không ngạc nhiên chút? Nàng còn tưởng rằng các nàng đã nhìn đến cái hình ảnh gì càng kinh khủng đây.

“Đúng vậy, kỳ thật này không phải lần đầu tiên có người nhìn thấy, nghe nói trước đó tại đây còn có vài người thấy qua.” Thu Nhi dừng một chút, ngữ khí khẽ run đến gần bạn tốt: “Gian đại trạch này cũng không phải thực tâm trạch, nhưng người có phát hiện nô bộc nha hoàn làm việc ở đây đều thực trẻ tuổi hay không?”

Trạch: nhà ở, phủ đệ

Anh Phác gật gật đầu, “Ân, ta lúc trước cũng có nghi ngờ này, nhưng nghĩ đây là quy định trong phủ.”

Người tuổi trẻ lực tráng, làm việc rất nhanh lại có hiệu suất, Đan phủ nhà cửa rộng lớn, chạy đông chạy tây liền đủ một người, nô bộc lớn tuổi không có khả năng thích ứng nổi.

“Mới không phải, trước đó ta liền hỏi thăm qua, người làm việc ở trong này, đại bộ phận là mấy tháng gần đây mới đến, ngoại trừ tổng quản, không ai làm việc vượt qua tám năm, hơn nữa trước khi chúng ta đến, nghe nói trong phủ có một nhóm người rời đi.”

“Một nhóm người rời đi? Nơi này đãi ngộ tốt như vậy, vì sao sẽ có người muốn đi?” Nơi này cho ăn cho ở, công việc cũng không nhiều lắm, hơn nữa hàng năm còn có thể lấy hai bộ quần áo miễn phí, giống nàng đã muốn cả đời lại ở trong này.

Hơn nữa chủ nhân Đan phủ thực đối tốt với hạ nhân, nếu gặp phải chuyện khẩn cấp muốn về nhà hoặc ra ngoài, chỉ cần cùng tổng quản xin phép một tiếng, tổng quản thấy hợp lý đều sẽ đồng ý, đôi khi còn có thể trợ giúp vàng, trợ giúp gia quyến người đó.

Bất quá trọng yếu nhất là, Đan phủ tuyệt đối sẽ không ngược đãi hạ nhân, lại càng không bóc lột nô bộc, lúc trước nàng chính là nhìn trúng điểm ấy mới tiến Đan phủ làm việc.

“Đương nhiên là vì chuyện ma quái a! Cho nên không ai dám làm lâu. Lúc trước ta liền kỳ quái Đan phủ có tiền có thể làm sao có thể thuê dùng hai tiểu bé gái mồ côi lai lịch không rõ như chúng ta, thì ra là bởi vì chuyện ma quái trong phủ giữ không được người liền vội thu dùng người, mới có thể tiện nghi cho hai người chúng ta.” Thu Nhi ngữ khí khẳng định nói.

Giật nhẹ tay áo của nàng, Anh Phác có chút bất an nói: “Thu Nhi, người lại không có tận mắt thấy, vẫn là đừng tin vớ vẩn về cô về tốt, nếu sự tình rơi vào tai tổng quản nơi đó, chúng ta nhất định sẽ bị mắng.” Người tổng quản tuy rằng tốt, nhưng đối với người làm việc gì sai, hẳn phạt tuyệt không nương tay.

Tay cắm ở trên lưng, Thu Nhi nói được đúng lý hợp tình: “Ta là không phát hiện, nhưng mà Cúc Đại cùng Tiểu Quỷ đều thấy a! Chứng minh sự tình là thật, cái gì mà nghe nói, Cúc Đại cùng Tiểu Quỷ chính là nhân chứng!”

“Ai nha, nói không chừng các nàng nhìn đến chính là đám mây trắng mà thôi.” Nhấn mặt nhấn mũi, Anh Phác vẫn là không tin chuyện ma quái.

“Đúng vậy, buổi tối còn có mây trắng, kia không phải càn quỵ dỵ?” Nhìn bạn tốt trước mặt thấp hơn mình nửa cái đầu, cân não Anh Phác liền cùng diện mạo của nàng giống nhau, thiên chân có thể.

Ngượng ngùng vuốt vuốt tóc, Anh Phác có chút thẹn thùng, “Đúng nha.”

Thu Nhi khoát tay, “Quên đi, quên đi, dù sao chúng ta tới nơi này cũng mau nửa năm, ngày qua thật tốt, cho dù trong phủ thật sự chuyện ma quái, chỉ cần quý không nháo đến trên người chúng ta, sẽ mặc hấn nháo đi.” Giống các nàng loại bé gái mồ côi vô y vô dựa còn chọn cái gì, chỉ cần có cái chỗ cư trú có năng lực ba bữa ấm no, cũng đã đủ may mắn.

“Người nói đúng.” Người không phạm ta, ta không phạm người, cùng với ý, quý không phạm người, cần gì phải so đo bên người có quỵ dỵ?

“Anh Phác, ta trước đem lá rụng này đi đổ.” Thu Nhi cầm lấy hai cái ki đựng lá trúc rụng, tuyệt không thấy cổ hết sức, cước bộ còn thật sự vững chắc.

“Ta đi theo người.” Anh Phác muốn tiếp nhận cái ki trúc của mình, lại bị Thu Nhi đi lên.

“Được, được, người nghĩ rằng ta và người không hiểu được người tối hôm qua lại ham đọc sách ngủ trễ sao? Người vẫn là ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, nếu không buổi chiều khẳng định không có khí lực làm việc.”

“A! Bị người phát hiện.” Le lưỡi, Anh Phác vẻ mặt chột dạ.

“Giường của người đến giờ sửu vẫn là trống, ta cũng không phải ngủ như chết, làm sao có thể không phát hiện?” Trùng Anh Phác, trên mặt Thu Nhi có chút mất hứng, “Không phải nói qua với người đọc sách đừng đọc trễ như thế, hại người lại hại mắt, huống hồ sách lại không có chân, sẽ không tự mình chạy trốn, người làm gì thể nào cũng phải trong hai ngày xem xong?” Không thấy qua cô nương nào giống Anh Phác lướt sách thành si như vậy. “Mới sáng sớm người liền đánh vài cái ngáp? Nếu như bị tổng quản thấy được, người đảm bảo sẽ chịu mắng.”

“Sách xem rất hay, ta lướt tiếc buông.” Buông đầu xuống, Anh Phác lúng ta lúng túng nói.

“Hay cũng không thể mặc kệ thân thể của chính mình a, đều nói qua với người vài lần, vẫn là không nghe!” Trùng bạn tốt, Thu Nhi bày ra bộ dáng đại tỷ tỷ, “Đêm nay người lên giường sớm một chút cho ta, từ nay về sau nếu lại để ta phát hiện người vì đọc sách mà không ngủ, ta sẽ không để ý người, biết không?”

“A! Không cần ! Cuốn Sẽ thực nhớ kia chỉ còn một chút liền xem xong rồi, đứng vào phần đặc sắc, Oanh Oanh người ta cũng sắp muốn cùng.....” Anh Phác vẻ mặt lo lắng.

“Cái gì Oanh Oanh, ta còn Yến Yến a.” Thu Nhi trùng mắt, “Không đàm! Lúc trước đã nói một ngày chỉ xem nửa canh giờ.”

“Nửa canh giờ sao được a, ít nhất một canh giờ.” Anh Phác cùng nàng cò kè mặc cả.

“Không được! Nửa canh giờ chính là nửa canh giờ, lúc trước là người với ta ước định tốt, không được nhiều lời!” Thu Nhi vẻ mặt biểu tình không thương lượng.

“Nhưng là.....” Hai vai suy sụp lại, Anh Phác do là tim lý do không buông tay.

“Không có nhưng là, ước định chính là ước định, ta này cũng là suy nghĩ cho người.” Nói xong, Thu Nhi xoay người bước đi, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sầu khổ phía sau.

Nhìn bóng dáng bạn tốt rời đi, Anh Phác biểu tình sầu khổ lập tức đậm đi, thay là sung sướng tươi cười.

3. Chương 1.2

Lúc trước khi ở Đức Châu phát sinh tai nạn xe cộ, nàng còn tưởng rằng chính mình chết chắc rồi, không nghĩ tới khi tỉnh lại, là địa phương không phải thiên đường cũng không phải địa ngục, mà là một gian nhà tranh ở trong rừng.

Thu Nhi là người nàng nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại, đồng thời cũng là ân nhân cứu mạng của nàng. Thu Nhi nói là ở bên dòng suối trong rừng phát hiện nàng, không biết là sống hay chết, sau đến nàng cố lấy dũng khí đi phía trước tìm tòi, mới phát hiện nàng chính là hôn mê, liền công nàng đi vào trong nhà tranh phụ cận tĩnh dưỡng.

Từ miệng Thu Nhi nàng biết được chính mình trở lại Đường triều hơn một ngàn năm trước, loại sự tình xuyên qua thời không này, nàng nghĩ đến chỉ phát sinh ở trong phim, không nghĩ tới sẽ phát sinh ở trên người chính mình.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng là cô độc một mình, trở lại Đường triều nàng lại có thêm một bằng hữu, cho nên đối với chuyện xuyên qua thời không nàng thuận theo tự nhiên, có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt hay không nàng không thêm để ý, bất quá, nếu là có thể lựa chọn, nàng là muốn cả đời ở tại chỗ này.

Nơi này mặc dù khoa học kỹ thuật không thể phát đạt so với thế kỷ hai mươi mốt, nhưng nay Khai Nguyên thịnh thế chính trực, nhân dân an cư lạc nghiệp, dân phong thuần phác, còn có đủ loại kiểu dáng xinh đẹp lại cái vui chơi này nọ, hơn nữa năm nay, nàng quả thực là vui đến quên cả trời đất, hưởng hồ ở trong này, sẽ không tin lão tặc kia còn bắt được nàng.

Anh Phác đi đến bên hồ bó gối mà ngồi trên cỏ, một chút thích ý mỉm cười nhìn mặt hồ gợn lăn tăn, từng từng hoa sen, phá thủy mà đứng, thanh mà không diêm, lệ mà không tầm thường, ở dưới nắng sớm, bờ bãi nở rộ.

Thủy quang chiếu vào trên mặt trắng nõn của nàng, chiếu sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong tú nhả mang tính trẻ con, nàng một tay chống đỡ hai má, híp hai mắt hiện lên một chút lợi hại.

Chuyện ma quái sao?

Nghi vấn của Thu Nhi, từ lúc vào phủ chưa đến vài ngày nàng liền phát hiện.

Đan phủ là người cả nước biết tới, đại phủ số một giới y dược, các nơi đều có hiệu thuốc bắc y điểm của Đan phủ, đại phu xuất thân từ Đan phủ tất cả đều là danh y kiệt xuất các nơi, cũng là địa phương hiệu thuốc bắc lớn nhất, dược liệu đầy đủ nhất, mỗi tháng tiến thưởng nhiều, có thể nghĩ.

Có thể đem thị trường mở rộng đến các nơi trong cả nước, cũng thành lập hệ thống chữa bệnh quy mô khổng lồ, thương gia đơn thuần bình thường căn bản làm không được, hai vị chủ nhân Đan phủ hẳn là không phải người đơn giản đi.

Ở trong mắt mọi người, Đan phủ là thương gia kinh doanh y dược, nhưng theo nàng đoán, Đan phủ nhất định còn có nghề phụ, nhưng lại là một loại không thể cho ai biết, tin tưởng này cũng là nguyên nhân chủ yếu trong phủ muốn lấy người tuổi đều thực trẻ, lại giữ không được người đi.

Ngẩng đầu nhìn lên trời xanh mây trắng trên đầu, địa phương không chịu qua ô nhiễm chính là không giống với, thiên không màu lam là màu đẹp nhất nàng đã nhìn qua, đoàn đám mây làm sạch màu trắng, thuần lam thuần trắng, làm người ta vui vẻ thoải mái. Bất quá nói đến màu trắng, Anh Phác lại nghĩ tới lời nói vừa rồi.

Ở thiên không phi bóng trắng..... Hẳn là người đi, chính là cái loại khinh công truyền kỳ của hiệp sĩ giang hồ.

Ân, là đại phu lại là thương nhân, hai chủ tử của Đan phủ sợ là cùng giang hồ nhân sĩ thoát không được quan hệ.

Ai, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Hiện tại thân phận của nàng chính là cái nha hoàn, bí ẩn bên trong phủ nàng không có hứng thú cũng không thời gian đi khai quật, có thời gian nên lấy sách ra xem, nơi này sách cũng thật hay, tuy rằng không có dấu chấm câu, còn có vài chữ có chút tối nghĩa làm cho nàng xem không hiểu lắm, nhưng nội dung của chuyện xưa truyền kỳ hứng thú lại đặc sắc, làm cho nàng yêu thích không buông tay.

Tựa như Thu Nhi nói, quý chỉ cần không nháo đến trên người chính mình, mặc cho hấn nháo đi.

Ở trong này được ăn được ở, nói cái gì nàng cũng sẽ không rời đi nơi này, nếu thật sự có quý, cũng không ngại, ở thế kỷ hai mươi một nàng học là khoa y học, người chết nàng cũng thấy nhiều, không kém yêu ma quỷ quái này đó.

Trong thư phòng ở lầu hai Giản Uyển, có hai gã nam tử ngồi đối diện.

“Chuyện tối hôm qua, người giải thích như thế nào?” Một gã nam tử áo bào trắng tao nhã nho nhã chấp bút lông nhỏ phê duyệt sổ sách, cũng không ngừng đầu lên hỏi nam tử ngồi ở trước bàn.

“Tối hôm qua có phát sinh chuyện gì sao?” Nam tử tướng mạo tuấn lãng cương nghị mặc tử bào (áo bào tím) cầm trên tay một chùm nho, hai chân khiêu ở trên bàn, ngậm có ngậm không ăn nho, vẻ mặt không chút để ý.

“Chuyện người ở trên nóc nhà bay loạn.” Nam tử áo bào trắng — Chủ nhân Đan phủ Đan Tế Triệt — đem bút chuyển qua nghiên mực trăm mực, thừa cơ liếc mắt đệ đệ Đan Úy Hạo cùng hấn giả ngu.

“Ai nha! Đại ca thật đáng ghét, loại việc nhỏ này cũng biết, huynh không phải là tránh ở chỗ tối nhìn lên người ta?” Khóe miệng gợi lên một chút độ cong bất cần đời, Đan Úy Hạo ánh mắt ái muội nhìn huynh trưởng.

“Ít tả hữu đi, giải thích.” Hạ xuống một bút cuối cùng, Đan Tế Triệt đem quyển sách khép lại, tính cả hai quyển rất nặng một bên quyển sách để lại vào giá sách phía sau.

Chỉ biết giả ngây giả dại cũng vô dụng, ai!

“Ách..... Liên quan đến chuyện đệ ở trên nóc nhà bay đệ có thể giải thích.” Đan Úy Hạo vuốt tóc, trông mắt phiêu đến phiêu đi, ý đồ nghĩ ra một cái lý do phi thường hợp lý.

“Ta đang nghe.” Đan Tế Triệt chuyên chú nhìn hấn, cười đến vẻ mặt ôn hòa.

“Bởi vì..... Ách..... Bởi vì tối hôm qua đệ.....” Thoáng nhìn huynh trưởng tươi cười, hấn nhanh chóng buông nho, đoạn chính ngồi lại.

Ôn hòa tươi cười, hai mắt ảm áp, cười hình cung sung sướng, nhìn đến thấy thế nào đều là như vậy ảm áp, như thế nào ở trên mặt đại ca lại tự thành âm trầm khủng bố?

Là hấn thấp thỏm không yên nên thấy vậy sao?

Đan Úy Hạo kiên cười hai tiếng, xem ra lần này thế nào cũng phải tìm lý do tốt qua loa tắc trách, nếu không hậu quả sẽ rất khó xem.

“Bởi vì sao?” Đan Tế Triệt phi thường có kiên nhẫn chờ đợi đáp án, vẫn là vẻ mặt ôn hòa cười.

“Bởi vì..... Bởi vì tối hôm qua thời điểm đệ trở về, trong trạch đã muốn tắt đèn, đệ sợ trong bóng tối sẽ lạc đường, cho nên ở trên nóc nhà tìm phương hướng.”

“Thì ra là thế.” Hấn mỉm cười gật gật đầu, “Ở đêm tối đen trong hoàng cung ngự uyển đi lại tự nhiên, nhưng ở chính trong nhà mình lại nhận không ra phương hướng, bản lĩnh nhận thức đường của người thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc a.”

“Ách..... Đúng vậy.” Một chút gượng ép kiên cười hiện lên trên mặt Đan Úy Hạo, “Địa phương rộng lớn phức tạp đệ có vẻ nhận được đường, nhỏ một chút đệ tìm không được phương hướng, đệ cũng cảm thấy rất làm phức tạp.”

Đan Tế Triệt mi dương dương tự đắc, tựa tiểu phi tiểu xem xét đệ đệ, “Ta xem không chỉ làm phức tạp còn rất không xong, ba đại tiểu hoàng miêu trong trạch mới năm tháng nhắm mắt cũng tìm được đến phòng bếp, người người này ở trong này hai mươi ba năm, lại còn không rõ ràng đông tây nam bắc lắm, ngay cả con mèo nhỏ cũng không bằng, người còn không hỏng luôn sao?”

tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười

Oa! Ngay cả trong nhà có mấy con mèo nhỏ đều biết, đại ca không phải rất nhiều việc đều đến phiên sao? Như thế nào thần thông quảng đại ngay cả loại sự tình này cũng biết? Nói không chừng đến tổng quản cũng không biết đâu.

Bứt lên một chút cười khở, Đan Úy Hạo lúng ta lúng túng thừa nhận, “Là rất không xong.” Quên đi, bị mắng tổng so với bị phạt tốt hơn.

“Nếu thừa nhận chính mình rất tệ, vậy luyện tập thêm cảm giác phương hướng, nếu không thế nào một ngày đi nhầm đường rơi vào trong hồ, cẩn thận không có người cứu.” Đan Tế Triệt cầm lấy chén hoa sen nạm vàng ở một bên, uống ngụm trà nhuận hầu, rồi mới buông chén trà, phất ống tay áo, lập tức đứng lên.

Di, liền như vậy đi rồi? Không truy nguyên do? Đại ca khi nào thì biến thành dễ nói chuyện như vậy?

Không đúng, nhất định có vấn đề, phải hỏi rõ ràng mới được.

4. Chương 1.3

“Đại ca, xin hỏi trong lời nói vừa rồi của huynh có ý tứ gì?” Đan Úy Hạo vội vàng hỏi.

Đan Tế Triệt đi đến cạnh cửa dừng cước bộ lại, xoay người, trong mắt tràn đầy rất nhu hòa quan tâm. “Trong nhà có giếng sơn, hồ nước, một cái không cẩn thận sẽ phát sinh nguy hiểm, hơn nữa người giống người buổi tối không ngủ được lại thích chạy loạn, càng dễ dàng chịu thương, vì người suy nghĩ, đại ca đề nghị người đem trạch lý đi mười vòng, nhận thức đường thuận tiện ghi nhớ ở đâu có nguy hiểm, sau ba ngày vào đêm, tốt nhất đừng chạy loạn, nếu không đại ca sẽ thay người lo lắng.”

“Mười vòng?” Đan Úy Hạo nuốt nuốt nước miếng, Đan phủ lớn vô cùng, mỗi ngày đi mười vòng, chẳng phải là muốn đem chân đi đứt mới đi hết?

“Mười vòng.” Hắc khẳng định gật gật đầu, “Nhớ rõ, mỗi ngày đều phải đi.”

“Mỗi ngày!” Đan Úy Hạo khuôn mặt tuần tú liền suy sụp, hắc chỉ biết sự tình thế nào đơn giản như vậy liền chấm dứt. “Đại ca, đề nghị của huynh, đệ cũng không thể nghe một chút là được sao?” Cầm chừng ba ngày liền đủ buồn, còn muốn đi mười vòng, trước khi buồn chết hắc còn không mệt chết trước.

“Đại ca là vì tốt cho người, người nhưng đừng phụ ý tốt của đại ca.”

Lời này nói được thật dễ nghe a! Có ý tốt? Khư, nói ngắn gọn, hắc chính là đi.

Khuyết điểm thứ nhất của đại ca là nói chuyện không trực tiếp.

“Hảo ý của đại ca tiểu đệ tâm linh, nhưng tiểu đệ gần đây thân thể bị bệnh nhẹ, chỉ sợ không thể mệt nhọc quá độ, huynh vẫn là để tiểu đệ ở trong phòng tĩnh dưỡng đi.” Hắc rất cuộc nói.

Đan Tế Triệt cao thấp nhìn hắc một cái, có ý nói: “Thân thể bị bệnh nhẹ? Ta coi người khí sắc tốt lắm a, hơn nữa mồm miệng nói đến linh hoạt lại rõ ràng. Bất quá người vẫn là cùng đại ca nói người làm sao không thoải mái, đại ca khai mấy thiếp được cho người bồi bổ thân thể.”

“Không được, để đệ chính mình đến hiệu thuốc bắc bốc thuốc uống, không nhọc đại ca lo lắng.” Đan Úy Hạo khoát tay nói.

“Phải không? Vậy người nửa tháng này ngay tại nam uyển hảo hảo tĩnh dưỡng đi, đại ca lúc rảnh sẽ đi thăm người.”

“Nửa tháng?! Không phải ba ngày sao?”

“Cái gì ba ngày?”

Học hẩn giả ngu a! Đan Ủy Hạo vội la lên: “Cấm chừng a! Huynh không phải phạt đệ cấm chừng ba ngày, khi nào thì biến thành nửa tháng?”

“Cấm chừng là cấm chừng, dưỡng bệnh là dưỡng bệnh, người người không thoải mái thì phải thật tốt nghỉ ngơi nửa tháng.” Đại phu đương nhiên hy vọng bệnh nhân nghỉ ngơi nhiều, hưởng chỉ là thân đệ đệ chính mình, khiến cho hẩn hảo hảo mà nằm cái mười ngày nửa tháng.

Xong rồi! Xem hẩn đem chính mình đổ lên cái tình trạng gì? Nhìn đại ca bên miệng mang gian trá cười ngân, Đan Ủy Hạo nhin không được ở trong lòng khóc thét.

Ai, hẩn làm sao có thể ngốc như vậy a, hiện tại vẫn hồi không biết còn kịp không? Đại ca hẩn là sẽ khoan trường phạt đi.

“Đại ca.....” Đan Ủy Hạo muốn nói lại thôi.

“Ân?”

“Đệ sai rồi.” Vẫn là nhận sai đi, đại ca hẩn là sẽ xem ở phần thưởng hẩn chủ động nhận sai, giảm bớt trường phạt chứ?

“Người làm sai cái gì?” Đan Tế Triệt như trước cười dài.

“Đệ sai rồi, không nên nửa đêm không ngủ được chạy ra ngoài chơi.” Buông đầu xuống, Đan Ủy Hạo giống cái tiểu hài tử làm sai việc, tiếng như muỗi nói.

“Ân hừ.” Đan Tế Triệt hai tay hoàn ngược chờ đợi câu dưới.

“Đệ sai rồi, không nên nhàn hạ dùng khinh công bay đến trong phòng.”

“Rồi sao?”

Ngẩng đầu dò xét đại ca liếc mắt một cái, hẩn tiếp tục cung khai, “Đệ sai rồi, không nên nửa đêm mọi người đang ngủ mặc áo trắng bay loạn, lập tức dọa chạy mười hai tên nô bộc.”

Đan Tế Triệt mở miệng sửa đúng, “Là mười lăm tên, một canh giờ trước lại đi ba gã rồi, trong đó còn bao gồm gã sai vặt bên người ta.” =.=

Ai, bất quá kém ba vị, làm gì so đo như vậy? Khuyết điểm thứ hai của đại ca chính là quá mức tính toán chi li, thích soi mói.

“Ít ở trong lòng vụng trộm mắng ta đi, không mau cung khai một chút, tội người phạm ta liền một cái một cái tính rõ ràng với người, không cho phép phản bác, không cho phép chống án, không cho phép lật lại bản án!” Đan Tế Triệt chậm rãi nói, trong giọng nói có rõ ràng uy hiếp.

Nghe vậy, Đan Ủy Hạo tuy là ở trong lòng trộm mắng, vẫn là hoảng sợ.

Đại ca thật sự là rất khủng bố, chỉ cần liếc mắt một cái, đã biết hẩn ở trong lòng trộm mắng huynh ta, xem ra sau này vẫn là ở phía sau đại ca hãy mắng huynh ấy, để tránh bị huynh ấy phát hiện, cũng không cần giống như hiện tại, rõ ràng trong lòng thực mất hứng, lại còn phải giả trang khuôn mặt tươi cười nói mát.

“Còn mắng? Người thật sự muốn bị ta cấm chừng một tháng?” Đan Tế Triệt trừng liếc mắt hẩn một cái, mới đã cảnh cáo, lập tức liền chứng nào tật nấy trộm mắng hẩn, cấm chừng nửa tháng trường phạt tựa hồ còn không thể làm cho hẩn tỉnh lại, vậy sửa thành một tháng đi, để hẩn tu thân dưỡng tính.

Một tháng?! Đan Ủy Hạo sắc mặt đại biến, “Đệ không dám !”

“Kia còn không nhanh dùng miệng đi tỉnh lại.”

“Vâng.” Đan Ủy Hạo cung kính nói: “Đệ sai rồi, không nên ở trong lòng trộm mắng đại ca. Đệ sai rồi, không nên phạm sai còn không nhận sai. Đệ sai rồi, không nên nói dối để che dấu hành vi phạm tội. Đệ sai rồi, không nên dùng lý do thân thể không khỏe tránh né trách phạt. Đệ sai rồi, không nên mắc thêm lỗi lầm nữa, khuyên mãi không nghe, lại dọa đi một đoàn nô bộc rồi.”

Đan Tế Triệt dương môi cười, “Ha ha, người này mở miệng thích nói dối, nhưng lại thành thực nhất.”

Còn không đều là bị huynh bức ra đến, Đan Ủy Hạo tức giận ở trong lòng nói thầm.

“Thằng thần được khoan hồng, nhưng nên phạt vẫn là phải phạt.” Đan Tế Triệt đẩy cửa bước xuống thang lầu, đi ra Hạo Tế Lâu.

Đan Ủy Hạo thức thời đi theo phía sau, cúi đầu chờ đợi trách phạt.

“Xem ở phân thượng người thành thực nhận sai, ta sẽ không phạt người đi mười vòng, nhưng cấm chùng ba ngày vẫn là phạt.”

“Đệ đã biết.”

“Mặt khác.....” Dừng lại cước bộ, Đan Tế Triệt xoay người nhìn đệ đệ, dưới ánh trăng, khăn rộng thùng thình theo gió phiêu lãng. Lâm hấn tuần dật cao nhả, khí chất như tiên.

“Cái gì?”

“Sau khi bỏ lệnh cấm, hạn người trong vòng 3 ngày đem mười lăm tên nô bộc không thiếu bổ sung trở về, nếu không công việc của bọn họ liền người tới làm.” Bên ngoài Đan phủ đã có tiếng là “Quý” lan xa, phạm vi trăm dặm sợ là không ai dám tiến Đan phủ làm việc, chỉ có thể đến nơi khác bên ngoài tìm người.

Loại việc khổ sai rắc rối này nên từ chối gánh vác.

Đan Ủy Hạo hai vai vừa suy sụp, hữu khí vô lực lên tiếng trả lời, “Đệ đã biết.” Thôn trang lớn nhỏ phụ cận đều đã lừa gạt, lần này nhất định phải đến địa phương xa hơn mới lừa được người, trong vòng 3 ngày, dựa vào ngựa còn không bằng dựa vào khinh công chính mình.

“Àn, kia không có việc gì, người có thể trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Đại ca ngủ ngon.” Đan Ủy Hạo cước bộ trầm trọng tiêu sái ở trên hành lang dài, thân ảnh chậm rãi ẩn vào trong đêm đen.

Đan Tế Triệt nhìn đệ đệ bóng dáng không sang sửa, cười nhẹ.

Bất quá là cấm chùng, hấn lại vẽ mặt đường như phải đi ngồi tù, đã hầu tử chính là đã hầu tử, vừa nghe bị nhốt ba ngày mà bắt đầu sinh bệnh, tiếp tục như vậy, khi nào thì mới có thể ra tâm giúp việc buôn bán trong nhà?

Hấn tựa hồ rất sủng Ủy Hạo, nên là lúc để hấn học việc buôn bán.

5. Chương 2.1

Đây là cái kết cục gì?

Hán Trương ngày thường phụ lòng lại hạnh phúc, nữ chân tình Thôi Oanh Oanh thì lưu lạc bi thảm, thiên lý ở đâu?

Haizz! Thiên lý sẽ không tồn tại ở trong sách, là nàng suy nghĩ nhiều quá, nhưng bởi vậy có thể thấy được Nguyên Chấn thật sự là cái nam nhân phá hư..... Không, phải nói từ xưa đến nay nam nhân không có mấy cái là tốt, ngay cả đối với nữ nhân vật chính dưới ngòi bút đều như vậy, Oanh Oanh đáng thương chỉ có thể rưng rưng tái giá, bi ai a!

“Đã đến giờ, Anh Phác, lên giường ngủ !” Thu Nhi đứng bên song cửa sổ, lập tức hướng bạn tốt còn cầm sách lớn tiếng kêu lên.

“Ta đã biết.” Nghe tiếng Anh Phác lấy lại tinh thần gật gật đầu, đứng dậy đi đến bên người Thu Nhi.

Thu Nhi nguyên bản nghĩ đến đêm nay phải thế nào đem người này trở về, vừa nghe nàng chẳng những không chống đối còn thực hợp tác, nhất thời cứng đờ, phản ứng không đến.

Đi đến bên người bạn tốt, Anh Phác mới phát hiện nàng ấy đứng thành tam thất bước, một tay cầm ở trên lưng, một tay kia ở giữa không trung, cả người không nhúc nhích, một bộ dáng muốn tìm người đánh nhau lại bị người điểm trụ huyết đạo, làm nàng cảm thấy nghi hoặc.

Lay lay nàng ấy, Anh Phác thật cẩn thận hỏi: “Thu Nhi, người tư thế này..... ách, đang luyện công sao?” Đứng tấn giống như không phải ngồi như vậy chứ? Cùng “Ngọa hổ tàng long” diễn cũng không giống.

Trừng mắt nhìn, Thu Nhi cuối cùng lấy lại tinh thần, không đầu không đuôi hỏi: “Người không phát sốt chứ?”

“Không, làm sao vậy?” Tuy rằng nghi hoặc, nhưng Anh Phác vẫn là ngoan ngoãn trả lời.

“Xác định?”

Anh Phác sờ sờ cái trán, “Xác định, không phát sốt.” Dừng một chút, nàng thuận tiện bổ sung, “Không chảy nước mũi, không ho khan, đầu không choáng váng, cái gì ốm đau đều không có.”

“Quái, người không phát sốt làm sao có thể nghe lời như vậy?” Thu Nhi vẻ mặt hoài nghi, “Bình thường muốn người ngủ như là muốn mạng của người, luôn là ta phải tam thức giục tứ thỉnh, ngũ kêu lục kêu, thất thất bát bát, cuối cùng còn phải động thủ đem người trở về, này vẫn là ta lần đầu gặp người ngoan ngoãn hợp tác, người là làm sao vậy?”

Di, tam thức giục tứ thỉnh nàng nghe qua, cái khác ngũ lục thất bát đánh không nên ? Là ngôn ngữ đặc hữu của người Đường triều sao?

Không trả lời Thu Nhi, nàng tò mò hỏi: “Thu Nhi, người vừa mới nói cái kia ngũ kêu lục kêu cùng thất thất bát bát cái gì, chưa thấy qua trên sách nha, là câu nói lưu hành gần đây sao?”

“Câu nói lưu hành? Có ý tứ gì?” Thu Nhi khó hiểu mặt nhăn nhó mày.

Anh Phác khẩu âm có chút kỳ quái, ngẫu nhiên còn có thể phun ra lời nói nàng chưa từng nghe qua, hỏi nàng ấy, tổng nói là ngôn ngữ quê hương, nàng đã lưu lạc qua vài cái địa phương, lại chưa từng nghe qua người địa phương nào nói lằng lằng giống Anh Phác, càng đừng nói kỳ quái trong lời nói này.

Còn có, thân thể của Anh Phác giống cái mèo, nàng chưa từng nói qua cũng không đề cập qua, khi vừa nhìn thấy nàng ấy, một ít việc vặt trong cuộc sống, như là tết tóc (thắt bím tóc), mặc quần áo, giặt quần áo, nấu cơm, Anh Phác giống như cũng không biết, vẫn là nàng chậm rãi dạy nàng ấy, nàng ấy mới biết.

Bất quá, Anh Phác rất nhiều chuyện không hiểu, lại biết chữ, cho nên nàng đoán Anh Phác có lẽ là người xuất thân trong sạch, chính là bởi vì nguyên nhân nào đó phải cùng nàng đến Đan phủ làm nha hoàn.

“Chính là lời nói rất nhiều người đang nói.” Anh Phác đơn giản giải thích.

“Nha, không phải, đó là bản thân ta tạo từ, nếu tam tứ có thể lấy mà nói, kia ngũ lục thất bát hẳn là cũng có thể, ta tạo không tồi chứ?” Thu Nhi nâng cằm dưới lên, vẻ mặt đắc ý bộ dáng.

“Là rất không tồi, Thu Nhi, xem ra người còn có tạo từ thiên phú nha.” Nàng cười yếu ớt ca ngợi.

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Nàng không dám nói chính mình thông minh, nhưng nàng cam đoan chính mình cân não là so với người bình thường tốt một chút.

“Người thông minh như vậy, học chữ hẳn là rất nhanh, người có muốn học chữ không?”

“Người muốn dạy ta?” Thu Nhi kinh ngạc lại chờ mong hỏi.

“Chưa nói tới dạy, ta cũng chỉ nhận được một ít mà thôi.” Nàng khinh thiên cười.

Lúc trước khi mẫu thân dạy nàng tiếng Trung, là lấy từ Đường thi (thơ Đường), sách Tống Tử đến dạy, cho nên nàng đối với tiếng Trung nhận thức không tinh nhưng xem thì biết, biết nói nhưng không nhất định viết ra được.

“Không quan hệ, biết một ít tổng so với cái gì cũng đều không biết tốt hơn. Ta muốn học, ta muốn học chữ.” Như vậy nàng là có thể cùng Anh Phác giống nhau lãnh hội lạc thú đọc sách, không cần khi rảnh rỗi cùng một đồng người nghe đọc sách.

“Được, từ ngày mai trở đi, ta mỗi ngày dạy người mười chữ, người chậm rãi học.” Lúc trước mẫu thân cũng là quy định nàng một ngày phải học mười chữ, học không được sẽ không cho ăn cơm, đoạn ngày tự mặc kia dù khổ, nhưng hồi tưởng lại làm người ta hoài niệm.

“Một ngày mười chữ, một tháng còn có ba trăm chữ.” Giơ ngón tay, Thu Nhi chậm rãi tính, “Kia không đến nửa năm, ta là không phải là có thể xem được sách sao ?” Nàng cao hứng phấn chấn hỏi bạn tốt.

Anh Phác gật đầu, “Hẳn là có thể.”

“Oa! Đọc sách nha, ta cho tới bây giờ không nghĩ sẽ xem được.” Thu Nhi bắt đầu ảo tưởng nửa năm sau bộ dáng chính mình đọc sách.

“Thu Nhi, ta biết ngươi hiện tại tâm tình tốt lắm, nhưng chúng ta có phải nên trở về đi ngủ hay không?” Anh Phác nhắc nhở nói.

“Phải nha, ta chính là đến gọi ngươi trở về phòng ngủ, như thế nào chính mình lại đã quên?” Vỗ vỗ cái trán, Thu Nhi thầm mắng chính mình cao hứng liền đã quên chính sự. “Chúng ta trở về phòng đi.”

Thu Nhi xoay người đi ở đằng trước, vừa đi vừa nghĩ chuyện biết chữ, trên mặt vừa rút đi lúm đồng tiền lại giờ lên.

“Anh Phác, cảm ơn ngươi.” Đi đến một nửa, nàng mới nhớ tới chính mình quên nói lời cảm tạ, vội vàng dừng lại cước bộ xoay người nói lời cảm tạ.

Cuốn hút đến hảo tâm tình bạn tốt, Anh Phác vẽ mặt mỉm cười đi theo sau, không nghĩ tới Thu Nhi không báo động trước dừng lại cước bộ, hại nàng không kịp thu hồi đã bước ra cước bộ đi, cả người đụng vào Thu Nhi, thiếu chút nữa té ngã.

“Ai nha!” Thu Nhi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân hình Anh Phác, quan tâm hỏi: “Ngươi có sao không?”

Nàng vẫy vẫy tay, “Không có việc gì, không có việc gì, ngươi đừng lo lắng.”

“Thực xin lỗi, vừa mới ta rất cao hứng, không chú ý tới ngươi đi ở đằng sau, hại ngươi thiếu chút nữa té ngã, thật sự là thật có lỗi!” Thu Nhi trong mắt đầy áy náy.

Anh Phác mỉm cười, vãn trụ cánh tay của nàng. “Ta không sao, ngươi không cần áy náy như thế.” Thu Nhi cá tính thẳng thắn thản nhiên, thành thực độc lập, tuy rằng tuổi so với nàng nhỏ, lại luôn chiều cố nàng.

Ông trời đối với nàng vẫn là rất chiều cố, để nàng ở Đường triều gặp Thu Nhi đối tốt với nàng.

“Thật vậy chăng?”

“Ngươi nếu để ý như vậy, kia đến lượt ta đem ngươi làm ngã, chúng ta mỗi người một lần, sẽ không thiếu nợ nhau, thế nào?” Anh Phác vui đùa, ai ngờ –

“Được.”

Nhìn vẻ mặt Thu Nhi còn thật sự, Anh Phác kinh ngạc. “Ta..... Ta là nói giỡn.” Cổ đại dân phong là thuần phác, nhưng có chút người chính là chết căn não, ngay cả vui đùa đều nghe không hiểu, aiii!

“Nói giỡn?”

“Đúng vậy.” Anh Phác cười khổ.

“Nha.” Thu Nhi ngượng ngùng phun thè lưỡi.

“Chúng ta mau trở về phòng ngủ đi.”

“Ân, đi thôi.”

Dưới ánh trăng, trên đá phiến hai mặt bóng người chậm rãi đi tới, không bao lâu, hai người trầm mặc lại bắt đầu vui đùa âm ỉ, trong tiếng cười vui, phát sinh hữu nghị như vậy.

6. Chương 2.2

như thế nào lúc này lại mắc tiểu tiện?” Xoa xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, Anh Phác ngồi dậy, nương theo ánh trăng, nhìn Thu Nhi ngủ ở bên cạnh. “Thật tốt, có thể ngủ ngon như vậy.”

Nàng xuống giường đi giày vào, lách lư ra khỏi phòng.

Đêm khuya quá nửa, trong Đan phủ đại bộ phận đèn đuốc đã tắt, chỉ tại trên hành lang dài lưu mấy trăn đèn, trong bóng đêm nhẹ nhàng lay động.

“Cổ đại chính là phiền toái điểm ấy, vì sao nhà vệ sinh cách phòng gian xa như vậy? Mỗi lần mắc tiểu tiện đều nghẹn thật dài một đoạn đường. Vừa nghĩ đến mùa đông lại có gió tuyết đi đường dài như vậy, ta liền da đầu rét run.” Đi ở trong hoa viên yên tĩnh, nàng không ngừng than thở.

Hồi tưởng lúc vừa vào Đan phủ, vừa vặn là tháng mười hai rét đậm, mỗi lần đi nhà vệ sinh trên đường đều như là nhận khổ hình, lạnh đến nàng quả muốn đem nước tiểu nghẹn trở về, không nghĩ lại đi từng bước đường đến nhà vệ sinh.

Anh Phác vừa đi vừa niệm, thật vất vả nhìn đến nhà vệ sinh ngay tại trước mắt, nàng bước nhanh đi phía trước, nghĩ chạy nhanh giải quyết nhu cầu sinh lý xong, quay đầu ngủ tiếp lại thấy.

“A, có thể trở về ngủ, ngày mai trước khi ngủ không uống nước, đỡ phải chạy một đoạn đường như vậy.”

Đang trên đường trở về phòng, Anh Phác ngáp liên tục, gió đêm từ từ thổi phất ở trên người nàng, làm bay tóc dài của nàng, mí mắt nặng trĩu, cũng bởi vì gió nhẹ mát mẻ càng thêm trầm trọng, nàng cơ hồ là nhắm mắt đi.

Ấn theo trí nhớ, Anh Phác ở cây liễu thứ năm ven hồ nước quẹo trái, vượt qua một cái cổng vòm vòng tròn, đi vào một khu vườn nhỏ khác, không chú ý tạo cảnh trong vườn, nàng tiếp tục đi về phía trước, đi tới, quẹo trái, thẳng đi, khóa cửa, mỗi bước đi, nàng liền càng khốn vài phần, trong đầu đều là nghĩ đến cái giường không tính mềm mại nhưng thoải mái kia.

Đột nhiên, phương xa một bóng người vội vàng cực nhanh hiện lên, nàng híp mắt lại, nghĩ là chim, ý nghĩ hồn độn lại trễ một bước nhớ tới chim chóc buổi tối cũng phải ngủ.

Vậy không phải chim a!

Không phải chim a..... Di? Nếu không phải chim, kia vừa mới bay đến không trung là cái gì?

Một cái ý tưởng hiện lên trong óc, Anh Phác nhanh chóng dừng lại cước bộ, trợn to mắt đi phía trước nhìn lại.

Cách đó không xa, một chút bóng trắng đứng lặng bên hồ, y bào ở trong gió nhẹ phiêu đăng, bóng dáng thuần dài đứng thẳng không nhúc nhích, như là một pho tượng.

Ấn, pho tượng quần áo hắc là sẽ không động đi? Cho nên bóng người màu trắng kia hẳn là không phải pho tượng, nhưng nếu không phải pho tượng đó là cái gì?

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ hẳn chính là bóng trắng Cúc Đại cùng Tiểu Quỷ nói?

Aha! Thời cơ tốt để rõ ràng chân tướng! Một đôi con người hưng phấn trong bóng đêm rạng rỡ sáng lên. Anh Phác bước đi về phía trước, một bước lại một bước, nàng chậm rãi tiếp cận bóng trắng.

“Người là quỷ sao?” Tiếng nói tinh tế nộn nộn ở trong gió vang lên.

Bóng trắng chậm rãi xoay người, là vị nam tử diện mạo tuấn đạt, khí chất tao nhã.

“Trẻ như vậy như thế nào còn tại bên ngoài?” Người này trên thân áo trắng cùng váy xanh, Đan Tế Triệt biết nàng là nha hoàn trong phủ.

Tuy rằng trong phủ không có hạn định nô bộc đêm khuya quá nửa không thể loạn hoảng, nhưng đã trẻ thế này còn không ngủ, ở bên ngoài làm cái gì?

Anh Phác liếc mắt hẳn đi giày thứ ngân thêu kim nhuyến, có chân, bên chân cũng có bóng dáng, còn có tiếng nói nhu hòa như vậy, hẳn không phải quỷ, hơn nữa quỷ bộ dạng cũng sẽ không đẹp như thế.

Aiii! Thực đáng tiếc, còn tưởng rằng có thể nhìn thấy quỷ. (bó tay tỷ =___=)

“Đi nhà vệ sinh.” Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng mắt nam tử, ở trong lòng đoán thân phận của hắn.

“Đi xong rồi sao?” Đan Tế Triệt thanh thần hỏi.

“Đi xong rồi.”

“Kia như thế nào không quay về ngủ?” Nhà vệ sinh Tây Uyển ở bên trái vườn, tiểu nha hoàn này làm sao có thể đi đến giữa tứ uyển trong đại hoa viên?

“Ta là muốn đi về ngủ a, nhưng là.....” Quay đầu nhìn nhìn bốn phía, Anh Phác mới phát hiện chính mình đi lầm đường. Ánh mắt tròn tròn chớp chớp, đến đây nửa năm còn có thể đi nhầm đường, loại việc này không cần bốn phía tuyên dương có thể tự động khinh thường qua. “Vừa mới ta giống như nhìn đến một cái bóng đen bay đến không trung, cho nên ta lại đây xem một chút.”

“Bóng người?” Nàng nhìn thấy? Trong mắt Đan Tế Triệt hiện lên một đạo hào quang khác thường. “Ta vẫn đứng ở chỗ này, không thấy cái bóng đen nào.”

“Phải không?” Anh Phác vuốt vuốt tóc, nàng cũng không phải thực xác định vừa mới có phải chính mình nhìn lầm rồi hay không, bóng đen kia có thể là con dơi, hạ xuống lá cây, hay là cái gì cũng đều không có, chính là mi mắt nàng quá nặng quấy phá. “Kia có thể là ta nhìn lầm rồi đi.”

“Có lẽ.” Hắn phụ họa kết luận của nàng.

“Xin hỏi người là ai?”

Áo khoác ngoài màu trắng lấy tề tơ vàng tuyến thêu, ở vạt áo, nơi nơi đều có dạng ngân chức tường phượng văn, là xiêm y người phú quý mới mặc được, chẳng lẽ hắn là –

“Đan phủ – Đan Tế Triệt, chủ nhân của người.” Hai tay chấp sau lưng, hắn tuy rằng cười, nhưng ánh mắt có tàng khí thế uy nghiêm khó được.

Quả nhiên!

“Nô tỳ tham kiến đại thiếu gia.” Anh Phác hướng hắn nhẹ nhàng hạ thấp người, “Vừa mới không biết ngài là đại thiếu gia, cho nên không có tôn xưng ngài, xin đại thiếu gia chớ trách.”

“Người chưa từng gặp qua ta?” Hắn chính là kỳ quái xa lạ trong mắt nàng, thì ra là không biết hắn.

“Vâng, nô tỳ chưa từng gặp qua đại thiếu gia.”

Nếu gặp qua người, sẽ không chạy tới nói chuyện với người, từ đầu sẽ giả vờ không thấy, chạy về phòng ngủ — đây mới là Anh Phác trong lòng nói.

“Người có thể ngắt đầu nói chuyện không sao.” Hắn cũng không có thói quen nói chuyện với đỉnh đầu.

“Vâng, cảm ơn đại thiếu gia.” Anh Phác thuận theo ngắt đầu, ánh mắt theo trong ngực rộng lớn của hắn hướng lên trên di, môi vi cười, mũi thẳng thẳng, thẳng đến chống lại một đôi mắt thâm thúy.

Hé ra mặt rất nhỏ!

Đan Tế Triệt hiện tại mới nhìn kỹ tiểu nha hoàn trước mắt. Một đôi con người thủy linh, mũi rất tú, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, không rất đẹp, nhưng thanh tú có thừa.

“Người vào phủ đã bao lâu?” Mặc quần áo màu xanh là thô tì, quần áo màu vàng nhạt là tế tì, thô tì bình thường đều làm chút tạp công, không phải quét rác chuyển bàn chính là đến phòng bếp hỗ trợ, cơ hội vào đông uyển cùng nam uyển rất ít, cũng khó trách nàng không gặp qua hắn.

Bất quá tiểu nha hoàn này nhìn kiêu nhỏ, nàng chuyển được bàn ghế sao?

Đều do Úy Hạo thói quen phá hư, dọa chạy một đoàn nô bộc lại phá hư thanh danh Đan phủ, không ai dám đến phủ làm việc, cho nên tổng quản mới có thể thật giả lẫn lộn tìm cái tiểu hài tử đến hỗ trợ.

“Bẩm báo đại thiếu gia, nô tỳ vào phủ đã muốn nửa năm.”

“Nửa năm..... Công việc đã quen chưa?” Kỳ thật hắn muốn hỏi là nàng ít nhất biết quét rác chứ?

“Quen, hết thấy đều thực thuận tay.” Nhưng ngẫu nhiên không phải thực hài lòng. “Tổng quản đem công việc phân phối rất khá, đối với hạ nhân chúng ta cũng thực chiều cố.” Cuối cùng, nàng thuận tiện chân chó một chút.

Đan Tế Triệt nở nụ cười, tiểu nha hoàn này tuổi còn nhỏ liền hiểu được miệng đầy ngọt, không biết là ai dạy ? (sao ca bik tỷ còn nhỏ tuổi a ~.~)

“Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên gọi là Anh Phác, anh là cây anh đào, phác là ngọc.” Nguyên bản còn có chữ “Hứa”, nhưng nếu mẫu thân qua đời, người nàng cũng đi vào cổ đại, tự nhiên không chút nào lưu luyến nhà mình, nàng cũng không muốn cùng họ.

Hừ! Nếu không vì nước mắt của mẫu thân, nàng sớm liền theo họ mẹ, chính là cái chữ “Hứa” hại nàng thảm, làm cho nàng thiếu chút nữa thành tân nương thể thân.

Luyến tiếc hy sinh nữ nhi âu yếm, liền đem nàng con gái riêng chẳng quan tâm này chộp tới làm kẻ chết thay, cũng không ngần ngại đối phương đã là sắc lão nhân một chân bước vào trong quan tài, vì lợi ích buôn bán cái lão tặc kia thật đúng là làm được ra, không hổ là hắc thương nhân.

“Anh Phác, tên nghe rất hay.”

“Cám ơn đại thiếu gia khen ngợi, là nương ta đặt hay.” Trên cơ bản nàng cho rằng tên tiếng Anh của nàng cũng không tồi, tên là “Kiều TiLan”, bất quá hẳn có thể sẽ nghe thành “Cứu người chết”, không thể lãnh hội mỹ cảm của nó.

“Khẩu âm của người thực đặc biệt, người là người ở nơi nào?” Tiểu nha hoàn này có loại khí chất làm cho hẳn không hiểu cảm thấy vui mừng, nhin không được hỏi nàng thêm vài câu.

“Nước Mỹ.” Anh Phác cũng không kiêng dè.

“Nước Mỹ?” Hẳn hai mắt híp lại, suy nghĩ trong chốc lát, tên này rất đặc biệt, nhưng hẳn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua. “Ồ cái địa phương nào?”

“Địa phương rất xa, là cái..... nơi thâm sơn cùng cốc.” Lúc này làm sao có nước Mỹ, qua loa là tốt rồi.

“Phải không?” Tiểu hài tử cùng khổ a, khó trách thân hình nhỏ gầy như thế.

“Chuyện ma quái trong phủ vài ngày nay, người có từng nghe qua chưa?” Đan Tế Triệt hỏi sang chuyện khác.

Nàng gật gật đầu, “Vâng, nô tỳ nghe qua.”

“Vậy người có ý kiến gì không?” Trong ôn hòa tươi cười của hẳn có mặt dò hỏi khó có thể phát hiện, nàng nhìn thấy hẳn câu đầu tiên nói chính là hỏi hẳn có phải quỷ hay không.

“Cái nhìn sao?” Hẳn là đang hỏi ý kiến của nàng này hạ nhân sao? Chẳng lẽ hẳn cũng tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này? Hay là có ý đồ khác đây? Anh Phác lo lắng chính mình phải trả lời hay không.

“Việc này tổng quản báo cáo qua với ta, ta biết có vài hạ nhân cảm thấy khủng hoảng, vừa mới người cũng nói người tựa hồ nhìn đến một cái bóng đen, sợ sao?” Thấy hai tròng mắt nàng không biết nên trả lời như thế nào, Đan Tế Triệt mỉm cười hỏi nói.

Hẳn cũng không nghĩ khi vẫn đang thiếu mười lăm tên nô bộc, ngày mai lại bởi vì nàng làm cho trong phủ lại thiếu người.

“Không sợ.” Anh Phác thành thực lắc đầu. “Nô tỳ biết là chính mình nhìn lầm, bất quá cho dù bóng đen kia thật sự là quỷ, cũng không có gì đáng sợ a, ta lại không trêu chọc đến hẳn.”

“Người không sợ quỷ?” Chăm chú nhìn hai tròng mắt trong suốt của nàng, tiểu nha hoàn này lá gan ghê gớm thật.

“Không sợ.” Người so với quỷ càng khủng bố, nên sợ không nên là quỷ.

“Một khi đã như vậy, ta không hy vọng ngày mai trong phủ có thêm một lời đồn liên quan tới bóng đen, ta tin tưởng người biết ta nói gì.”

“Nô tỳ biết ý tứ đại thiếu gia, nô tỳ sẽ không nói lung tung.” Anh Phác bình tĩnh đại ngộ.

Thì ra hần lo lắng nàng sẽ nói lung tung a! Liên kỳ quái chủ tử làm sao có thể có hứng thú với nàng, hỏi nhiều như vậy.

Đan Tề Triệt vừa lòng gật gật đầu, “Tốt lắm.” Hần ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngả về tây, nhẹ giọng nói: “Đêm đã khuya, người mau trở về ngủ đi.”

“Vâng, kia nô tỳ cáo lui trước, cũng thỉnh đại thiếu gia sớm nghỉ một chút.” Nói xong, nàng xoay người đi hướng đường.

Đan Tề Triệt nhìn bóng người kiều nhỏ biến mất ở chỗ rẽ, nha hoàn lớn mật dừng cảm lại thông minh như vậy nếu là nam hài thật tốt, như vậy là có thể thu nàng làm người hầu bên người, hần đang cần người đây.

7. Chương 2.3

“Nhanh chút, nhanh chút! Các người động tác nhanh chút! Đồ ăn bên này làm mau một chút! Bên kia lại làm lửa lớn một chút, nhiều củi hơn một chút! Đến người, người ra bên ngoài múc nhiều nước đến.” Đầu bếp nữ một tay lấy oa sạn, một tay chống đỡ thắt lưng, đứng ở trước lò lửa đỏ phân công công việc.

Bởi vì chuyện ma quái, nô bộc trong phủ lập tức thiếu hơn mười cái, nhiều việc luống cuống tay chân thành một đoàn, loại thời điểm này cũng cố không được cái trật tự gì, quan trọng là đem cơm trưa làm ra đến, nếu không chậm trễ lại phải chịu mắng.

“Mau mau mau! Đoàn người tay chân gọn gàng một chút, chúng ta chỉ còn lại có không đến hai khắc chung(khoảng 20 phút), còn có ba món ăn phải làm đây!”

“Tình hình thế nào, đồ ăn chuẩn bị tốt chưa?” Không biết đi vào tổng quản phòng bếp khi nào, ngán thanh tăng lớn tiếng hỏi đầu bếp nữ, thần sắc có chút cấp bách.

“Tổng quản.” Đầu bếp nữ vội vàng đem oa sạn giao cho một bên trợ thủ, bước nhanh đi vào cửa.

“Thế nào? Đồ ăn được chưa?”

“Cơm đã chuẩn bị tốt, nhưng là còn thiếu ba món ăn.” Đầu bếp nữ vừa nói vừa đem hai tay tới eo lưng trên vẩy, muốn đem một tay đây mỡ lau đi.

“Còn kém ba món?” Cái này thăm.

Thấy tổng quản sắc mặt không tốt, đầu bếp nữ vội nói: “Trước giữa trưa nhất định làm xong.”

“Không kịp, nguyên bản Hồ Thương hẹn tốt cùng đại thiếu gia sẽ đến trước ngày hẹn một ngày, đại thiếu gia muốn ta tới hỏi đồ ăn chuẩn bị tốt chưa, người muốn tại Ấp Thúy Đình ở Kính Hồ chiêu đãi tân khách.”

Kính hồ nằm ở Trung Uyển, trên mặt hồ rộng lớn có ba tòa tiểu đảo, đảo cùng đảo trong lúc đó lấy kiều tương thông, Kiến Đình giữa đảo, hai đảo này có ban công trúc, bên hồ còn có Nhĩ Cẩm Đình khéo léo, hồ khắp nơi xinh đẹp, là nơi thưởng cảnh đãi khách tốt.

Nghe vậy. Đầu bếp nữ cũng thay đổi sắc mặt. “Cái này làm sao đây?”

“Chỉ có thể đem đồ ăn làm tốt mang lên trước, hôm nay là cái gì?”

“Ba đồ ăn làm 3 món mặn, hai thịt hai canh, ba đồ ăn là tiên tử thước ngẫu giáp, hoa lan măng mùa xuân, quả cam nấm; 3 món mặn là Thất Tinh tử cua, hà bao mẩu đơn tôm, Tây hồ dầm chua ngư; Hai thịt là kim hoa ngọc thụ kê, nguyên lung chưng thịt bò; Hai món canh là long phượng toan lật canh, canh suông liễu đồ ăn tổ yến.”

“Này có thể, nhưng là mười đạo đồ ăn.....” Tổng quản trầm ngâm nói.

“Như thế nào, không đủ sao?” Đầu bếp nữ khẩn trương hỏi.

“Hồ Thương khẩu vị lớn, lại thêm ba đạo tốt lắm.”

Đầu bếp nữ hoảng, “Phòng bếp hôm nay nhân thủ không đủ a!”

Nguyên bản chỉ cần làm năm đạo đồ ăn, năm đạo khác là nhị thiếu gia chọn riêng, trong mười đạo thức ăn này có vài đạo làm chắc là rất tốn công phu, nay còn muốn lại thêm ba đạo.....hiện lên một cái chữ thăm tự rất cao.

“Tăng số nhân thủ, ta hiện tại đi tìm người đến hỗ trợ, người trước kêu ba nha hoàn đem đồ ăn đem đến Ấp Thúy Đình, mặt khác lại kêu A Tài đến hầm rượu lấy vò rượu ngon, cùng nhau đưa đi.” Nhanh chóng phân phó xong, tổng quản bước nhanh hướng Tây Uyển đi đến.

Sau khi tổng quản rời đi, đầu bếp nữ lập tức giương giọng hô: “Trong phủ có khách quý tới chơi, đại thiếu gia muốn chúng ta nhanh chóng chuẩn bị tốt thức ăn, cho nên hiện tại nấu đồ ăn tiếp tục nấu, rửa rau, Thiết Thái cùng Yếu Thủy đến hỗ trợ ta mang đồ ăn đến Ấp Thúy Đình, mọi người động tác phải nhanh một chút, biết không?” Không kịp đem đồ ăn giao cho tể tì, tự nàng mang ba thô tì đi.

Linh ba nha hoàn đi đến ngoài cửa, đầu bếp nữ chung quanh tìm bóng A Tài, tìm cả buổi chính là không thấy thân ảnh hần.

“A Tài chết giẫm này nhất định là lại nhàn hạ rồi, lúc nào lười biếng không chọn lại chọn ngay tại thời khắc khẩn cấp này, thật sự là làm chết người!” Xem ra nàng đành phải mang đồ ăn lên trước, nửa đường đi nếu gặp được nha hoàn, nô bộc nào, lại gọi người đến hầm rượu mang rượu lên là được.

“Chúng ta đi trước, bày bàn ổn một chút cho ta, đừng xảy ra sự cố a!” Đầu bếp nữ vừa đi vừa quay đầu dặn dò ba nha hoàn đằng sau chưa từng thấy qua trường hợp lớn, rất sợ các nàng đem sự tình làm hỏng.

Đoàn người cước bộ vừa nhanh vừa vội hướng phương hướng Ấp Thúy Đình đi đến, đầu bếp nữ vừa đi vừa chú ý bốn phía có người có thể đi hầm rượu lấy rượu, nhưng đường đều đi một nửa rồi, vẫn như cũ không thấy được nửa cái nhân ảnh, nàng trong lòng không khỏi nói thầm, bình thường nàng đi ở trên đường đều đụng phải người, nay là xảy ra chuyện gì? Như thế nào ngay cả con mèo nhỏ một cái đều không gặp?

Ngay tại thời điểm đầu bếp nữ có chuẩn bị tâm lý chịu đựng, trong cổng vòm cách đó không xa đi ra một cái bóng người kiêu nhỏ, nàng tinh thần rung lên, vội vàng hô to: “Uy, người mau tới đây!” Di, có chút quen mặt, tiểu nha đầu này nàng có phải gặp qua ở đâu hay không?

Anh Phác mới dọn xong thư phòng Bắc Uyển đang muốn về Tây Uyển, vừa nghe đến tiền phương có người kêu to, theo bản năng ngẩng đầu tìm kiếm tiếng kêu, nhìn đầu bếp nữ từng gặp mặt một lần, nàng chỉ cái mũi của mình dùng ánh mắt hỏi, không xác định nàng ta kêu người có phải là nàng.

“Đúng! Chính là người, nhanh chút lại đây!”

Anh Phác bước nhanh chạy tiến lên, “Đại nương, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Như thế nào nhỏ như vậy?

Ninh nhanh mày, đầu bếp nữ kinh ngạc hình thể Anh Phác quá kiêu nhỏ. Vừa mới nàng còn tưởng rằng là vì đứng xa, như thế nào nhìn gần tiểu nha hoàn này còn muốn nhỏ hơn vài phần? Liên tuổi cũng rất nhỏ, giao cho nàng đến hầm rượu đem rượu lên thỏa đáng không?

Quên đi, hiện tại cũng quản không được nhiều như vậy.

“Người hiện tại lập tức đến hầm rượu lấy vò lương rượu rồi đưa đến Ấp Thúy Đình ở Kính Hồ đi.” Nàng vừa nói vừa lấy cái chìa khóa trên lưng xuống đưa cho Anh Phác, “Đây là chìa khóa hầm rượu, sau khi vào cửa bên tay phải chính là rượu, phần lương rượu ở trên dán tờ giấy màu vàng, đừng lấy nhầm. Còn có, lúc đi ra nhớ khóa cửa, đưa xong rượu đem chìa khóa giao cho tổng quản hoặc là ta, biết không?”

“Vâng, ta biết, ta đi.” Theo trong khẩu khí của nàng Anh Phác biết sự tình khẩn cấp, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phương hướng hầm rượu chạy đi.

“Ân, nhỏ thì nhỏ, nhưng thật ra rất lanh lợi.” Nhìn bóng dáng Anh Phác nhanh chóng biến mất, đầu bếp nữ sau khi vừa lòng gật gật đầu đám người tiếp tục đi.

8. Chương 3.1

Một vò rượu nặng bao nhiêu?

Trên cơ bản vấn đề này nàng cho rằng hẳn là nam nhân hoặc là người cân nặng mới phải làm mà không phải tiểu nữ tử nhỏ gầy sức yếu như nàng.

Anh Phác cúi đầu nhìn vò rượu trong tay, tuy rằng có hình dáng cũng nhẹ, nhưng sức nặng của nó tuyệt không nhẹ.

Ai! Đoạn đường từ hầm rượu đến Trung Uyển này là đoạn đường nặng nề nhất cả đời này nàng mới đi qua.

Thở hổn hển nhìn tảng đá bên đường, Anh Phác lần thứ n thiên nhân giao chiến ở trong lòng, là muốn mặc kệ bao nhiêu nguy hiểm bị bắt gặp mà ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, hay là liều mình mang rượu đưa đến Ấp Thúy Đình ?

thiên nhân giao chiến: tựa như đấu tranh tư tưởng cực mạnh.

Nghỉ ngơi? Chuyên tâm làm việc?

Chuyên tâm làm việc? Nghỉ ngơi?

Trận chiến tranh đấu võ giữa thiên sứ cùng ác ma này liền tuyên cáo chấm dứt, bởi vì nàng thấy đầu bếp nữ cùng với ba nha hoàn hướng nàng đi tới.

“Người đã đến rồi a, so với ta dự đoán còn muốn sớm, thật sự là không thể tưởng được.” Đầu bếp nữ cười hớ hớ khen ngợi nàng, không thể tưởng được nha hoàn này vóc dáng nhỏ thì nhỏ, nhưng làm việc so với cái xú nam nhân A Tài kia còn hiệu suất hơn, quay đầu thỉnh tổng quản hảo hảo mà thưởng cho nàng một phen. “Người tên là gì?”

“Hồi đại nương, ta gọi là Anh Phác.” Thật tốt quá, cứu tinh đến đây, đại nương đến hẳn là sẽ tiếp nhận cái này chứ?

“Anh Phác a, được, ta nhớ.” Đầu bếp nữ cười dài gật gật đầu, “Đem chìa khóa trả lại cho ta đi, đỡ phải chạy một chuyến đến phòng bếp.”

“Nha.” Anh Phác thật cẩn thận đem vò rượu đặt ở trên, rồi mới gỡ cái chìa khóa trên lưng xuống đưa cho đầu bếp nữ.

Đem chìa khóa bỏ vào trong lòng, đầu bếp nữ chỉ Ấp Thúy Đình phía sau nói: “Người mang rượu đưa đến trong đình, rồi ở lại nơi đó hầu hạ.”

A? Muốn nàng đưa đi, còn muốn ở lại nơi đó hầu hạ?! Hiện tại là giờ cơm trưa nha! Bụng nàng rất đói nha.

“Đại nương, ta là thô tì, như thế nào có thể để ta hầu hạ?” Đây không phù hợp quy củ trong phủ.

“Nói thì đúng là vậy, nhưng mấy ngày nay đi vài cái tể tì rồi, nhân thủ (người làm) không đủ, đợi lát nữa hẳn là tổng quản sẽ tìm tể tì tới thay, trước đó người ở nơi đó hỗ trợ đã.”

“Nhưng là không hiểu phải làm cái gì a!” Anh Phác vội la lên. Phải hầu hạ khách nhân như thế nào, nàng không có kinh nghiệm, vạn nhất làm hỏng làm sao bây giờ?

“Chính là rót rượu cùng gấp thức ăn, cái khác liền chiếu theo phân phó làm, họ thiếu cái gì hoặc là cần cái gì, người liền mau chóng đem lên.”

“Cứ như vậy?” Cùng công việc của người phục vụ nhà ăn giống như không sai biệt lắm, hẳn là không khó.

“Cứ như vậy.” Ngẩng đầu nhìn trời, đầu bếp nữ khoát tay, “Được rồi, người mau đi đi, phòng bếp còn có rất nhiều việc phải làm, ta đi trước.”

Ngay tại thời điểm các nàng trải qua bên người Anh Phác, nha hoàn đi ở cuối cùng ngừng bước, ở bên tai Anh Phác thấp giọng nói: “Người phải cẩn thận một chút, khách nhân hôm nay rất háo sắc, nhớ rõ đừng tiếp cận bên người hắn quá, biết không?”

Khách nhân này trước kia nàng gặp qua vài lần, cùng lão gia giao tình cũng không tệ lắm, thường xuyên ra vào Đan phủ, nhưng thường thường đối với nha hoàn các nàng hạnh kiểm xấu, là tên thực khiến người chán ghét, nàng lo lắng khách nhân sẽ thấy Anh Phác tuổi còn nhỏ dễ khi dễ, cho nên báo cho nàng biết trước, để nàng có chuẩn bị tâm lý.

“Ta đã biết, cảm ơn người, Tiểu Quỷ.” Anh Phác cảm kích nhìn nàng, người nơi này đối đãi nàng đều rất tốt!

“Không cần cảm tạ, nếu người nọ quá đáng, người liền cùng đại thiếu gia nói một tiếng, đại thiếu gia là người tốt lắm, sẽ giúp người. Được rồi, ta không thể nhiều lời với người, nhớ rõ phải cẩn thận một chút a!” Tiểu Quỷ hướng nàng vẫy vẫy tay, bước nhanh rời đi.

Anh Phác xoa người bước trên cầu đá đi thông đến Ấp Thúy Đình, vừa đi vừa nghĩ phải như thế nào mới không cho bụng phát ra thanh âm cô lỗ, nếu để người ta nghe được rất ngượng ngùng a! Còn có, Thu Nhi thấy nàng không tới nhà ăn, hẳn là sẽ giúp nàng giữ chút đồ ăn chứ, nàng thật sự rất đói nha, hy vọng khách nhân hôm nay sẽ không ăn lâu lắm, như vậy nàng có thể sớm trở về ăn cơm trưa một chút.

“Rượu đến đây.” Nhìn ba người trước mặt chuyện trò vui vẻ, Anh Phác ra tiếng nói.

“Cuối cùng cũng có rượu !” Một gã trung niên khôi ngô cao trắng, ngũ quan thâm thúy dừng động tác cắn chân gà lại, ánh mắt chuyển qua vò rượu trên tay nàng, vẻ mặt thèm nhỏ dãi, ở dưới phản xạ của hồ nước, râu mép ở miệng hắn dính đầy đầy mỡ lờ lờ sáng lên, thoạt nhìn thực ghê tởm.

Đan Tế Triệt nhìn về phía người tới, là nàng!

Làm sao có thể là nàng đưa rượu đến đây? Tổng quản là như thế nào phái người, xem bộ dáng nàng mặt không ngừng đỏ mồn, nhất định là một muốn chết rồi.

“Mang rượu để ở bên này.” Đan Tế Triệt chỉ bàn bên cạnh, ý bảo nàng để rượu lên.

Anh Phác chiếu theo phân phó của Đan Tế Triệt, đem rượu đặt lên bàn bên cạnh, khi đang muốn thoái lui đến một bên nghỉ ngơi, chợt nghe –

“Đến đây đến đây! Mau giúp ta châm chén rượu, ta chờ đã lâu.”

Châm..... Châm rượu?

Thở còn chưa thở được một ngụm Anh Phác trợn to mắt, sao lúc nàng mới nghĩ đến có thể thoải mái, vừa lại số khổ rồi?

Nhìn hai tay không ngừng run, lại nhìn đường kính đôi mắt so với miệng chén còn nhỏ hơn, lúc này muốn nàng châm rượu quả thực là khó xử nàng.

Nàng thấy độ lớn của miệng chén cùng miệng bình không sai biệt lắm, hẳn liền trực tiếp đối miệng uống không phải tốt lắm sao? Trong chén (tách,ly) của đại thiếu gia cùng cô nương điểm lệ ở một bên là trà, nàng nghĩ bọn họ hẳn là không ngại để vò rượu cho tên to con này độc hưởng, làm gì muốn nàng làm điều thừa đem rượu rót đến trong chén ?

“Còn không mau một chút, động tác như thế nào chậm quá vậy !” Tên trung niên kia trách mắng Anh Phác đang sững sờ ở một bên.

“Ta.....” Anh Phác trương miệng, vẻ mặt không biết làm sao.

Làm gì hung dữ như vậy, đừng tưởng rằng khổ người của người so với ta lớn gấp hai..... Không, gấp ba, thì ta sợ người, nếu không xem thân phận người là khách nhân, ta mới lười để ý người a! Còn có, ta động tác chậm còn không cần người suy nghĩ thay, không thấy được tay của ta run thành như vậy a, uống cho mắt người lớn như vậy — đây là lời nói Anh Phác mắc trong lòng không dám nói ra.

“Vệ Cách Phu tiên sinh, người nói tiếng quê hương, nha hoàn như thế nào nghe hiểu được?” Đan Tế Triệt mỉm cười át đi tức giận của Vệ Cách Phu, cũng giúp hắn châm chén rượu, rồi nâng cốc cùng hắn.

“A! Ta quýnh lên đã nói tiếng bản địa.” Vỗ hạ cái trán, Vệ Cách Phu nói tiếng Trung không chuẩn lắm.

“Người có chuyện gì liền theo ta nói một tiếng, ta phân phó lại hạ nhân đi làm, người cảm thấy như thế nào?” Đan Tể Triệt kính hấn là bạn tốt của phụ thân, cho một bậc thang xuống.

“Được, hiền chất thật sự là chu đáo, phụ thân người có người đưa con này lúc còn nhỏ đã rất thông minh, khó trách có thể yên tâm đem chuyện làm ăn giao cho người, chính mình khắp nơi du ngoạn.”

“Vệ Cách Phu tiên sinh quá khen.”

Một bên nữ tử kiều diễm vô song mở miệng nói: “Cha ta mới không quá khen đâu, ta cũng hiểu được Tế ca ca thực rất giỏi, có thể đem chuyện làm ăn làm được như thế hảo, hơn nữa.....” Đem câu nói kéo dài hồi lâu, trên mặt kiều diễm nổi lên hai mạt đà hồng, nữ tử then thùng dò xét ánh mắt Đan Tể Triệt, mới nhỏ giọng nói: “Hơn nữa bộ dáng lại tuấn dật phi phạm, là mỹ nam tử thế gian ít có.”

“Ha ha a! Lệ Phù nhà chúng ta then thùng đây, có phải thích thương Tế ca ca của người hay không a?” Vệ Cách Phu giễu cợt nữ nhi.

“Người ta mới không có đâu! Cha, người đừng nói lung tung.” Vò khăn tay trong tay, Lệ Phù trong miệng nói không có, nhưng một đôi con ngươi mị nhân cũng không ngừng hướng trên mặt Đan Tể Triệt phiêu đi, nhìn lên người trong lòng phản ứng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tế ca ca, nàng đã bị tuấn dật bên ngoài của hấn câu hồn, mà khí chất tao nhã nhô nhô của hấn lại làm cho nàng phương tâm tấn khuynh (trong lòng rung động), mỗi một lần gặp lại hấn, nàng liền thương hấn nhiều hơn một ít, bất đắc dĩ người làm ăn đến lại đi, không thể cùng Tế ca ca ở chung lâu dài, chỉ có thể ở mỗi lần gặp mặt, dùng ánh mắt ám chỉ, hy vọng người trong lòng có thể phát hiện tình yêu ở đáy mắt nàng.

“Còn nói không có, xem con mặt đều hồng cả.” Vệ Cách Phu cười hớ hớ lấy tay nhẹ vuốt hai má nữ nhi gấn đầy rặng mây đỏ, vẻ mặt hiệp xúc.

“Cha, người thật đáng ghét!” Lệ Phù quyết môi đỏ tươi khêu gợi, lộ kiều thái tiểu nữ nhân.

“Mới nói người thích người ta liền chán ghét cha, kia nếu cha nói người yêu thương người ta, vậy người có phải sẽ không cần cha hay không?”

“Cha !” Thật sự là xấu hổ chết nàng, cha như thế nào đem lời như vậy nói thẳng ra!

Bất quá cha đều nói sáng tỏ như vậy, Tế ca ca hấn là biết tâm ý của nàng chứ? Đôi mắt đẹp hướng người trong lòng phương hướng tìm tòi, Lệ Phù chờ đợi phản ứng của hấn

9. Chương 3.2

“Vệ Cách Phu tiên sinh, ta xem các người cha với con gái hai người nói chuyện vui như vậy, không ngại ta gia nhập chứ?” Mỉm cười, Đan Tể Triệt không phụ kỳ vọng của Lệ Phù cuối cùng nói chuyện, “Bất quá các người nói thật nhanh, rốt cuộc là đang nói cái gì?” (ách, ca rất cao tay nga, còn làm cha con ngta ngượng, nhưng mà ta thích *hắc hắc*)

“A, người không có nghe hiểu?” Vệ Cách Phu nhất thời há hốc mồm.

“Tể Triệt xấu hổ, bởi vì gần đây chuyện làm ăn bề bộn nhiều việc, không có thời gian ôn tập Hồ ngữ sư phụ dạy, cho nên Hồ ngữ lui bước rất nhiều, còn thỉnh Vệ Cách Phu tiên sinh tha thứ.”

Vệ Cách Phu cùng nữ nhi đối xem liếc mắt một cái, hai người cảm giác vô lực, uống cho bọn họ còn nói cao hứng như vậy, lời vừa mới nói thật sự là vô ích !

“Như vậy a, ta đây cùng Lệ Phù nói chuyện sẽ chậm một chút, như vậy người hấn là nghe hiểu chứ?”

“Phiền toái người.” Gật đầu, Đan Tể Triệt vẻ mặt khiêm dung (vẻ áy náy).

Vệ Cách Phu vẫy vẫy tay, “Không quan hệ, không quan hệ, ngôn ngữ vốn sẽ rất khó học, chúng ta sẽ nói chậm một chút, mọi người nghe hiểu được là tốt rồi.” Bất quá chính mình nói tiếng quốc gia phải nói chậm, thật đúng là không quen, giống vừa rồi còn thiếu chút cần phải đầu lưỡi.

“Vệ Cách Phu tiên sinh không hổ là đại thương nhân, cá tính dũng cảm khí phách cùng không câu nệ tiểu tiết thật sự là làm cho tiểu chất bội phục, tiểu chất nhất định phải kính người một ly.” Đan Tế Triệt chậm một chén rượu.

Vệ Cách Phu cười hớ hớ giơ chén rượu lên, “Đâu có, đâu có.”

Anh Phác đứng ở một bên cúi đầu đợi mệnh, liếc mắt bọn họ, cảm thấy nhàm chán ách xì 1 cái.

Xem thời gian hai người bọn họ nói chuyện so với thời gian ăn cơm còn nhiều hơn, hơn nữa chuyện nói đều cùng chuyện làm ăn không quan hệ, xem ra phải đợi bọn họ đem đề tài vòng đến chủ đề cùng chuyện làm ăn có liên quan, còn phải một đoạn thời gian.

Ai, nàng như thế nào mệnh khổ như vậy, đầu tiên là bị một vò rượu tra tấn xương sống thất lưng lưng đau, tay run chân rẩy, bây giờ còn đói bụng nhìn bọn họ ăn thịt cá, này gà này cá, từ sau khi nàng đến Đường triều đã bao lâu chưa ăn qua?

Mức miếng của nàng tựa như dòng nước mạnh tự nhiên, nuốt như thế nào đều nuốt không xong, trong bụng cũng như là mặt cổ ẩn dấu, cô lỗ kêu không ngừng, hoàn hảo bọn họ nói chuyện thật cao hứng không chú ý tới, nếu không liền thật sự ngượng lớn.

Một lát sau, Anh Phác nhìn đến bát trên mỗi người đều đựng xương cá, xương gà, liền chủ động đem bát bưng trên bàn bỏ đến một bên, thay bát sạch sẽ, còn cẩn thận đem khăn đến lau sạch nước trên bàn.

Đan Tế Triệt mặc dù đang cùng hai vị khách nhân nói chuyện, nhưng khóe mắt cũng không ngừng chú ý Anh Phác, nguyên bản tưởng nàng hẳn là lâm thời bị gọi đến nơi này hầu hạ, hẳn liền tận lực không gọi nàng, nhưng nằm ngoài ý liệu của hắn, nàng luôn ở trước khi hắn muốn động thủ liền đem sự tình làm tốt, hơn nữa tay chân gọn gàng, tâm tư nhanh nhẹn, như là nha hoàn được huấn luyện tốt, nghĩ hẳn tới hôm qua còn lo lắng nàng không dậy sớm được, xem ra là lo lắng nhiều.

Bất quá tiểu nha hoàn này cũng thật tốt đùa, nghĩ đến đứng ở góc sẽ không người chú ý, xem vẻ mặt nàng nhàm chán còn đánh ngáp, miệng trương lớn như vậy cũng không che một chút, một chút tự giác của nữ hài tử đều không có.

Hơn nữa xem nàng thỉnh thoảng sờ bụng nhìn lên đồ ăn trên bàn, vẻ mặt thêm nhỏ dãi kia, thật giống như là nhìn đến tiểu hồ ly người cá trong nước, muốn ăn lại ăn không đến, muốn bắt lại sợ nước, khát vọng, bất đắc dĩ, tức giận, ủy khuất toàn viết ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

“Đồ ăn này ăn ngon thật, làm cho người ta không dừng miệng được, vừa ăn một miếng lại muốn ăn thêm ba miếng.” Vệ Cách Phu tiếng Trung tuy rằng học không tốt, nhưng cầm đũa hẳn đã có thể quen, bất luận là tròn hay tròn gì đó hẳn đều gấp được rất tốt, này cũng là nói hắn thích ăn thức ăn Trung Quốc.

Bất quá thức ăn hôm nay tựa hồ thiếu chút, làm hắn ăn không đủ tận hứng.

Đan Tế Triệt làm sao nghe không ra ý tứ trong lời nói của hắn. “Phải không? Ta đây gọi người lại làm thêm vài món thức ăn, ta tin tưởng đầu bếp nữ sẽ thật cao hứng có người khen ngợi nàng như vậy.”

“Kia thật sự là quá tốt!” Vừa nghe lại có ăn ngon đồ ăn, ánh mắt Vệ Cách Phu nhất thời sáng lên.

“Kia xin người chờ trong chốc lát, ta lập tức gọi.....” Đan Tế Triệt nói còn chưa nói xong, tổng quản liền đưa sáu nha hoàn đi vào đình.

“Đồ ăn đến đây!” Tổng quản vung tay lên, sáu nha hoàn mặc xiêm y màu vàng liền đi tiến lên bày thức ăn lên bàn.

“Đầu bếp nữ theo ta thật sự là tâm linh tương thông, biết ta quý tham ăn này bụng còn đói, cho nên lại làm nhiều đồ ăn như vậy.”

“Đúng vậy.” Đan Tế Triệt thuận miệng ứng lời nói của Vệ Cách Phu, liếc mắt Anh Phác bị tổng quản để lại.

Hắn quyết định chính là nàng, tuy rằng là cô nương, tuổi đều nhỏ chút, nhưng là vô phương, xem nàng vừa mới tay chân gọn gàng, còn có hành động kia mặc dù vô lễ nhưng thẳng thắn, là nàng hẳn là thích hợp. Hắn gọi tới tổng quản tùy thị ở một bên, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

“Vâng, lão nô đi làm.” Tổng quản lập tức rời đi Ấp Thúy Đình.

“Hiền chất a, người đừng ngồi đó, một bàn rượu và thức ăn cũng không phải mang lên để nhìn, người cũng ăn thêm đi!” Vệ Cách Phu tay so với miệng mau hơn, giúp Đan Tế Triệt gấp vài miếng thức ăn đặt trong bát hắc, huy chiếc đũa muốn hắc nhanh chút ăn.

“Cám ơn hảo ý của Vệ Cách Phu tiên sinh.” Nhìn thức ăn trong chén xếp giống toà núi nhỏ, Đan Tế Triệt do dự một chút, mới gấp một miếng bỏ vào trong miệng.

“Ha ha! Thật sự là ăn ngon vô cùng.” Vệ Cách Phu thấy lại là một bàn đồ ăn ngon, vội vàng gấp vài khối thịt đến trong bát, ăn nhiều hơn.

Thời gian kế tiếp, ngà voi nạm vàng mau như gió thu cuốn hết lá vàng ở trên bàn không ngừng qua lại, rất nhanh, sắc hương vị câu toàn thức ăn đều bị Vệ Cách Phu cướp đoạt không còn, ngay cả phiến rau cũng chưa lưu lại, trên bàn một mảnh chén xếp đồng hỗn độn.

Nhẹ nhàng mà buông chiếc đũa, Đan Tế Triệt đầu tiên là cầm lấy khăn lau ẩm lau miệng, rồi mới tiếp nhận nước trà nha hoàn đưa qua uống mấy ngụm, đem vị của miệng thức ăn hòa tan một chút.

“Vệ Cách Phu tiên sinh ăn no chưa?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Phũ đồ ăn chống đỡ bụng, Vệ Cách Phu bắt nhả đánh cái cách.

“Vây là tốt rồi, kế tiếp chúng ta có thể bắt đầu đàm luận chính sự hay không?”

“Nha, đương nhiên có thể.” Bữa tiệc này thật sự ăn đủ ngon, thiếu chút nữa đã quên chính sự.

“Vây thỉnh Vệ Cách Phu tiên sinh cùng Lệ Phù tiểu thư di giá Biệt Hiên Lâu đi.”

“Được, đi thôi.”

10. Chương 3.3

Làm sao có thể là nàng? Đây là nghi vấn đồng thời hiện lên trong lòng tổng quản cùng Anh Phác.

Cơm mới ăn đến một nửa, Anh Phác mở ra cái miệng nhỏ nhắn còn không kịp khép lại, khoe miệng còn dính một hạt cơm, chợt nghe đến tin tức thành linh xảy ra này.

“Người xác định xác định xác định thật là ta?”

“Phải, chính là người.” Tổng quản sờ râu tức giận tăng thêm âm cuối.

Ai! Sao sẽ là nàng ta đây? Đại thiếu gia có thể là lầm hay không? Tiểu sát tinh này làm sao lại vào được mắt đại thiếu gia ?

Tiểu sát tinh này sớm bị hắc xem là người phiền toái cấp bậc cao nhất, mỗi lần nhìn thấy nàng chuẩn không có chuyện tốt, làm cho hắc đau đầu vô cùng. Vì sao ? Còn không phải bởi vì nàng nhiệt tâm giúp người..... Không, là cá tính xen vào việc của người khác.

Nô bộc bình thường một tháng được nghỉ hai ngày, nếu muốn nghỉ thêm, trừ phi trong nhà phát sinh đại sự hoặc là bệnh nặng phải về quê tĩnh dưỡng, nếu không hắc là sẽ không chuẩn cho nghỉ, nhưng nha đầu này mỗi lúc đối với quyết định của hắc đều nói xem vào.

Nói có một gã nha hoàn khóc sụt sùi tìm đến hắc, nói là đại hoàng trong nhà đã chết, nàng muốn trở về an táng đại hoàng.

Trong nhà có người mất là nên hảo hảo an táng, đây là nhân chi thường tình, hắc thuận miệng hỏi đại hoàng là ai của nàng, không nghĩ tới kia nha hoàn thề nhưng trả lời đại hoàng là con chó nhà nàng mười hai mươi năm. Hắc có thể nào vì cho chó chuẩn cho nàng nghỉ đây? Cho nên hắc chính là an ủi nàng nói mấy câu liền đem nàng điều đi.

Vốn tưởng rằng sự tình cứ như vậy trôi qua, ai ngờ khi hán đang nửa đêm mộng đẹp, ở cửa lại vang lên một trận tiếng đập cửa, hán mở cửa ra, thấy ngoài cửa đứng hai nha hoàn, trong đó có một người vẻ mặt giận dữ oán giận.

Tên nha hoàn vẻ mặt vẻ giận dữ kia chính là Anh Phác, vừa thấy hán mở cửa ra, liền đi thẳng vào vấn đề muốn hán chuẩn cho tên nha hoàn kia nghỉ, lời phản đối của hán còn không kịp nói ra miệng, Anh Phác liền nói một chuỗi dài, nói cái gì đại hoàng tuy rằng là con chó, cũng là con chó trung thành, từ nhỏ là sủng vật của ca ca, hộ vệ, bảo mẫu, bằng hữu, cho nên xem nó như nhân, rồi còn nói nếu không cho người trở về, nha hoàn bên cạnh nàng khăng định khóc đến chết, nếu nàng ta chết hán phải chịu trách nhiệm lớn nhất, còn nói tên nha hoàn kia khóc mọi người cũng không thể ngủ, còn như vậy tiếp tục, ngày mai đoàn người cũng không làm việc được, cuối cùng nàng lược hạ ngoan nói: “Chuẩn cho nghỉ, sống một người; Không cho nghỉ, chết một đám người, người xem mà làm!”

Nàng kia nói làm đầu hán cháng váng não trường to, thà chuẩn cho tên nha hoàn kia nghỉ, đỡ phải nghe Anh Phác nhắc đi nhắc lại. Vốn tưởng rằng sự tình dừng ở đây, nhưng tục ngữ nói đúng, có một là có hai, có hai còn có ba, tiểu sát tinh kia sau khi tài ăn nói được người phát hiện, những người khác một khi có việc muốn xin phép, sẽ gặp để cầu nàng tìm đến hán, đáng giận là, mỗi lần ngụy biện của nàng đều làm hán sững sốt, một câu cũng phản bác không được. (haha tỷ này cũng đáng nể ghê a ^o^)

Giống loại nha đầu này như thế nào không làm cho người ta đau đầu đây?

Không nghĩ tới đại thiếu gia thế nhưng lại muốn nha đầu kia làm nha hoàn bên người hán, xem ra những ngày kế tiếp của hán ta khổ sở rồi.

“Tổng quản? Tổng quản? Tổng quản!” Anh Phác kêu vài tiếng đều không chiếm được đáp lại, đơn giản thân thủ vỗ vỗ bờ vai của hán.

Tổng quản bị bất thành linh vỗ, làm hách giật nảy. “Có chuyện thì nói, làm cái gì động thủ động cước?”

Động thủ động cước: động tay động chân.

“Ta nói, nhưng là ngươi đều không có trả lời ta, cho nên ta mới nghĩ đập ngươi một chút xem có thể lấy lại tinh thần cho ngươi hay không a.” Anh Phác vẻ mặt vô tội nói.

“Ta nói, ngươi đem vật dụng này nọ thu dọn rồi đến Đông Uyển báo danh.” Mỗi lần gặp đến tiểu sát tinh này chuẩn không chuyện tốt, có thể cách xa nàng một chút liền cách xa một chút, tổng quản xoay người muốn đi.

“Đợi chút! Ngươi xác định đại thiếu gia thật sự muốn ta làm nha hoàn bên người hán?” Chỉ gặp mặt hai lần, đại thiếu gia làm sao có thể tuyển nàng làm nha hoàn bên người đây?

Tổng quản mắt lé nghề thị nàng, “Đại thiếu gia xác định là đối với ngươi không xác định.” Cho dù hán nghĩ phá đầu cũng không hiểu đại thiếu gia vì sao muốn chọn nha đầu này làm nha hoàn bên người. “Ngươi nói thực ra, ngươi là không phải ở bên tai đại thiếu gia nói lung tung, kêu đại thiếu gia thu ngươi làm nha hoàn bên người?” Xem tài ăn nói tốt của nàng, không phải không có khả năng.

“Không có a.”

“Thật sự không có?” Thế nào chim sẻ không muốn làm phượng hoàng? Tổng quản hai mắt lợi hại thẳng tránh nàng, muốn ở trên mặt nàng tìm được dấu vết nói dối.

“Thật sự không có.” Anh Phác nở nụ cười, sao tâm sự của tổng quản được viết ở trên mặt như vậy a.

Kì thực không có nói dối cái này.

“Được rồi, tuy rằng ta cũng không hiểu vì sao đại thiếu gia lại tuyển ngươi làm nha hoàn bên người, nhưng nếu tuyển trúng ngươi, ngươi là đi làm cho tốt đi.” Nói tới đây, hán vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng, “Bất quá, ngươi đừng nghĩ đến lên làm nha hoàn bên người đại thiếu gia liền tâm tồn vọng tưởng, nghĩ đến chính mình có thể lên làm Đan gia thiếu phu nhân, hạ nhân chính là hạ nhân, tấn bốn phận thủ quy củ, đừng làm chuyện ngươi không nên làm, hiểu không?” Loại sự tình này hán gặp nhiều, chính là bởi vì hạ nhân không tuân thủ bốn phận, nên đại thiếu gia mới kiên trì dùng gã sai vặt, ai ngờ lần này lại ngoại lệ.

“Biết.” Ai! Trần Khang luận điệu cũ rích, hắn nói được hằng say nhưng nàng nghe được ngáy.

“Người không chỉ phải biết còn phải làm được.”

Anh Phác khoe môi dạng khởi một chút mơ hồ mỉm cười, thanh thanh yết hầu, rồi mới giơ lên một bàn tay, nghiêm trang nói: “Vâng, Anh Phác thề sẽ thủ vững bốn phạm tuyệt không vi phạm quy củ.” Nếu vi phạm lời thề..... Ách, phía sau tự động tỉnh lược, dù sao chính là có lệ với tổng quản mà thôi, không cần rất thật sự, bất quá đều nói như vậy, tổng quản nên không nói nữa chứ? (đáng học tập, lần sau ta cũng thề vậy *cười gian*)

“Ân, này còn kém không nhiều lắm.” Tổng quản vừa lòng gật gật đầu, nha đầu kia coi như thức thời, bắt quá lời nói của nàng vừa mới giống như là lạ làm sao, dường như thiếu cái gì. (haha, bác tổng quản cũng quá ngây thơ rồi =]])

“Lời nói của tổng quản Anh Phác sẽ ghi nhớ trong lòng.” Nàng nhu thuận đáp.

“Người nhớ kỹ là tốt rồi.” Trừ bỏ trượng cái miệng khéo léo ra, tính tình nha đầu kia cũng rất nhu thuận. “Người đừng cho rằng ta nhiều lời, ta cũng suy nghĩ cho người, Đại Đường chúng ta tuy rằng xã hội rộng mở ra, nhưng vẫn là rất trọng thị giai cấp cùng địa vị, liền ngay cả hôn nhân đại sự cũng phải môn đăng hộ đối, hạ nhân vĩnh viễn là hạ nhân, ít nằm mơ làm việc nhiều mới là tốt cho chính mình.” Tổng quản nói lời thâm thúy.

Tỳ nữ muốn làm phượng hoàng hắn thấy nhiều lắm, có người nào là có kết cục tốt?

“Anh Phác hiểu được.” Như thế nào còn nói đến cấp này ?

“Người hiểu được là tốt rồi.”

“Tổng quản hắn là còn có việc phải làm, Anh Phác sẽ không phiền tổng quản.” Cung kính hạ thấp người, Anh Phác khoe mắt dư quang miết hướng đồ ăn trên bàn, trong mắt có khát vọng.

“Ách..... Đúng đúng.” Quái, nói đều nói xong rồi, nên chạy lấy người, hắn làm gì cùng nàng giảng giải nhiều như vậy? “Khụ! Đại thiếu gia hiện tại người hắn là ở trong Biệt Hiên Lâu, ta phải đi xem có việc gì cần giúp hay không.” Nói xong, hắn cũng rời bước đi.

Buồn cười nhìn bóng dáng tổng quản biến mất ở ngoài cửa, Anh Phác một lần nữa cầm lấy chiếc đĩa, trong đầu nghĩ chuyện vừa mới nghe được.

“Muốn ta làm nha hoàn bên người.....” Nàng dùng chiếc đĩa gõ mặt bàn vài cái, “Hắn suy nghĩ cái gì?”

Lần đầu tiên khi nhìn thấy đại thiếu gia, hắn làm nàng cảm giác không giống thương nhân, ngược lại có vẻ như là người đọc sách, khí chất tao nhã nho nhã, có nồng đậm vị sách, bên miệng mỉm cười dạng hòa khí, cùng cảm giác thực thân thiện, nhưng khoe mắt đuôi lông mày lại có tàng uy nghiêm, thân thiện cùng uy nghiêm hai loại cảm giác đối ngược này, ở trên mặt hắn lại kỳ dị dung hợp thành một loại khí chất độc đáo.

Bất quá, y nàng lúc trước ở Ấp Thúy Đình quan sát, đại thiếu gia kỳ thật là cái người hai mặt, hơn nữa công phu giả ngu hạng nhất, hắn rõ ràng biết cha và con gái kia đang nói cái gì, lại dung cơ nghe không hiểu để qua loa tắc trách, mà cha và con gái ngu ngốc kia thế nhưng cũng tin.

Buồn cười nhất là hắn rõ ràng không thích cha và con gái kia, lại còn cười đến khách khí cung kính như vậy, nếu không phải trong lúc vô tình phát hiện ánh sáng lạnh trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất, nàng còn tưởng rằng hắn là thật sự tôn kính hoan nghênh người ta đâu. (tỷ nhìn ca kỹ nha *mặt gian*)

Đại thiếu gia nhìn như ôn hòa thân thiết, nhưng hắn là người lạnh lùng quái gở, hắn cười đến càng vui vẻ, liền đại biểu trong lòng hắn càng mất hứng, tiêu chuẩn trong ngoài không đồng nhất.

Làm nha hoàn bên người hắn? Ha ha, có lẽ chuyện này còn rất không tồi, liền xem được hắn làm sao lường gạt thế nhân. Còn động cơ hắn tuyển nàng làm nha hoàn bên người..... Ân, một ngày nào đó nàng sẽ biết

11. Chương 4.1

Anh Phác thu dọn chút quần áo rồi đi đến Đông Uyển.

“Nơi này sao nhiều trúc như vậy a?” Không giống với bách hoa ở Tây Uyển, Đông Uyển trồng là lục trúc (trúc xanh), mỗi khi có gió thổi qua, đều có thể nghe được tiếng vang ào ào, trong gió lạnh mang hương vị của lá trúc. “Bất quá cũng không tệ lắm, cảnh rất có ý.”

“Người đã đến rồi.” Đan Tế Triệt không biết khi nào đi đến phía sau nàng.

“Đại thiếu gia.” Nàng cung kính hướng hần hạ thấp người.

“Đến đây đi, phòng ta đã bảo người chuẩn bị tốt, người đem đồ đạc để vào bên trong đi.” Nói xong, Đan Tế Triệt xoay người đi lên hành lang dài, Anh Phác vội vàng đi theo sau hần.

Đi qua hành lang dài, lướt qua một tòa tiểu kiều, bọn họ đi vào trước một tòa lầu.

“Lại đây, đây là Hạo Tế lầu, phòng của người ở trong này.” Hần vừa nói vừa mở cửa một phòng ra.

“Oa! Thật lớn nha!” Anh Phác đánh giá bố trí trong phòng.

Giữa phòng là cái bàn làm từ trúc, trên tường treo mấy bức tranh thủy mặc về trúc, ở góc có bình phong hoa văn cây trúc, trên song cửa sổ cũng khắc trúc, mở cửa sổ ra có thể nhìn đến một loạt hồ lô trúc chính tề, trong không khí tràn ngập hương khí của gỗ cùng lục trúc.

Đóng cửa sổ lại, nàng quay đầu nhìn về phía giường lớn đồng dạng điêu khắc nhả trúc.

“Di, như thế nào chỉ có một giường?”

“Có một người muốn ngủ mấy giường?” Ngồi ở ghế trên, Đan Tế Triệt tự rót chén nước.

Ghế trên thường dành cho người có địa vị cao, hoặc chủ nhà ngồi.

“Một người ngủ? Thiếu gia, người nói là gian phòng này chỉ có mình ta ở sao?”

“Nếu không người cho là thế nào?”

“Gian phòng lớn như vậy, ít nhất cũng phải hai người ở a.” Phòng ngủ ở Tây Uyển đều phải ngủ giường chung, một mình nàng ngủ ở phòng lớn như vậy, nàng cảm thấy rất xa xỉ.

“Làm người thất vọng rồi, nha hoàn bên người chủ tử đều là một mình ở một gian.” Nha đầu kia không biết sao?

“Phải không?” Anh Phác quay đầu lại nhìn phòng rộng liếc mắt một cái, khó trách những người khác đều có vẻ mặt hâm mộ, thì ra là việc này a, bất quá thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền, chỗ ở tốt như vậy, công việc hần là không thoải mái. “Đại thiếu gia, xin hỏi nô tỳ phải làm những chuyện gì?”

Buông cái chén, Đan Tế Triệt nhìn nàng một cái, “Sau này đừng xưng mình là nô tỳ, lúc trả lời cứ xưng tên mình là được rồi.” Mỗi người đều xưng mình là nô tỳ, hần đều phân không rõ ràng ai với ai lắm.

“Vâng, Anh Phác tuân mệnh.”

“Còn công việc, ta phân phó cái gì thì người làm cái đó.”

Phải không? Vậy hy vọng hần sẽ không kêu nàng nấu cơm, nàng làm cái gì cũng đều có thể, chỉ có nấu cơm là không thể nhất.

Nhớ ngày đó nàng được giao nấu ăn thiếu chút nữa thiêu phòng bếp, đầu bếp nữ bởi vậy thét lên ra lệnh nàng vĩnh viễn không được bước vào phòng bếp nửa bước nữa, lần đó cũng thật chặt vật, may là hôm nay đầu bếp nữ không nhận ra nàng.

“Anh Phác hiểu được.”

“Ân, người biết chữ không?”

“Biết một chút.” Chuyện biết chữ nàng vốn không có ý giấu diếm.

“Vậy bây giờ theo ta đến thư phòng thôi.” Đan Tể Triệt đứng dậy đi ra bên ngoài.

Vội vàng đem gánh nặng quăng lên trên giường, Anh Phác lập tức đuổi kịp cước bộ hần.

“Hạo Tể Lâu lầu một là phòng, lầu hai là thư phòng, lầu ba là phòng ngủ.” Hần đơn giản giới thiệu tầng trệt của Hạo Tể Lâu, qua cửa đi lên cầu thang bên trái, đi vào thư phòng lầu hai.

Hần đi đến sau bàn ngồi xuống, mở quyển sách trên bàn ra, phân phó nói: “Giúp ta mài mực.”

“Mài mực?” Có ý tứ gì? Trên bàn có một loạt bút lông phẩm chất không đồng nhất, một viên ngọc thạch tròn tròn thật to, một cái chén xem ra giá trị xa xỉ, một cái không dài không ngắn bằng sứ trong có hai khe (cái này ta nghĩ là cái đồ để gác bút lên), cùng một cái không tròn không vuông còn đen đen, mài mực? Lấy khóa ngọc thạch lớn kia mài sao? Cái kia thoát nhìn rất nặng nha! Hay là lấy sứ trong có hai khe kia mài, có lẽ có vẻ thuận tay, nhưng là mực đâu? Còn có nó ở đâu chứ? Cái chén thì sao?

Đan Tể Triệt thấy người bên cạnh chậm chạp không hề động tĩnh, liền ngẩng đầu hỏi nàng: “Như thế nào còn không mài mực?”

“Ta..... Ta không biết mài mực.”

Biết chữ lại không biết mài mực, tiểu nha hoàn này thực cổ quái. Nhìn kỹ nàng liếc mắt một cái, hần chỉ nghiền mực tạo hình phong cách cổ xưa ở một bên nói: “Đổ chút nước vào đây, rồi mài như vậy.” Hần vừa nói vừa làm mẫu. “Nhớ rõ, động tác phải chậm, như vậy mực mới không tràn ra, đã biết chưa?”

“Àn, Anh Phác đã biết.” Tiếp nhận nghiền mực trên tay hần, Anh Phác ra hình ra dáng học động tác vừa rồi của hần.

Trong chốc lát, nàng nhìn thấy nước nguyên bản trong suốt đã biến thành màu đen, rồi càng lúc càng đậm.

“Tốt lắm, như vậy là được.” Đan Tể Triệt cầm lấy bút chấm chút mực, rồi chuyên chú vào con số trên quyển sách.

Chỉ thấy hần lật xem một tờ lại một tờ, ngòi bút trên giấy đưa lên hạ xuống, viết xuống một hàng chữ rỗng bay phượng múa, Anh Phác thẳng nhìn ngòi bút của hần, cảm thấy bút ở trên tay hần giống như là sống, kỳ diệu cực kỳ.

Một lát sau, Đan Tể Triệt nguyên bản chuyên chú xem quyển sách đột nhiên ra tiếng, “Thêm mực.”

“Thêm mực? Chính là lặp lại động tác vừa rồi sao?”

“Đúng.” Không có mực chỉ dùng nước sẽ không thể viết chữ, thế là Đan Tể Triệt buông bút uống ngụm trà.

“Được.” Làm cho nước biến đen rất thần kỳ, nàng thật cao hứng lại có thể mài mực lần nữa, bên môi có một chút tươi cười, ánh mắt cũng lờ lờ sáng lên.

Thừa dịp lúc nàng mài mực, Đan Tể Triệt hỏi: “Người làm sao có thể biết chữ?” Người nữ nhi quyền quý mới có thể biết chữ, một nha hoàn biết chữ thật làm người ta kinh ngạc.

“Ta học qua.” Không ngẩng đầu nhìn hần, Anh Phác vẫn như cũ chuyên chú mài mực.

“Khi nào thì học?”

“Mới trước đây.” Từ lúc có trí nhớ tới nay, mẫu thân chính là cho nàng học song song cả tiếng Trung cùng chữ cái abc, từ điển của nàng luôn nhiều hơn một quyển so với đồng học.

“Nha, đến học đường học sao?” Đan Tể Triệt ngữ khí như là đang nói chuyện phiếm, nhưng đáy mắt dấu điểm dò hỏi.

Anh Phác bên miệng cười càng sâu, “Không phải, là nương ta dạy.”

“Nương người dạy?” Đan Tể Triệt có chút kinh ngạc, có câu là “nữ tử vô tài tiện thị đức”, làm nương sẽ dạy nữ nhi mình biết chữ sao? “Nữ tử biết chữ không nhiều lắm, mẹ người xuất thân hần là không kém?”

“nữ tử vô tài tiện thị đức”: nghĩa là con gái không có tài đó chính là đức.

“Không phải, ngoại công (ông ngoại) ta là lão sư tư thực, cho nên nương ta mới biết chữ.” Không phải muốn hỏi thân thể của nàng sao, thay vì hấn cứ từng bước từng bước hỏi, chẳng bằng nàng nói hết một lần. “Sau khi ngoại công chết, nương gả đến nơi khác, bởi vì nương thân thể không tốt chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi, lúc không có việc gì làm liền dạy ta biết chữ.”

“Thì ra là thế.” Xem ra nương nàng gia thế không tồi, nhà được gả đến hấn là cũng không tồi, lại làm sao có thể để con của mình lưu lạc như vậy? “Nương người đồng ý cho người đến Đan phủ làm việc sao?”

“Không biết, nương ta thật lâu trước kia đã qua đời, bất quá bà hấn là sẽ không phản đối.” Anh Phác nhún nhún vai, động tác mài mực dừng một chút.

Tin tưởng mẫu thân nàng cũng sẽ không nghĩ đến nàng lại xuyên qua thời không đi vào Đại Đường, tuy rằng nàng là sinh viên nổi danh ở đại học y nước Mỹ, nhưng ngoài học ra nàng không có sở trường nào khác, cho dù muốn làm đại phu, nhưng nàng học là Tây y, cùng Trung y hoàn toàn bất đồng, bởi vậy trừ bỏ làm nô bộc, nàng không biết chính mình còn có thể làm cái gì?

“Nương người đã tạ thế?” Nhìn nàng lúm đồng tiền không thay đổi, hấn có chút ngây ngẩn cả người.

“Àn.”

“Người xem ra giống như không thương tâm?” Là vì kiên cường sao?

“Lúc đầu đương nhiên thực thương tâm a.” Hơn nữa còn bởi vì lão nhân bức hôn làm cho nàng không gặp được mẹ lần cuối cùng. Nghĩ đến kia lão tặc tâm tình nàng liền không tốt, thật hy vọng hấn thật nhanh bị báo ứng. Anh Phác mài mực lực đạo tăng thêm chút.

“Rồi sao nữa?”

“Rồi sao nữa?” Dừng động tác mài mực lại, nàng cuối cùng ngẩng đầu nhìn hướng đại thiếu gia rất nhiều vấn đề này.

“Lúc đầu thực thương tâm, rồi sao nữa?” Không biết sao lại thế này, hấn rất muốn biết nàng như thế nào qua được đoạn ngày đau thương kia, tâm tình nàng khi đó hấn rất muốn biết. (ca này nhiều chuyện wá a =.=)

Hấn đột nhiên hỏi như vậy, nàng trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Đối với mẫu thân bị bệnh chết, nàng sớm có chuẩn bị tâm lý, khi mẫu thân vì thấy thân thể không thoải mái nên đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện là ung thư cổ tử cung thời kì cuối, bác sĩ tuyên bố mẫu thân chỉ còn sống không đến một năm.

Sinh lão bệnh tử là chuyện thực tự nhiên, nhưng khi bác sĩ tuyên bố bệnh tình mẫu thân, nàng vẫn là có chút không thể đón nhận, dù sao bà là mẫu thân của nàng, thân nhân duy nhất của nàng. Nhưng sự thật chính là sự thật, không thể trốn tránh được, cho dù thương tâm, cũng phải kiên cường.

Nhưng không thể nhìn thấy mẫu thân lần cuối cùng là tiếc nuối cả đời này của nàng, mà hết thấy đều phải trách cái lão tặc kia!

Thấy ánh mắt nàng mờ mịt, trầm mặc không nói, Đan Tể Triệt có chút hối hận chính mình hỏi vấn đề này. Chuyện cũ bị thương sao muốn nhớ lại? Hấn hiểu kỳ nhiều như vậy làm cái gì?

“Nếu người không muốn nói cũng đừng nói.”

12. Chương 4.2

Anh Phác nháy mắt mấy cái, “Ta không phải không muốn nói, mà là suy nghĩ nên nói như thế nào.” Dem ánh mắt trở về trên nghiền mực, nàng vừa mài mực vừa nói: “Nương ta cả đời này qua không phải thực suôn sẻ, tử vong đối với bà mà nói cũng chính là một loại giải thoát.”

Yêu nam nhân vì theo đuổi vinh hoa phú quý mà cưới người khác, nhưng mẫu thân vẫn là yêu kẻ phụ lòng kia, luyến tiếc, không bỏ xuống được, cũng bởi vì luẩn quẩn trong lòng mà chịu đủ tra tấn, xem ở trong mắt nàng làm nữ nhi này cũng thấy đau lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Đan Tể Triệt, mỉm cười, “Ít nhất ta là cho rằng như vậy.”

Đan Tể Triệt bị ánh mắt bi thương lại kiên cường kia của nàng chấn động.

Nếu không phải chịu đau lòng quá độ, nếu không phải ẩn giấu bi thương, không ai sẽ kiên cường đối mặt với cái chết của thân nhân như thế, kiên cường chỉ là vì làm cho người sắp rời đi nhân thế yên tâm.

“Như vậy hẳn là được rồi chứ?” Chỉ mực nước ánh sáng nhạt trên nghiên mực, Anh Phác một câu hai ý nghĩa, lời nói vừa rồi hẳn là đã chấm dứt đề tài.

Biết nàng không muốn nói chuyện, hẳn thuận ý của nàng. “Được rồi, nếu người cảm thấy nhàm chán có thể lấy mấy bộ sách ở bên trái gần tủ xem.”

“Thật không?” Nói thực ra, sách này nàng vừa vào cửa liền phát hiện, còn đang suy nghĩ không biết có cơ hội được lấy xem hay không.

“Thật.” Bộ dáng vui vẻ hiện tại của nàng lại giống cái tiểu cô nương, Đan Tể Triệt mỉm cười. “Có việc ta lại gọi người.”

“Cám ơn đại thiếu gia.” Hướng hẳn cúc cái cung, nàng sôi nổi chạy đến trước giá sách. “Oa! Cái sách gì cũng đều có nha!”

Nàng trên xem dưới xem, trái xem phải xem một hồi lâu, phát hiện từ thiên văn lịch pháp, cho tới du ký cái dạng sách gì cũng đều có, trong đó nhiều nhất là loại sách y dược.

Nàng kiễng mũi chân lấy quyển sách trên giá sách, vừa đi vừa lật xem.

“Đừng vừa đi vừa xem, cẩn thận té ngã.” Trông nàng bộ dáng không chút để ý, hẳn dừng bút ngẩng đầu dặn dò.

“Nha.” Nàng cầm sách ba bước làm hai bước đi vào một bên ghế dựa ngồi xuống.

“Người xem cái sách gì?” Ngăn không được tò mò trong lòng, hẳn mới viết một hàng chữ lại ngẩng đầu hỏi.

Nàng lật một tờ, “Dược kinh.”

Đan Tể Triệt nhẹ nhú mi, “Có hứng thú?”

“Ân, ta muốn nhận thức một ít dược liệu.” Nói hết câu, không bao lâu nàng lại lật một tờ.

“Người xem sách rất nhanh.” Nghe được tiếng lật trang, hẳn có chút kinh ngạc tốc độ đọc sách của nàng tuyệt không thua chính mình. (ca không cần làm à =]])

“Ân, trước kia học qua tốc độ.” Anh Phác vùi đầu vào trong sách không chú ý tới lời nói chính mình thốt ra.

“Tốc độ? Đó là cái gì?”

“Tốc độ chính là luyện tốc độ đọc chữ, cảnh giới cao nhất là có thể đọc nhanh như gió.” Nàng có hỏi có đáp.

“Là ai dạy người? Còn có phải luyện như thế nào?” Hẳn nhưng thật ra rất hứng thú muốn biết.

“Ta.....” Anh Phác cuối cùng phát hiện chính mình nói lỡ, nuốt vào hai chữ “Lão sư” thiếu chút nữa đã thốt ra, nghĩ bừa một đáp án, “Ngoại công dạy nương ta, nương ta dạy ta. Còn phải luyện như thế nào thì chính là xem rất nhiều sách.”

Hắn gật gật đầu, “Xem ra ngoại công người là lão sư tốt.”

“Ha ha.” Anh Phác cười hai tiếng.

“Từ tốc độ này ta chưa từng nghe qua, sẽ không là ngoại công người tự nghĩ ra chứ?”

“Đúng vậy.”

Ngoại công a, không phải cháu gái cố ý bắt người ra để giả danh lừa bịp, thật sự là tình thế bắt buộc, người hẳn là sẽ không để ý chứ? Anh Phác trong lòng sám hối.

“Đúng rồi, không biết tôn danh ngoại công người là?”

Vấn đề của Đan đại thiếu gia này thật sự rất nhiều, như thế nào luôn thích hỏi chuyện trong nhà nàng a?

“Ngoại công ta tên là Hoắc Kính.” Không tin người đã nghe qua, đem toàn bộ sự tình đổ lên người chết.....
Ách, trên người ngoại công đã mất, cho dù người có hoài nghi cái gì, cũng là chết không đối chứng, a!

“Hoắc Kính?” Chưa từng nghe qua tên người này.

Anh Phác mỉm cười, không nói gì.

“Người thích xem sách về phương diện y dược sao?” Hắn vừa xem quyển sách vừa cùng nàng nói chuyện phiếm.

“Hoàn hảo, đây là lần đầu tiên ta xem loại sách này, giống như đều phải nhớ gì đó rất nhiều, cảm giác rất khó.”

“Y dược thư đều là như vậy, nhiều xem học tập nhiều, lâu sẽ nhớ rõ.”

“Àn.” Xem bốn, năm trang, Anh Phác quyết định loại sách này có vẻ thích hợp xem lúc không ngủ được, thế là nàng khép sách lại, đem lực chú ý đặt lên gì đó trên bàn, nàng chỉ lại viên ngọc thạch lớn hỏi: “Thiếu gia, này gọi là gì?” Thoạt nhìn không giống ngọc, cũng không giống tảng đá.

“Dạ minh châu.” Thấy nàng ánh mắt nghi hoặc, Đan Tế Triệt bổ sung nói: “Buổi tối hạt châu sẽ sáng lên, ta lấy nó thay thế ánh nến.”

“Thật sự là ngạc nhiên. Còn cái kia?” Nàng chỉ gì đó vừa mới mài mực. Anh Phác thấy Đan Tế Triệt dễ ở chung, lời nói cũng lớn mật lên, bắt đầu hỏi đông hỏi tây.

“Nghiên mực, dùng tảng đá cẩn thận làm thành, thêm chút nước đổ mực vào để mài, nước sẽ biến thành màu đen, có thể dùng để viết chữ.”

“Nha, đại thiếu gia còn cái đặt ở trên sách thì sao?”

“Trấn giấy, dùng khi viết chữ, chặn yên để viết chữ.”

“Còn cái bút này? Vì sao nó có vẻ nhỏ? Còn có lông nó có vẻ cứng rắn nha!”

“Này là.....”

Toàn bộ buổi chiều Anh Phác không phải đọc sách thì là kéo Đan Tế Triệt hỏi một ít chuyện tình cùng nàng nọ nàng không hiểu, hai người coi như xa lạ, lần đầu tiên một mình ở chung đúng là ngoài ý muốn hòa hợp.

13. Chương 4.3

Giấy cửa sổ ngăn không được hoàng hôn tà dương chiếu vào, mông mông lung lung chiếu vào phòng mờ nhạt.

“Người đến trước cổng vòm tại Kính Hồ trong Đông Uyển một chuyến.”

“Di?” Anh Phác ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn.

“Vào thời gian dùng bữa, sẽ có người đem đồ ăn tới đó, người đi lấy đến đây.”

“Vâng, đại thiếu gia.” Anh Phác gật gật đầu, đứng dậy rời thư phòng, cửa vừa mới đóng lại, lại bị nàng đẩy ra. “Đại thiếu gia, ta quên hỏi đồ ăn này phải đem đến đâu?”

Như là sớm đoán được sẽ có loại tình hình này, Đan Tế Triệt không kinh ngạc nhìn cửa bị đẩy ra đột ngột.

Mới một cái buổi chiều, tiểu nha đầu này đã bắt đầu không có bộ dáng hạ nhân, bất luận là ngữ khí, động tác cùng ánh mắt ngay từ đầu cũng chưa kính cẩn, quả nhiên cùng hắn lường trước giống nhau, nha đầu kia không chỉ lớn mật còn thực tự tin, một chút cũng không để ý hắn biểu hiện ra thật tình ở trước mặt, như vậy đúng với khẩu vị hắn, hắn không thích nhất là người bên cạnh khúm núm, phảng phất xem hắn là hung thần ác sát.

Lúc trước tuyển nàng chính là bởi vì hoạt bát cùng thẳng thắn của nàng, bất quá trong mắt tiểu nha đầu này ngẫu nhiên lại hiện lên lạnh lùng cao ngạo, xem ra nàng cùng hắn cũng là người hai mặt.

Kỳ thật lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã có loại cảm giác này, lần thứ hai càng xác định ý nghĩ trong lòng hắn — bọn họ là cùng một loại người.

Hai khuỷu tay đặt tại trên bàn, Đan Tế Triệt khước miệng giơ lên một chút độ cong hứng thú, “Đại sảnh Hạo Tế Lâu.”

Không phát hiện ánh mắt khác thường của hắn, có được trả lời Anh Phác gật gù đầu, “Vâng, Anh Phác đi ngay.”

“Đại nương.” Nhìn đến thân ảnh trước cổng vòm có chút quen thuộc, Anh Phác ra tiếng chào hỏi.

“Thì ra là người a!” Đầu bếp nữ nhếch miệng cười nói. Thì ra người được đại thiếu gia lựa chọn chính là tiểu nha hoàn giữa trưa hôm nay làm nàng lưu lại ấn tượng tốt.

“Chính là ta, thực khéo, lại gặp được đại nương.”

Đầu bếp nữ ý cười càng sâu, thật sự là tiểu nha đầu đáng yêu.

“Bây giờ là khéo, sau này sẽ không là khéo nữa, rất hiếm có cơ hội gặp mặt. Đến đây, đây là bữa tối của đại thiếu gia, có canh đậu, phải ăn cẩn thận.” Xem nàng vốc dáng nhỏ gầy như vậy, mang được sao? Đầu bếp nữ rất là lo lắng nhìn bàn ăn trên tay Anh Phác.

“Vâng.” Rất nặng! Đây thật sự là một người ăn sao? Xác định không phải cho trư ăn ?

“Sau khi đại thiếu gia dùng bữa xong, người mang chén bát tới nơi này, sẽ có người đến nhận.”

“Vâng.” Tuy rằng cảm thấy vấn đề này không thích hợp hỏi, nhưng đối với nàng mà nói rất trọng yếu, thế là nàng cố lấy dũng khí : “Xin hỏi cơm chiều của ta ăn làm sao?” Nàng kiên trì ăn cơm lớn như hoàng đế.

“Này ta cũng không biết, người hầu bên người đại thiếu gia trước kia đều là tự mình không cần đến phòng bếp ăn, thời gian không nhất định, chỉ cần phân phó phòng bếp một tiếng, sẽ có người chuẩn bị tốt, này người đừng lo lắng.”

“Không thể đúng giờ ăn cơm a?” Thật sự là sét đánh ngang tai.

“Địa vị nô bộc cao đều là như vậy, lâu ngày người liền quen.”

“Ta sẽ cố gắng.” Anh Phác cười đến có chút khó coi.

“Được rồi, từ nay về sau ba bữa sẽ từ ta hoặc là nha hoàn khác đem đồ ăn đưa đến đây, người đúng giờ tới lấy là được rồi. Phòng bếp còn có việc, ta đi trước, người nhanh mang đồ ăn đến cho đại thiếu gia, canh lạnh sẽ uống không ngon.”

“Vâng, cảm ơn đại nương.” Anh Phác hướng nàng điểm cái đầu, lập tức xoay người hướng hạo tế lâu phương hướng đi đến.

“Đại thiếu gia, cơm đến đây!”

“Ân, các.” Bước xuống thang lầu, Đan Tế Triệt đi vào trước bàn.

“Đại thiếu gia, người đều một người ăn cơm nha?” Đứng ở một bên, Anh Phác nhìn hắn trước lấy khăn vải ẩm lau tay, rồi mới cầm lấy đôi đũa.

“Ân, ngẫu nhiên sẽ cùng Úy Hạo dùng cơm. Úy Hạo là nhị thiếu gia, người hắn là nghe qua.”

“Vâng đã nghe qua. Đại thiếu gia, một người ăn cơm có thể thực nhàm chán hay không?”

“Sẽ không.”

“Nha.” Nhìn hắn gấp một khối thịt gà lên, nàng tiếp tục hỏi: “Đại thiếu gia, khẩu vị của người giống như rất lớn?”

“Hoàn hảo, lượng đồ ăn là đầu bếp nữ chuẩn bị, ta chỉ phụ trách ăn mà thôi.”

“Như vậy a.” Chỉ phụ trách ăn mà thôi, rất hâm mộ nha, nàng cũng muốn như vậy. “Đại thiếu gia.....”

“Đã đói bụng sao?” Gắp lên một khối đậu hủ mịn bỏ vào trong miệng, Đan Tể Triệt cười đến rất hòa thuận.

“Không phải đói bụng, là phi thường đói bụng.” Ngữ khí của nàng rất ai oán, một tay sờ bụng, nàng không chịu được nhất là đói bụng.

“Người có biết lông mi của người sắp thành chữ bát rồi không?”

“Không biết, nhưng là ta biết nó vì sao lại sắp thành chữ bát.” Mơ ước nhìn trên bàn bốn món ăn một canh, nàng không ngừng nuốt nước miếng đã mau chảy ra.

“Vì sao?”

“Bởi vì chủ nhân của nó đã đói đến không còn khí lực bắt nó hoạt động.” Phòng bếp quá xa, thức ăn trên bàn thoạt nhìn có vẻ ngon, hơn nữa có vẻ gần.

“Ha ha, người biểu tình này cùng giữa trưa hôm nay giống nhau.” Mi chữ bát, hơn nữa ngữ khí ai oán của nàng, thật là biểu tình đói thảm.

Nuốt nuốt nước miếng, Anh Phác ngay cả nói cũng không muốn nói.

“Ngồi xuống đi, tiếng bụng người kêu so với giữa trưa còn lớn hơn, thực sợ người sẽ đói choáng váng.”

Anh Phác trên hai gò má nháy mắt thêm hai mặt hồng, “Người..... Người nghe được?”

“Đúng vậy, có đôi khi là cô lỗ cô lỗ, có đôi khi là lỗ lỗ lỗ lỗ, có đôi khi thầm thì cô lỗ, rất rõ ràng.” Hắn bốn cọt nói.

Nghe vậy, nàng che mặt ngồi xổm xuống. Ai tới giúp nàng đào cái động để nàng nhảy vào đi? Quá mất mặt nha!

Bụng một khi đói sẽ phát ra âm thanh, loại phản ứng bản năng sinh lý này kỳ thật là chẳng có gì phải cảm thấy thẹn, nhưng nàng chính là sẽ để ý, hơn nữa là phi thường để ý, cho nên nàng mới kiên trì ba bữa bình thường a.

Nhìn hành động của nàng, hắn phát hiện da mặt của nàng còn rất mỏng. Bất quá đùa cũng đã đùa, hắn cũng không quen ngược đãi hạ nhân, chính là thấy nàng biểu tình thay đổi thất thường đáng yêu cực kỳ, mới muốn đùa nhiều trong chốc lát.

“Đến đây đi, cơm ta giúp người bới rồi, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Hắn thân thủ kéo nàng, phát hiện tiểu nha đầu này thật sự là không giống bộ dạng gầy.

“Ăn cơm?” Anh Phác nhanh chóng ngừng đầu, hoàn toàn đã quên xấu hổ vừa rồi, hai mắt mở thật to, còn lờ lờ sáng lên.

Đan Tể Triệt đưa cho nàng một đôi đũa, “Đúng, ăn cơm.”

“Ta có thể cùng đại thiếu gia ăn cơm sao?” Giống như không thể nha! Tổng quản tức giận cảnh cáo đột nhiên kích động tiến lên trong đầu, nàng có chút chân chờ.

“Đương nhiên có thể.” Hắn nói thì được tính rồi.

“Phải không?” Nàng hiện lên một chút mỉm cười ngọt ngào, “Ta đây sẽ không khách khí a!”

Nàng không có biện pháp cùng đồ ăn đối nghịch nhất, đại thiếu gia đều nói có thể, nàng có cái gì phải sợ. Anh Phác lấy đôi đũa ở bàn đồ ăn di động rất nhanh.

“Ăn chậm một chút, nữ hài tử không thể ăn cơm như vậy.....” Nói còn chưa nói xong, hắn liền nhìn đến nàng dùng đôi đũa gắp lên một quả trứng muối nhét vào miệng, quả trứng muối kia cho dù là hắn cũng phải chia ra cắn hai lần, miệng nàng nhỏ như vậy là làm sao được ?

Ai, tướng ăn của nàng đã không phải hai chữ “Thô lỗ” là có thể hình dung.

Cắn a, cắn a, Anh Phác cố gắng đem trứng muối trong miệng ăn hết, mắt thấy chủ tử bên người chưa động đũa, “Người a sao không thô, yêu thô a!”

Nàng là nói “Người sao không ăn, mau ăn a”?

Nhìn nàng mắt tròn tròn cùng hai gò má phình to, không thấy qua nữ hài tử tướng ăn khó coi như vậy, Đan Tế Triệt thở dài, cầm lấy khăn lau lau lồng đỏ trứng dính ở bên miệng nàng. “Lúc ăn cơm không thể nói chuyện, cẩn thận nghẹn.”

“Ngài cứ an tâm, tất có nghệ thuật.”

An tâm? Nghệ thuật? Lời nói lần này hắn nghe hiểu được chỉ thấy quỷ dị.

Buông khăn, múc bát canh đưa cho nàng, hắn cẩn thận dặn dò nói: “Canh thực nóng, chậm rãi uống.”

Tiếp nhận canh đậu, Anh Phác cái miệng nhỏ uống.

“Oa! Ăn rất ngon nha, đã lâu chưa ăn đến trứng gà.” Mắt nhìn thức ăn trên bàn, có gà có cá còn có thịt, này đó nàng đều có thể ăn, thật tốt! “Đại thiếu gia, người đối với ta thật tốt, hào phóng như vậy thường cho ta bàn đồ ăn này, ta thật sự là rất cảm tạ người!”

“Không cần rất cảm tạ, ta chỉ hy vọng người không cần đem một phần kia của ta ăn luôn là tốt rồi.”

“Ai nha, đại thiếu gia, người đừng lo lắng, tướng ăn của ta tuy rằng không phải rất dễ nhìn, nhưng sức ăn của ta không lớn, chỉ cần người thưởng thêm chân gà kia cho ta.” Nàng chỉ thịt chân gà đầy đặn nói. Vừa rồi là vì trứng muối cách nàng có vẻ gần, cho nên nàng mới ăn trứng muối trước, nhưng mục tiêu chân chính của nàng là chân gà kia. “Ăn xong chân gà kia ta sẽ no rồi.”

“Người xác định?” Hắn thực hoài nghi.

“Xác định, ta gầy như vậy, chính là bởi vì ta ăn thật sự ít.” Nàng lung tung tìm cái lý do.

Liếc mắt vào bát nàng xương cá không tính ít, hắn nhin không được cười lên một tiếng, đem chân gà gấp đến trong bát nàng. “Chân gà cho người, mau ăn đi.”

Gấp không nổi chân gà to trong chén, nàng lại đem đũa làm nĩa ăn để dùng, đây là chân gà đầu tiên sau khi nàng đến Đường triều nha, cảm kích trong mắt nàng liền cùng nước miếng trong miệng nhiều giống nhau.

“Đại thiếu gia không hổ là diệu thủ hồi xuân đại phu tốt, tâm địa Bồ Tát thật sự là thế gian ít có, vì báo đáp ân tình đại thiếu gia đối với ta, từ nay về sau nếu cần gì ở Anh Phác, Anh Phác nhất định sẽ kiệt lực hỗ trợ.” Lời nói a dua vừa nói xong, nàng liền nhin không được cắn một miếng chân gà, “Ăn rất ngon nha, tay nghề đầu bếp nữ thật sự là rất giỏi.”

“Phải không?” Nhìn nàng thân thể gầy nhỏ cùng cái miệng nhỏ nhắn đang ăn kia, Đan Tế Triệt phồng chùng nàng hắn là không thể giúp đỡ cái gì, trừ bỏ tiêu hao đồ ăn.

14. Chương 5.1

Trong ánh mặt trời của sáng sớm, một bóng người đứng ở bên giường nhìn người nào đó trên giường một hồi lâu, mãi đến khi nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng chim hót, bóng người mới có động tác.

“Rời giường.” Bóng người đẩy đẩy người ngủ trên giường.

“Ân?” Trên giường người nào đó nỉ non một tiếng.

“Nhanh rời giường một chút, chúng ta phải muốn xuất môn.”

xuất môn: ra ngoài (rời nhà).

“Ân.” Ôm chăn đắp lên người, Anh Phác vô ý thức lên tiếng.

Đan Tế Triệt tức giận nhìn nàng, mấy ngày nay buổi sáng cũng không mang nước cho hắn rửa mặt cũng thôi, đằng này hắn chủ tử này đều phải đến gọi mà người còn dám ở trên giường, thật không hiểu ai là chủ tử ai là nô tỳ.

“Ta nói rời giường, nếu không rời giường liền khấu lương bổng của ngươi.” Còn ngủ? Hắn thật sự là bội phục việc ngủ của nàng.

“Khấu lương bổng.....” Đầu óc sau khi thông thả phiên dịch xong ý tứ ba chữ này, Anh Phác phút chốc mở mắt ra, vừa lặn lông lốc nhảy người lên. “Thủ hạ lưu tiền a! Ta rời giường, đại thiếu gia, ngươi đừng khấu lương bổng của ta.” Bạc thì có ai sẽ ngại ít, sợ nhất chính là không đủ dùng hoặc là bị người lấy, trơ mắt nhìn tiền mồ hôi nước mắt bay đi, tâm sẽ đau nha!

“Ngươi cuối cùng rời giường.” Đứng bên giường, hắn cười nhìn nàng, tiết mục quyết chí tự cường rời giường của tiểu đồ lười này thật sự thấy thế nào cũng không ngấy.

Đột nhiên –

“Nha!” Nàng ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy nàng đột nhiên ngồi xổm xuống, Đan Tế Triệt bên miệng ý cười nháy mắt biến mất, khẩn trương ngồi xổm bên cạnh nàng đỡ lấy nàng có chút lay động.

“Đầu có chút choáng váng..... tình trạng thiếu máu bệnh..... không có gì.” Ôm chặt đầu choáng váng, nàng nhắm mắt chờ choáng váng đi qua. Loại bệnh nhỏ các nữ hài tử thường gặp phải này, nàng từ nhỏ đã có, chính là có vẻ rất ít, có thể là nửa năm đến đây ăn không dinh dưỡng, mới có thể trở nên có vẻ nghiêm trọng.

“Thiếu máu?” Vừa nghe đến hai chữ này, hắn vội vàng kéo tay nàng bắt mạch. “Khí huyết yếu, tì thận dương hư, can; Thận âm hư, ngươi rất gầy, cần bổ thật tốt một chút.”

“Thực bổ hay là được bổ?” Nếu là thực bổ, nàng phi thường vui, nếu được bổ, vậy miễn.

thực bổ: thức ăn bổ dưỡng ; được bổ: thuốc bổ.

“Đều có, vậy mau một chút.” Không chú ý tới thân thể nàng không khoẻ là hắn làm chủ tử này không đúng, hắn có trách nhiệm giúp nàng điều dưỡng thân thể.

“Nếu đại thiếu gia hảo tâm muốn giúp ta bổ thân thể, bản thân ta đề nghị thực bổ là tốt rồi, được bổ sẽ không cần.”

Hắn biết nàng chán ghét vị thuốc, hôm qua mới mang nàng đi hiệu thuốc bác nhìn một chút, sắc mặt của nàng liền khó coi như đòi mạng, nhưng xem thân thể này của nàng, cần phải uống chút được điều dưỡng.

“Nếu không hay là dùng được thiện đi, như thế nào?”

Nàng nhăn mũi nhỏ lại, “Không cần, vẫn là có vị thuốc, ta chán ghét.”

“Ngươi ăn qua?”

“Không có.” Nhưng nghe thấy hai chữ “được thiện” chỉ biết khẳng định là bổ thêm được liệu ở trong đồ ăn.

“Nếu chưa ăn qua thì không thể vội kết luận, ta bảo đầu bếp nữ giúp ngươi làm một phần, ngươi thử xem, nếu thực không thích, sẽ dùng thực bổ.” Hắn luôn hướng đến tôn trọng kiên trì của bệnh nhân, chỉ là có gì nên nói hắn vẫn là sẽ nói.

“Được rồi, liền thử xem a.” Một mảnh hảo tâm của hắn, nàng làm hạ nhân này hắn là phải “cảm động” nhận, tuy rằng ở mặt ngoài nhìn không ra đến, nhưng lòng của nàng xác thực thực cảm động.

Hắn đối tốt với nàng, nàng không phải không biết.

“Đứng dậy được không?” Hắn thân thủ muốn đỡ nàng, nhưng nàng sớm một bước đứng dậy.

“Đương nhiên có thể.” Bất quá là thiếu máu, cũng không phải cái bệnh nặng gì, miễn đỡ.

Thu hồi tay, trong lòng hắn cảm thấy có chút buồn bã nhọc thất.

“Ngươi xác định không có việc gì?” Cúi đầu nhìn nàng thân cao không đến bả vai, nàng thật sự thực nhỏ gầy, hắn nên giúp nàng bồi bổ thật tốt.

“Không có việc gì.” Anh Phác vẫy vẫy tay, ách xì 1 cái, liếc mắt ánh mắt trời ngoài cửa sổ. “Hiện tại là giờ nào?” Hấn chủ tử này mỗi ngày đều ngủ trễ hơn so với nàng lại dậy sớm hơn so với nàng, nàng không khỏi hoài nghi hấn có ngủ hay không.

“Giờ mẹo.” Nhìn động tác đuổi người của nàng, hấn mới phát hiện trên người nàng chỉ mặc kiện áo đơn, nam nữ thụ thụ bất thân? Quên đi, nàng mới mấy tuổi. “Thay quần áo, chúng ta phải xuất môn.”

“Đi nơi nào?” Hấn lần đầu tiên mang nàng xuất môn, không biết muốn đi đâu?

“Bàn chuyện làm ăn.”

Cầm lấy xiêm y màu tím nhạt bên giường, Anh Phác đi đến phía sau bình phong thay quần áo.

Xiêm y của nha hoàn bên người chủ tử cùng tỳ nữ bình thường không giống nhau, trừ bỏ màu sắc không giống ngay cả hình thức cũng không giống, xiêm y bên trong làm bằng vải lụa trắng mịn bên ngoài còn phủ một tầng áo khoác, dưới tà áo ở thắt lưng áo khoác mở ra thành hình cuộn sóng, sau lưng còn có một dải tơ lụa vắt ngang chùng thắt lưng (cái dải lụa vắt ở trên cánh tay từ bên này sang bên kia phía sau lưng ý mà ~.~), đi trên đường dải lụa cùng áo khoác sẽ theo gió phiêu dật, thoạt nhìn càng thêm vẻ thướt tha. (đoạn tả bộ quần áo này ta cũng không được rõ cho lắm ==)

Bất quá loại quần áo này mặc ở trên người Anh Phác, thêm vẻ thướt tha còn chưa thấy, ngược lại là tình huống vướng chân vướng tay có vẻ thêm, có khi gió lớn, áo khoác còn có thể mắc vào nhánh cây thấp, cho nên nàng không phải rất thích loại quần áo này.

“Kia đồ ăn sáng đâu?” Sáng sớm chim chóc có trùng ăn, đại thiếu gia sẽ không nhẫn tâm đến ngay cả bát cơm trắng cũng không ban chứ ?

“Đi ra ngoài ăn.” Hướng ghé dựa bên cạnh ngồi xuống, hấn chờ nàng thay tốt quần áo.

“Ăn ngon sao?” Nghe nói đại nương nhưng là danh trù, là bị lương cao của nhị thiếu gia mới đến trong phủ, mấy ngày nay cùng đại thiếu gia ăn cơm nên khẩu vị bị ảnh hưởng, nếu bên ngoài gì đó không thể ăn, nàng suy nghĩ ở trước khi xuất môn đến phòng bếp nhờ đại nương làm chút điểm tâm ăn trên đường.

Cũng chỉ biết ăn, cũng không hỏi một chút hấn bàn chuyện làm ăn với ai, hoặc là ngẫm lại nên hầu hạ hấn như thế nào. Mới vài ngày mà thôi, tiểu nha đầu này đã bị hấn làm hư, là hấn đối với nàng rất tốt, hay là nàng làm hạ nhân này rất không hoàn thành trách nhiệm?

Phải nên nhắc nhở nàng thân là hạ nhân phải tận trách nhiệm.

“Cái ngươi nên quan tâm không phải cái này.”

Anh Phác đi ra bình phong, đi vào bên giường gấp chăn bông.

“Bằng không ta nên quan tâm cái gì?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Thí dụ như quan tâm một chút chủ tử ngươi là ta sáng sớm mấy hôm nay ăn no không? Có thể quá mệt mỏi hay không, có cần đắp lưng hay không? Còn có, nhìn xem sắc mặt chủ tử như ta có gì không vui, phải lấy lòng một chút hay không?” Hấn tà nghệ nàng liếc mắt một cái, “Chuyện ngươi có thể quan tâm còn nhiều.”

“Thiếu gia mỗi ngày đều đúng giờ dùng bữa, cho nên nhất định không đói. Hơn nữa đại thiếu gia thoạt nhìn thân thanh khí sáng, cho nên hấn là không mệt mỏi. Còn về đại thiếu gia có gì không vui, đợi lúc đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn kiếm được tiền, tự nhiên sẽ vui vẻ, không cần ta phải làm điều thừa nghĩ biện pháp lấy lòng ngươi.” Vỗ vò gấp tốt chăn bông, nàng tiếp tục nói: “Việc này dùng ánh mắt liền nhìn ra được, hơn nữa chân chính quan tâm hấn là đặt ở trong lòng, không phải nói ở ngoài miệng.”

Àn, năng lực quan sát của nàng rất không tồi.

“Tổng quản nói rất đúng, mồm miệng của ngươi quả nhiên lợi hại.”

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật, mồm miệng của ta là thành thực không phải lợi hại.” Thành thực cũng phạm pháp sao? Nàng chẳng qua tuân thủ tinh thần Không phụ tử — lời nói đúng lúc, nàng nói chuyện không phải lợi hại, mà là biết chọn thời cơ tốt.

“Phải không?” Miệng hắn gợi lên một chút cười ảm áp. Hắn cũng không cho rằng nàng thành thực, ít nhất có một số việc nàng không có thẳng thắn.

“Đúng vậy, đại thiếu gia không cần hoài nghi, nô tỳ đối với ngài trung thành nhật nguyệt khả biểu, thiên địa khả giam, xin đại thiếu gia biết rõ a.”

nhật nguyệt khả biểu, thiên địa khả giam: nhật nguyệt(mặt trời, mặt trăng) đều rõ, trời đất có thể chứng giám.

Lúc này liền biết tự xưng nô tỳ, trung thành của nàng không cần biết rõ cũng biết không bao nhiêu.

“Ít khua môi múa mép, thời gian không còn sớm, chúng ta nên xuất phát.” Đan Tế Triệt đứng dậy đẩy cửa mà ra.

Ánh mặt trời ngoài cửa đem bóng của hắn kéo dài, đến bên chân Anh Phác.

Đi theo đằng sau hắn, nàng giẫm lên bóng của hắn, mỗi một ngày, nàng đều là như vậy giẫm bóng của hắn đi theo hắn, lâu ngày, trong bất tri bất giác đã thành thói quen.

15. Chương 5.2

“Cười ngựa?” Nhìn tuần mã trước mắt, Anh Phác cùng nó chơi trò mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Người không biết cười?”

“Ta biết cười, nhưng là.....” Nàng liếc mắt lên vị trí yên ngựa, ô, vừa vặn ở đỉnh đầu nàng. “Đại thiếu gia, người xác định con ngựa này là con nhỏ nhất trong phủ sao?”

“Ta xác định.” Hiểu được nàng đang lo lắng cái gì, Đan Tế Triệt bạc môi cong lên độ cong trên cột, vỗ vỗ khoái mã bên cạnh. “Thử Ảnh là nữ nhi của Dạ Trì, mới hai tuổi mà thôi, tính tình ôn thuận, dễ khống chế lắm.”

“Phải không?” Nhìn mắt to thẳng trừng nàng, nàng thật sự nhìn không ra đến nó làm sao ôn thuận, ngựa cũng là sẽ chọn chủ nhân, nàng nghĩ nàng là thuộc loại không hợp mắt ngựa, nàng có thể tự mình hiểu lấy.

“Đúng vậy.” Nói xong, Đan Tế Triệt động tác gọn gàng xoay người lên ngựa.

“Đại thiếu gia.....” Tuần nam xứng tuần mã, tổ hợp thật đẹp a, người có dáng người cao to chính là tốt ở điểm ấy, còn nàng bí đao thấp này, ai.....

“Ân?” Nhẹ như hòa cùng tiếng gió.

“Ta cũng không thể được.....” Mắt liếc vị trí trước ngực hắn, thoải mái an toàn, tầm nhìn rộng lớn, dễ dàng thưởng cảnh.

“Cũng không thể được thế nào?” Đan Tế Triệt vượt bờm đen tuyền của Dạ Trì, không nói gì cùng khoái mã làm trao đổi.

“Ta cũng không thể cùng người cười được sao?”

Hắn sững sốt một chút, “Nam nữ cùng cười sẽ bị người đàm tiếu.” Trình độ lớn mật của tiểu nha đầu này ra ngoài dự kiến của hắn.

“Ta thì không sao.” Danh tiết đối với nàng không là gì, dù sao nàng cũng không tính lập gia đình. “Quan trọng là đại thiếu gia không ngại, nếu không ngại, có thể hay không.....”

Ánh mặt trời chiếu xuống, ánh mắt của nàng phát sáng rạng rỡ, trong suốt giống như lần đầu tiên gặp mặt dưới ánh trăng, còn nhớ rõ cặp mắt kia cũng là nhìn chằm chằm hắn mà hỏi: Người là quý sao?

Nàng luôn ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn mỉm cười, ngôn ngữ lớn mật, biểu tình nghịch ngợm, thái độ vô lễ, hắn biết nàng không đem hắn xem như chủ tử, trong lòng nàng hắn cùng với nàng ngang hàng.

Hắn chiều theo làm càn nghịch ngợm của nàng, hắn cho phép nàng cùng hắn ăn, ngồi trên giường, nói giỡn, cũng cho phép nàng đối với hắn có điều giấu diếm, công phu đối trá ngoài mặt hắn đã xem đủ, hắn không hy vọng nàng đem thật tình che giấu.

Hai tròng mắt khát vọng, ý đồ rõ ràng thoải mái bày ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nàng cho tới bây giờ sẽ không kiêng dè biểu đạt ý tưởng trong lòng với hắn, vẫn như lúc trước.

Mỉm cười, thân thủ cầm tay nhỏ bé của nàng, ở một khắc lúm đồng tiền vẫn đang hiện trên mặt nàng kia, hắn một tay ôm nàng lên lưng ngựa.

“Đối với người, ta cho tới bây giờ cũng không ngại.” Hắn thấp giọng nói.

“Đại thiếu gia, người đang nói cái gì? Ta không nghe rõ.” Anh Phác giữ chặt tay áo hắn ổn định thân thể, không nghe rõ lời hắn nói nhỏ theo gió rồi biến mất.

“Ta chưa nói cái gì.” Một cỗ hương khí thanh nhã thấm nhập chóp mũi hắn, làm tâm hắn rung động.

“Phải không?” Rõ ràng có, nhưng nàng hiện tại không có tâm tư cùng hắn tranh cãi. Tóc nghịch ngợm không nghe lời bay theo gió thật đáng ghét, giữ đều giữ không được, không biết có làm vướng hắn hay không?

Đan Tể Triệt hai tay vòng qua thắt lưng của nàng giữ chặt dây cương, đem nàng tựa ở trong ngực cường tráng ngực, “Ngồi ổn chưa?”

“Tốt lắm.” Anh Phác an tâm tựa vào trong lòng hắn, quả nhiên vẫn là “một con ngựa thật thoải mái, dùng ít sức lại bớt phiền toái.”

“Chúng ta xuất phát.” Hai chân hướng bụng ngựa kẹp, Dạ Trì chạy vội mà đi.

Ven hồ Hoa Miên dương liễu lay động, từ Thanh Phong đến, nhánh đầu nguồn nước.

Phóng mắt nhìn lại, nước liền núi, núi liền trời, sơn minh thủy tú, bách hoa đâm đâm.

Trên hồ gợn sóng nhộn nhạo mấy chiến thuyền hoa lệ vẽ ô vuông, thân thuyền khắc cung nữ đồ, bát mĩ đồ cùng tiên nữ hạ phàm, trên mũi thuyền có trăm hoa, bách hợp hồng phấn, tuyết mai, đậm cúc, diễm đào cùng hạnh e thẹn, bách hoa đua tiếng, tranh nhau khoe sắc, trong đó được chú ý nhất chính là thuyền hoa lớn màu hồng.

Thừa dịp lúc Đan Tể Triệt cùng người bàn chuyện làm ăn, Anh Phác mở to hai mắt cẩn thận xem vài vị đại mỹ nhân trước mắt.

Chắc chắn! Nhìn cô nương kia, thân rắn eo thon nhỏ, nhảy múa trên hồ, trong sóng ngầm mãnh liệt lại sinh ra yếu điệu, phong hoa tuyệt đại, hai mắt nàng đều nhìn thẳng.

Nàng cuối cùng biết vì sao phải đến loại thuyền hoa này bàn chuyện làm ăn, đẹp không sao tả xiết a!

“Đan gia, người lâu không có tới, nhóm tỷ muội nhớ người muốn chết.” Tiếng oán giận mềm mại ở bên tai Anh Phác vang lên, ôn nhu mị mị rất không làm người ngáy.

Nàng đem tầm mắt di trở lại, một nữ nhân yêu kiều diễm lệ, nhu nhược không xương ở trên người Đan Tể Triệt.

Đan Tể Triệt cũng không có đẩy nàng ra, ngữ khí thản nhiên nói: “Sắc La, người tới vừa vặn, Vệ Cách Phu tiên sinh đang nói đến người đây.”

“Vệ Cách Phu tiên sinh.” Sắc La mềm mại cười, gật đầu thăm hỏi.

“Ai nha! Bảo bối, nàng làm sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia vậy, đến đây đến đây, ngồi bên người ta a!” Vệ Cách Phu vỗ vỗ vị trí bên người, về mặt sắc tướng.

“Đan gia?” Sắc La trên miệng mặc dù hỏi ý tứ Đan Tể Triệt, nhưng trong mắt là rõ ràng không muốn xa rời cùng không cam lòng.

“Đi thôi, Vệ Cách Phu tiên sinh có thể tưởng niệm người, đi qua bồi hấn tán gẫu vài câu, uống vài chén.” Đan Tề Triệt một ngụm uống cạn rượu ngon trong chén, đối với ánh mắt tràn đầy tình ý của nàng làm như không thấy, hấn liếc mắt Anh Phác bên cạnh, thấy nàng cầm trên tay một khối dưa ngọt cắn cao hứng, vẻ mặt hứng thú nhìn hấn cùng Sắc La.

Hấn khinh thiên cười, thân thủ lấy miếng dưa ngọt nàng cắn được một nửa qua, rồi mới rót chén rượu ngọt hoa quế đưa tới bên môi nàng.

“Uống đi.” Ở trong nghi hoặc của nàng, hấn nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

“Ta không uống rượu.” Anh Phác lắc đầu, nhận thấy được hào quang khác thường trong mắt hấn chợt lóe rồi biến mất.

Hấn làm sao vậy?

“Uống đi.” Tươi cười vẫn như cũ, hấn lặp lại lời nói vừa rồi.

Anh Phác há mồm đang muốn nói cái gì đó, lại bị hấn nắm được cơ hội nâng cốc rót đi vào, nàng nhất thời bị nồng, khụ cái không ngừng, ngay cả nước mắt đều khụ ra.

16. Chương 5.3

“Ha ha ha! Tiểu nha đầu này sao đáng yêu như vậy, chẳng qua là rượu ngọt liền nồng thành như vậy, thật sự là không có phúc khí uống rượu.” Vệ Cách Phu cầm lấy bầu rượu, cô lỗ cô lỗ uống vào, cũng không quản bên miệng tràn ra bao nhiêu rượu làm ẩm ướt cái bàn, mãi đến khi bầu không rượu hết, hấn mới nặng nề mà đem bầu rượu đặt lên bàn. “Nhìn xem! Như vậy mới kêu là uống rượu, tiểu nha đầu, người nên hiểu học chút a.”

“Đúng vậy, khó được uống rượu Đan gia thưởng, lại nồng thành như vậy, hơi không cho Đan gia mặt mũi a!” Sắc La cũng là che miệng cười.

Đối với cười mỉa của bọn họ, Anh Phác một chút cũng không thềm để ý, chính là chớp hai mắt dăm lệ dùng ánh mắt hỏi Đan Tề Triệt: Người đang làm cái gì a?

Cố ý xem nhẹ ý hỏi trong mắt nàng, Đan Tề Triệt chính là đem nàng kéo lại gần, không nói gì giúp nàng vỗ lưng thuận khí, rồi mới rót chén nước cho nàng.

“Uống đi, sẽ bớt một chút.” Ý cười trên mặt hấn có chút thương hại.

Anh Phác vụng trộm trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, buồn không hé răng tiếp nhận cái chén. Nàng đương nhiên biết nước có thể hòa tan vị rượu trong miệng, nhưng loại sự tình mất bò mới lo làm chuồng này một chút ý nghĩa đều không có, hơn nữa việc này cũng là do hấn cái tên xấu xa này làm, kém cỏi !

Tuy rằng biểu tình trên mặt Đan Tề Triệt không có gì biến hóa, nhưng trực giác nữ tính lại nói cho nàng sự tình không thích hợp, hơn nữa là phi thường không thích hợp. Nhìn Sắc La ở một bên, có một loại dự cảm thật không tốt.

“Đan gia đối với tỷ nữ rất săn sóc nha, Sắc La nhìn thấy rất hâm mộ.” Nàng đem bộ ngực đầy đặn áp hướng Đan Tề Triệt, ngón tay ngọc ở trong ngực hấn đi lung tung, như là đang trêu chọc cái gì.

Đan Tề Triệt cúi đầu cười, lại giúp Anh Phác rót chén nước, thản nhiên nói: “Không có gì để hâm mộ, loại sự tình săn sóc này Đan mỗ không hiểu cũng sẽ không làm, nhưng Vệ Cách Phu tiên sinh chính là cao thủ trong đó, người nói có phải hay không a? Vệ Cách Phu tiên sinh.”

“Ha ha a! Ta luôn luôn thương yêu mỹ nhân nũng nịu, cho nên.....” Chà xát chà xát song chưởng, Vệ Cách Phu trong mắt ánh sáng màu càng sáng. “Tiểu mỹ nhân a, nhanh đến bên người ta, ta chờ nàng thật lâu ! Nàng muốn săn sóc ta sẽ cho nàng, hơn nữa sẽ cho nàng rất nhiều rất nhiều.”

“A?” Sắc La hoảng.

Thấy nàng vẫn còn tại bên người, Đan Tể Triệt khẽ cười một tiếng, thúc giục nói: “Nhanh chút đi qua, Vệ Cách Phu tiên sinh hôm nay nhưng là đặc biệt đến gặp ngươi, thân là chủ nhân thuyền hoa, đừng quên đạo đãi khách.”

“Đan gia.....” trong mắt của nàng có cầu xin không nói nên lời.

Nàng là của hắn, hắn có thể nào đem nàng đổ lên trong lòng nam nhân khác, hơn nữa lại là Hồ thương có tiếng xấu này, nàng không cần.

“Sắc la, đừng quên thân phận của ngươi.” Tươi cười trên mặt hắn lạnh vài phần, trong giọng nói có khí thế làm cho người ta không thể cãi lời.

Xem vẻ mặt của hắn, Sắc La tan nát cõi lòng.

Nàng thuộc về hắn, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không thuộc về nàng, vẫn đều là như vậy, là nàng đã quên, là nàng rất xa cầu.

“Được..... ta đã biết.” ngữ khí của nàng hơi hơi nghẹn ngào, đứng dậy đi đến bên người Vệ Cách Phu, lại ngẩng đầu, đứng là vẻ mặt xán cười, dịu dàng nói: “Vệ cách đại tiên sinh, đã lâu không thấy ngài, gần đây đang làm chuyện buôn bán lớn gì a?”

“Lần này ta tính cùng hiền chất hợp tác buôn bán dược thảo.”

Hiệu thuốc bắc Đan gia rộng khắp cả nước, chỉ cần lần này hợp tác thành công, tương lai mỗi ngày ngồi ở trong nhà chuyện gì cũng không cần làm mà còn có bạc trắng bay đến để hắn tiêu xài, tâm tình liền thật vui vẻ.

“Thật sự a, nói như vậy, Vệ Cách Phu tiên sinh tính ở đây bao lâu a?” Chuyện buôn bán đều đưa đến, người hắn là ở tại chỗ này rồi?

“Đúng vậy, nơi này sơn minh thủy tú, mỹ nữ như mây.” Vệ Cách Phu ngả ngớn nâng cằm của nàng, ánh mắt đại giá nhìn phong cảnh trước ngực của nàng. “Nếu ở, khả năng sẽ định cư ngay tại nơi này.” Chắc! Nữ nhân Đại Đường so với bọn hắn còn lớn gan hơn, xem vú kia đều lộ một nửa.

“Phải không? Kia ngài cũng đừng quên Sắc La, nhớ phải thường thường đến thăm ta nha.” Nàng đem ngực đầy đặn hướng gần sát trên người hắn bộ dáng làm nũng, hương khí trên người của nàng lập tức đem Vệ Cách Phu choáng váng đầu.

“Đương nhiên, đương nhiên, nàng tiểu yêu tinh mê chết người này, ta làm sao có thể quên được, nhất định mỗi ngày đều đến thăm nàng.” Hắn ôm thân thể mềm mại, khinh bạc nhéo thắt lưng dưới của nàng, rước lấy một tiếng nức nở của nàng. “Nàng thật thơm a, để đại gia ngửi xem là cái hương vị gì.” Đầu hắn cơ hồ nhập trước ngực tuyết trắng.

Anh Phác nước miếng ngậm có ngậm không dò xét cảnh tượng trước mắt, nam nhân háo sắc, nữ nhân sa đọa, cùng với..... trộm ngấm Đan Tể Triệt bên cạnh chính đang trầm mặc uống rượu, hắn thật sự thực vô tình.

Ai, bất luận cổ kim nội ngoại, nữ nhân luôn vì nam nhân mà rơi lệ, nhưng là nam nhân sao?

Có người nam nhân nào khẳng định đem thật tình đầy đủ giao cho một nữ nhân, vì nàng hỉ nộ ái ố, thậm chí lưu lại nam nhi lệ?

Lão tặc tuyệt tình, khuôn mặt bi thương của mẫu thân lại hiện lên trong óc, chuyện cũ rõ ràng, nghĩ lại mà kinh.

Bưng ngực, nàng cảm thấy khổ sở.

“Đại thiếu gia, ta có chút không thoải mái, có thể đi ra ngoài hít thở không khí không?” Nơi này mùi rượu làm cho nàng mau thổ không nổi.

Thấy nàng hơi nhú mày, hắn bàn tay to sờ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lạnh của nàng.

“Không được đi lâu, còn có, đừng tới gần mép thuyền quá, trên hồ gió lớn, không để ý sẽ dễ dàng té ngã, chính mình cẩn thận một chút, ân?”

“Được.” Chậm rãi đứng dậy, nàng chậm rãi đi ra ngoài.

Trong thiên đường của nam nhân vĩnh viễn không có nữ nhân cố định; Tình yêu của nữ nhân vĩnh viễn không tồn tại trong thiên đường của nam nhân.

Đi đến đầu thuyền, nàng nặng nề mà thở ra một hơi, rồi mới ngồi trên tấm ván gỗ nhìn gió thổi trên hồ, nhìn nhìn, nàng nhớ tới ánh mắt lạnh liệt vừa rồi của hắn.

Không nghĩ tới thiếu đi ôn hòa tươi cười kia, bản tính hắn khó có thể thân cận như thế, như là hàn băng đông lạnh xương cốt.

Nhưng nàng rốt cuộc là làm sao chọc tới hắn ? Bất quá chính là không cho hắn mặt mũi không uống rượu của hắn mà thôi, hắn có tất yếu phải tức giận lớn như vậy sao? Thế nhưng ép nàng uống rượu, hại nàng rất khổ sở.

Bất quá so với Sắc La gặp phải, khổ sở của nàng có vẻ bé nhỏ không đáng kể, hắn..... thì ra vô tình như vậy.

Hắn cũng sẽ như vậy đối với nàng sao?

Nhìn mặt nước xuất hiện từng trận gợn sóng, có trong nháy mắt cảm giác nào đó hé mở ở trong lòng, bưng ngực, nàng ngậm ngẩn cả người.

17. Chương 6.1

“Đại nương, ta tới lấy bữa trưa của đại thiếu gia.” Kích động đi vào phòng bếp, Anh Phác hướng đầu bếp nữ đang bận rộn hô.

Đầu bếp nữ hướng nàng nhếch miệng cười, “Anh Phác a, như thế nào lại chính mình đến ? Ta đang định kêu nha hoàn đưa qua đây.”

Năng lực học tập của tiểu nha đầu này mau kinh người, mới vài ngày liền đã làm tốt được công việc của nha hoàn bên người, hơn nữa cũng rất được lòng đại thiếu gia, từ việc đại thiếu gia xuất môn có việc đặc biệt mà lại đem nàng ấy theo cũng đều nhìn ra được.

“Ta cũng là đang nhàn rồi, nghĩ đến cũng đã lâu không gặp đại nương, liền đến phòng bếp thăm đại nương, thuận tiện lấy bữa trưa, nhất cử lưỡng tiện thôi!” Kéo ống tay áo đầu bếp nữ, Anh Phác ngọt ngào nói.

“Oa! Cái gì đã lâu không gặp, hôm kia mới nhìn thấy, hơn nữa đại nương có cái gì đẹp, còn không chính là cái dạng phì này.” Miệng tiểu nha đầu này đúng là ngọt, tuy rằng biết rõ mục đích của nàng ấy là mấy món ăn trên bàn, nhưng nghe được lời của nàng ấy, trong lòng vẫn là không khống chế được mà cảm thấy ngọt ngào.

Ai! Nàng chính là không có biện pháp đối phó với nha đầu tự cao tự đại này, xem nàng ấy mặt nhỏ nhỏ, ánh mắt tròn tròn rất đáng yêu a!

“Đại nương đáng người làm sao phì ?” Anh Phác đánh giá từ trên xuống dưới một phen, đôi mắt nhìn thẳng trước ngực đầu bếp nữ, chắc chắn có tiếng khen: “Nên lớn cũng lớn, nên nhỏ cũng nhỏ, đầy đà có dáng, khí chất phong vận đều có, thấy thế nào cũng đều là mỹ nhân a!”

Phát hiện tiêu điểm nàng ta chú ý, trên mặt đầu bếp nữ hiện lên một chút hồng.

“Ai nha! Người tiểu nha đầu này như thế nào lại bắt đầu đùa giỡn ta.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, đầu bếp nữ vẫn là có hai vú rất ngạo nghễ người, bụng rụt thu nhỏ lại, làm cho thân hình có vẻ càng tiên đột hậu kiêu.

tiên đột hậu kiêu: trước nhô sau vênh.

“Anh Phác mới không phải đang đùa giỡn người đâu, đây là đang ca ngợi người. Như hôm ta cùng đại thiếu gia ra phủ bàn chuyện làm ăn, nữ nhân trên đường chỉ có khuôn mặt không có dáng người, mà nếu có thân hình thì mặt mũi kém, một số ít khuôn mặt cùng dáng người đều không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là dong chi tục phẩm, không có một so được với đại nương.”

dong chi tục phẩm: tuy vẻ ngoài đẹp nhưng không có khí chất

Nghe vậy, đầu bếp nữ như trong lòng đang nở hoa.

Đối với lời ngon tiếng ngọt, nữ nhân vĩnh viễn không có chút sức chống cự.

“Ha ha a, phải không?” Nhịn không được hừ vinh trong lòng, đầu bếp nữ nói đến ngày xưa. “Ta trước kia vốn cũng giống như các cô gái thời đại bây giờ, khi đó cửa nhà của ta thiếu chút nữa bị nam nhân tới cầu thân phá sập, chỉ tiếc là đại nương tầm mắt rất cao, không có một ai lọt được vào trong mắt, làm uổng phí thời thanh xuân. Bất quá ta trước kia cũng thực cố chấp đi, đã qua ba mươi tuổi đầu, tiêu chuẩn cũng chưa giảm một nửa.” Nàng che miệng cười đến run rẩy cả người.

“Cái gì chỉ chưa giảm một nửa, phải nói là nước lên thì thuyền lên.”

“Chán ghét! Nào có khoa trương như vậy, người tiểu nha đầu này đừng đề cao đại nương như vậy, đại nương sẽ thẹn thùng.”

“Ta mới không khoa trương đâu.” Mắt nhìn ngoài cửa sổ, nàng đem miệng bám vào bên tai đầu bếp nữ, thần bí hề hề nói: “Không biết đại nương có phát giác hay không, gần đây ta thường thấy tổng quản lên nhìn người a.”

“Đi? Có sao?” Đầu bếp nữ kinh ngạc.

“Ta vừa mới thấy tổng quản đứng ở phía trước cửa sổ một hồi lâu, thời gian giữa trưa, tổng quản không ăn cơm, chạy tới phòng bếp lên nhìn đại nương, thật sự là lãng mạn.”

“Người đừng nói lung tung, không chừng hấn chính là đến xem tiến độ mà thôi.” Đầu bếp nữ xoay váy, ngữ khí lúng ta lúng túng.

“Mỗi ngày cũng đều làm như vậy, có cái gì đáng xem, huống chi lại không có khách nhân đến, tổng quản cũng không phải nhàn rỗi không có việc gì, làm gì chạy tới phòng bếp ở xa như vậy.” Nàng dừng một chút, ngữ khí biến thành trêu ghẹo. “Ta thấy tổng quản khẳng định là không gặp được người trong lòng ăn không ngon, cho nên mới đến nhất giải tương tư.”

“A! Người tiểu nha đầu này đừng nói nữa.” Hai tay ôm hai má, đầu bếp nữ ý đồ che khuất ửng đỏ nổi lên trên mặt.

“Thẹn thùng ? Tâm động ?” Anh Phác vẽ mặt bướng bỉnh.

Đầu bếp nữ cầm một chùm nhãn(cái này trong bản cv là “lưng thủy tinh giáo”, ta ko rõ là cái gì lắm, ai biết nói cho ta nhé, thanks =.) đến trên tay nàng, “Đi! Đi! Đi! Đứng đến phiên đại nương, đại nương còn phải nấu cơm đây.”

Ăn một quả nhãn, nàng nhìn một bàn thức ăn, “Đồ ăn không phải đều làm xong sao?”

“Ta..... Ta làm cho chính mình ăn không được sao?” Dầu đổ đến một nửa, vừa nghe nàng hỏi như thế, thiếu chút nữa tuột tay.

Anh Phác gật gật đầu, cười nói: “Đi! Đi! Đại nương nói đồ ăn này là làm cho chính mình ăn, không phải muốn làm cho tổng quản ăn.”

Thấy tâm tư bị nhìn thấu, đầu bếp nữ mặt lại đỏ ba phần. “Người nha đầu phá hư này! Lại thưởng cho người bát nước mơ ướp lạnh, có thể bỏ qua cho đại nương không?”

“Nước mơ nha, đại nương đối với ta thật tốt.” Chuyển người hôn hai má đầu bếp nữ một chút, Anh Phác vui vẻ mang chiến lợi phẩm rời đi.

Sờ hai má, đầu bếp nữ khoe miệng nhịn không được câu lên. “Tiểu nha đầu này.....”

“Đúng rồi!” Anh Phác đột nhiên thăm dò tiến vào, “Bữa trưa của đại thiếu gia thỉnh đại nương phái nha hoàn đưa đi đi, kỳ thật hôm nay ta được nghỉ ngơi.” Hì hì cười, nàng lập tức chạy đi.

“Ai nha! Bị tiểu nha đầu này lừa!” Đầu bếp nữ lại là sững sốt, không khỏi có chút ảo não.

Ngồi ở trên cỏ bên Kính hồ, nguyên bản Anh Phác tính đến Tây uyển tìm Thu Nhi cùng ăn cơm trưa, không nghĩ tới Thu Nhi với nàng cùng nghỉ một ngày, sáng sớm đã đi miếu.

Đã lâu không gặp Thu Nhi, rất nhớ nàng ấy nha!

Một tháng mới được nghỉ hai ngày, nàng nên học Thu Nhi ra ngoài đi dạo, nhưng sức lực đã cạn sạch.

Ăn xong quả nhân cuối cùng, Anh Phác nằm ở trên cỏ, thở dài.

“Hôm nay thời tiết thật tốt.” Trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, là ngày tốt đi dã ngoại dùng cơm..... Ân, nàng vừa mới đã làm qua.

“Thời tiết rất ngại đến người sao? Làm cái gì thở dài?” Một đôi nhuyễn giày xuất hiện ở trước mắt nàng.

Theo từ dưới áo choàng màu tím hướng lên trên xem, mặt bị phản quang nên thấy không rõ lắm, chỉ biết là một nam nhân cao lớn.

“Người là ai?” Lười thay đổi tư thế, nàng cũng không quản xấu hổ hay không, hợp hay không hợp cấp bậc lễ nghĩa, liền hỏi như vậy.

“Người là ai?” Ngữ khí cuồng vọng, tiếng nói cùng hình dáng cùng Đan Tế Triệt có chút tương tự, nàng đại khái đã biết hắn là ai.

Miễn cưỡng đứng dậy hành lễ, nàng hữu khí vô lực tự giới thiệu, “Nô tỳ tên gọi Anh Phác, là nha hoàn Đông uyển, mới rồi không biết là nhị thiếu gia, thái độ có chút vô lễ, thỉnh nhị thiếu gia chớ trách.” Ngay cả ngữ khí khẩn trương sợ hãi đều lười trang bị, nói năng cứng nhắc, không hề có ý xin lỗi.

Mặc cho ai cũng đều nghe được nàng là có lệ, Đan Úy Hạo gọi lên một chút cười hình cung trên cột, “Người thật to gan, không chỉ có tuân thủ lễ giáo tùy chỗ loạn nằm, thái độ xin lỗi lại tùy tiện, một chút ý tứ hối lỗi đều không có, phải bị tội gì?”

“Vậy phạt ta không được nói nữa là được chứ gì.”

“Nha hoàn lớn mật, người cầm miệng cho ta! Tội của người muốn phạt cũng là tự ta đến xử lý, có đến phiên người nói chuyện sao?” Hắn quát.

Hắn là chủ nhân! Hắn là đúng. Anh Phác gật gật đầu, đồng ý cách nói của hắn.

“Ban ngày ban mặt, một nữ hài tử bất nhã nằm ở trên cỏ như thế, đem nơi này xem như nhà chính mình? Còn có, nhìn thấy chủ tử cũng không cung kính vãn an, xin lỗi cũng là thái độ có lệ, người nha đầu này không coi ai ra gì thật sự rất làm cần, ta nhất định phải thật tốt phạt người!”

Ân, nàng xác thực rất làm cần, bị người nào đó chiều phá hư thôi! Anh Phác lại gật gật đầu.

“Nên phạt người như thế nào mới tốt đây?” Đan Úy Hạo một tay sờ cằm, “Liền phạt người tháng này không cho phép nghỉ ngơi, ở lại trong phủ không cho phép ra phủ.” (ca tưởng ai cũng thích ra ngoài giống ca sao ==]])

Chắc! Đây tính là trừng phạt cái gì, nàng hôm nay người không phải ngoan ngoãn ở trong phủ sao?

Không cho phép ra phủ? Nghĩ đến ra ngoài thì nàng cũng không có cái loại hưng trí này, mệnh lệnh của hắn vừa vãn thuận lòng của nàng, phạt cùng không phạt một chút cũng không kém.

“Đây thật sự là trừng phạt tốt, người nói có phải hay không?”

Không có người nào chịu hình phạt lại cho rằng trừng phạt là tốt, nhưng nàng là ngoại lệ. Anh Phác lần thứ ba gật gật đầu.

“Uy! Bôn thiếu gia đang hỏi người, người có nghe được hay không?”

Nghe được ! Nàng lại gật đầu.

“Uy! Người cầm điếu a, như thế nào không trả lời?” Đan Úy Hạo nhú mày, nha đầu kia sao kiêu ngạo như vậy, để ý cũng không để ý đến hắn một chút.

Anh Phác không nói gì chỉa chỉa miệng.

Thì ra là thế, hắn đã hiểu.

“Người đau yết hầu (cổ họng)?”

Nàng lắc đầu. Nàng chỉ là miệng, không phải yết hầu.

“Đó là đau miệng?” Hắn tiếp tục đoán.

Nàng lại lắc đầu. Quý nhân hay quên sự!

“Miệng rút gân? Đầu lưỡi xoay đến? Khoang miệng xước da? Yết hầu có đàm? Khóe miệng nhiễm trùng?” Hắn dường như liên hoàn pháo đoán một đồng nguyên nhân.

Anh Phác vẫn như cũ lắc đầu. Thực sẽ đoán, đáng tiếc không có một đáp án là đúng.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Hắn tức giận hỏi.

Liếc cái xem thường, nàng thở dài, cuối cùng mở miệng nói: “Nhị thiếu gia vừa mới kêu nô tỳ cầm miệng, cho nên nô tỳ không dám nói lời nào.”

Nghe vậy, hắn sửng sốt một chút, hồi tưởng lời nói vừa mới rồi, hình như là đúng như vậy.

“Đúng nha..... di, không đúng, nếu ta bảo người cầm miệng, người làm sao có thể mở miệng nói chuyện?” Hắn cố ý tìm xương cốt trong trứng gà, bắt hắn đoán lâu như thế, đem hắn làm ngốc tử a, hắn nuốt không xuống tức giận này.

“Ta sợ nếu ta không mở miệng, nhị thiếu gia sẽ suy sụp đến chết.”

“Ta mới sẽ không.”

“Người sẽ.” Ngữ khí của nàng trăm đình tiệt thiết(chém đình chặt sắt: ý nói kiên quyết).

“Ta sẽ không!”

Mặc kệ người! Anh Phác liếc hắn liếc mắt một cái, xoay người đi.

“Uy! Ta là chủ tử, người là cái thái độ gì a!” Giữ chặt ống tay áo của nàng, Đan Ủy Hạo thừa nhận nha hoàn này cao ngạo khiến cho hắn hứng thú.

Lấy thân phận ép người? Chắc!

“Vạt áo cùng trên giấy của người dính máu.” Nàng đột nhiên bật ra một câu như vậy.

18. Chương 6.2

“Máu?” Hắn vội vàng cúi đầu nhìn, nguy rồi! “Người nhìn lầm rồi, đây là nước không phải máu.” Hắn trợn mắt nói dối.

“Là máu, vừa rồi lúc người tiếp cận ta, ta đã ngửi được mùi máu.” Thấy qua người chết nhiều, nàng đối với mùi máu tươi thực miễn cảm, muốn lừa gạt nàng rất khó. “Người tốt nhất nhanh đi thay quần áo, mùi máu tươi trên người người rất nặng.”

Đan Ủy Hạo thấy nàng đến gần, hắn không khỏi lui nhanh một bước, không dám thừa nhận trong lòng hiện lên là kinh ngạc, cùng với hơi hơi khủng hoảng.

“Người rốt cuộc là ai?”

“Nha hoàn Đông uyển, ta nói rồi.”

“Người không đơn thuần.” Vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt kiên cố, không giống như là nha hoàn bình thường, trong mắt hắn nổi lên đề phòng.

“Người cũng không đơn thuần.” Ngữ khí một chút, nàng quay đầu nhìn về phía kính hồ gợn sóng, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Không, phải nói toàn bộ Đan phủ cũng không đơn thuần, nơi này giấu một cái bí mật.” Khóe miệng của nàng gợi lên một chút tươi cười thần bí.

Hắn phút chốc giữ chặt cánh tay của nàng, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

“Người là ai?” A, vuốt râu ngoài miệng con hổ, nàng thật sự là càng lúc càng lớn mật. “Đan phủ nhị thiếu gia? Đại phu? Hay là.....” Nhắm mắt lại đến trên người hắn ngửi một chút, mở mắt ra, trong mắt của nàng đưng ý cười. “Giết heo?”

Trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, hắn hơi thả lỏng tay.

“Người rốt cuộc biết cái gì?”

“Ta cái gì cũng không biết, ta chỉ là hạ nhân, chuyện trong lòng người ta quản không nổi.”

“Người..... Người không hỏi sao?” Nàng có biết cũng không nghe không hỏi, thật sự là người kỳ quái.

“Ta hỏi người sẽ nói sao?” Nàng hỏi lại.

“Không.” Sẽ không nói, không thể nói, lại không dám nói, đối với thế giới bên ngoài, đây là bí mật cũng là cấm kỵ.

“Không phải được rồi sao, ta không hỏi, người cũng không có nói, chúng ta coi như chuyện này cho tới bây giờ cũng không phát sinh qua.” Vừa rồi là nàng tâm tình không tốt dọa hắn mà thôi, nàng chưa từng tính vạch trần chuyện gì.

Cẩn thận nhìn nàng một hồi lâu, Đan Ủy Hạo buông tay ra, kéo nàng ngồi xuống.

“Người nói người tên là gì?” Ít một địch nhân không bằng thêm nhiều bằng hữu, nàng đứng khẩu vị hắn.

“Anh Phác.” Nàng đứng dậy ngồi vào phía bên kia hắn, vị trí vừa rồi thuận gió, mùi máu tươi đều hướng nàng bay tới.

“Anh Phác? Có chút quen tai.”

Nàng mỉm cười, “Hắn vậy, lời đồn đãi của nha hoàn thật sự lợi hại.” Chuyện xưa chim sẻ biến phượng hoàng không biết đã xong chưa?

“A! Người chính là cái nha hoàn bên người đại ca mới tuyển kia, nghe thấy đã lâu.”

“Hy vọng người nghe được là tốt.” Nữ nhân bị lòng ghen tị che mắt, trong lời nói đồ thêm dấm chua là tránh không được.

“Đều là chút lời nhàn rỗi, nghe một chút mà thôi.” Bản lãnh của nữ nhân hắn còn không hiểu sao?

Cười cười, Đan Ủy Hạo thay đổi cái đề tài, “Người tâm tình không tốt sao?” Nàng vừa mới buồn bực thở dài, thật xa cũng có thể nghe thấy.

“Nhìn ra được sao?” Nàng nghĩ đến mặt mình sắc đủ thôi.

“Là không khó biết.” Tuy rằng nàng bỏ qua không muốn nói, nhưng hắn vẫn là hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tâm sự của nữ hài tử, người sẽ không biết.”

Một mảnh lá cây bay xuống trên mặt hồ, nổi lên gợn sóng, nhìn nó khuếch tán vòng tròn ra bên ngoài, nàng có chút thất thần.

“Nói xem, không chừng ta biết a.”

“Ta không biết nên nói như thế nào.” Thanh âm của nàng hơi buồn.

Một cái lá cây, hai cái lá cây, tam cái lá cây..... Gió này làm sao vậy? Khi nào không đến lúc này lại đến, làm trên hồ gợn sóng một vòng lại một vòng, chán ghét! Nếu có thể, thật muốn nhắm mắt làm ngơ.

“Vậy nói cho người, ta không ngại.” Còn không biết nàng có xem hắn là bằng hữu hay không, Đan Ủy Hạo liền nhin không được quan tâm nàng, hắn đây có tính là tình yêu lan tràn quá hay không?

Nhìn mặt hắn tuần lãng, nàng hỏi thẳng: “Người hiện tại có người yêu chưa?”

“Yêu..... Người yêu?” Đây là lời nữ hài tử nên nói sao? Vị Anh Phác đại tiểu thư này nói chuyện có đủ sắc bén, nhưng hần thích. “Kỹ viện có tính không?”

“Cái loại này nhiều lắm chỉ xem như tình nhân, ta nói người yêu là người thật tình yêu thương.”

“Thật tình yêu thương ?” Sờ cảm, hần cố gắng hồi tưởng tình sử phong lưu dĩ vãng, một chút thân ảnh màu xanh đậm đột nhiên nhảy vào trong óc. “Xem như có đi, bất quá ta không xác định ta yêu hay không yêu nàng ấy.” Nha đầu kia thuần phác đáng yêu, nhưng chính là hung một chút, nhiều lời một chút, lại thích quẩn đông quẩn tây, một tiêu chuẩn cộp mẹ, bất quá hần cũng không chán ghét, nàng kia làm cho hần có chút mê vông.

“Không rõ lắm chính mình yêu hay không yêu nàng ấy?” Nàng học hần động tác sờ cảm, hứng thú hỏi: “Mỗi lần nhìn thấy nàng ấy, người liền cảm thấy trong lòng kì lạ, không thấy được nàng ấy, trong lòng người càng kì lạ, nhìn không được sẽ nhớ tới nàng ấy?”

“Ách..... Đúng vậy.” Hần thấy chính mình như có khuynh hướng bị ngược.

“Nàng ấy cao hứng người cũng sẽ cao hứng, nàng ấy khổ sở người so với nàng ấy còn khổ sở hơn?”

“Ân..... đúng là như thế.” Hần ghét nhất thấy người khác sâu mi khổ kiểm, cho nên sắc mặt nàng ấy không tốt hần cũng thấy khổ sở.

sâu mi khổ kiểm: mặt mày ủ dột.

“Trong biển người, người có thể liếc mắt một cái đã có thể tìm thấy nàng ấy, tươi cười của nàng ấy làm tim người đập gia tốc?”

“Ai..... Ngẫu nhiên sẽ đúng như vậy.” Gặp cộp mẹ vốn nên đề phòng, đến nỗi tim đập gia tốc sao? Ân, hần là khẩn trương sợ cộp mẹ phát hiện hần, lại sẽ hướng lại đập phá.

“Khi ta nói những lời này, trong lòng người nhớ tới bóng dáng của nàng ấy ?”

“Phải..... phải !” Hần đường đường là trang nam tử, không có gì không dám thừa nhận.

Chà! Bệnh trạng đều có, còn nói không rõ ràng lắm yêu hay không yêu, vệt gốc đầu!

“Vậy đúng là yêu !” Anh Phác cười meo meo nhìn biểu tình giật mình của hần, trong mắt ánh sáng hảo ý như có như không. “Vậy người là nhớ đến ai a?”

Đan Úy Hạo thốt ra: “Ta nghĩ đến Thu..... Di? Liên quan gì đến người a!” Thiếu chút nữa mắc mưu, nguy hiểm thật.

“Chuyện của vệt gốc đầu thật là không liên quan đến cô nương ta.” Người cùng vệt đầu óc cấu tạo khác nhau, nàng không thêm quẩn. Đứng lên, nàng vỗ vỗ cổ trên người. “Người vệt gốc này chậm rãi tiêu hóa cảm giác trong lòng đi, ta phải đi.”

“Người phải đi ? Người còn chưa nói chuyện trong lòng người.” Làm cái gì a, trong bất tri bất giác bị nàng xô mũi kéo đi, hần đây từ nghe tâm sự biến thành nói tâm sự, người đưa ra kết luận cũng là nàng.

“Chuyện của ta có chút phức tạp, không nói cũng thể.” Ánh sáng chiếu rọi dưới nước, chiếu vào đôi mắt quá mức sáng ngời của nàng, ánh sáng chói mắt ngược lại lại làm cho người ta nhìn không thấu cảm xúc bên trong, tâm tư khó hiểu.

Có một số việc thật không thể thay đổi, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, vẫn là để thời gian cùng vận mệnh đến quyết định hết thảy đi, kết cục như thế nào, tương lai sẽ biết.

“Phức tạp vẫn là có thể ít nhiều nói một chút.” Hiếu kì của hần bị khơi mào rồi, nàng làm sao có thể không nói.

“Nói người cũng không hiểu.” Chuyện xuyên qua thời không ở thế kỷ hai mươi mốt vẫn là cái mê, nàng không kỳ vọng cổ nhân sẽ biết. “Không nói với người nữa, ta muốn trở về phòng ngủ.” Ngày mùa hè nắng chói chang thích hợp để ngủ.

“Uy, người cứ như vậy đi sao, rất vô tình rồi.” Hần đối với bóng của nàng hô.

Nghe vậy, Anh Phác dừng lại cước bộ, xoay người nhìn hần.

“Đúng rồi, chén bát người giúp ta cầm đến phòng bếp, tạ !”

Tuần cười cương ở trên mặt, Đan Úy Hạo nhìn chén bát trống trơn một bên, không thể tin được chính mình thế nhưng lại lưu lạc đến làm chân sai vặt của một nha hoàn, uy nghiêm chủ tử bị nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Nàng là như thế này, cạp mẹ kia cũng rất không ra sao, đầu năm nay, chủ tử không chịu nổi.

19. Chương 6.3

Bắc uyển trong từng lầu, Đan Tế Triệt đứng ở trước tủ gỗ, tủ gỗ có độ rộng chiếm cứ một mặt tường, độ cao còn lại là cùng trần nhà bằng nhau, tủ gỗ mỗi một học tủ đều chế nạm tay cầm nạm bạc, từng cái nạm tay cầm cho một cái ngăn kéo, tay nghề tinh xảo đến nỗi làm cho người ta nhìn không ra khe hở bên cạnh ngăn kéo.

Đan Tế Triệt hướng bên phải chuyển ba bước kéo ra một cái ngăn kéo, tùy tay lấy ra một phen dược thảo màu tím xanh, sau khi đóng lại lại chuyển bên trái năm bước, lôi ra dưới hai cái ngăn kéo, cứ như thế trái trái phải phải, từ trên xuống dưới, tốc độ cực nhanh chưa từng do dự, trên trăm cái ngăn kéo có cái gì hần cũng nhất thanh nhị sở.

nhất thanh nhị sở: rất rõ ràng.

Đem dược thảo đi đến bàn lớn dài trước đài, hần cầm dược thảo trong tay chia làm mấy đôi, chia đôi tốt xong liền để trên các, sau khi phối tốt, hần dùng giấy gói dược thảo lại, buộc dây lại, tám bao dược thảo vừa rồi còn ngay ngắn bị hần tùy tay quăng, nằm thẳng một hàng trên bàn.

Gói dược tốt, hần đang định ngồi xuống nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng bước chân ngoài cửa.

“Đại thiếu gia, nô tỳ đưa cơm đến cho ngài đây.”

“Vào đi.” Hần rút chén nước một ngụm uống hết.

Cửa phía trước bị đẩy ra, đầu bếp nữ đem một mâm đồ ăn cười meo meo đi vào đến.

“Đại thiếu gia hôm nay rất hưng trí, đổi đến Bắc uyển dùng bữa.” Nàng vừa nói vừa đem đồ ăn đặt tới trên bàn.

“Cũng vài ngày không có tới, mới đến đây xem.” Hần thản nhiên cười.

“Đúng là một đoạn thời gian không thấy đại thiếu gia tới chỗ này.” Đầu bếp nữ mỉm cười nói tiếp. “Bất quá gần đây nhị thiếu gia nhưng thật ra đã tới mấy lần.”

“Nha, hần đến đây làm cái gì?”

Tiểu tử kia tuyệt không sẽ có hứng thú với sự tình đứng đắn, Bắc uyển nơi trồng cùng chứa dược thảo này không phải địa phương hần sẽ đến, trừ phi hần thấy ai không vừa mắt, đến đây bốc thuốc để luyện độc dược.

“Bốc thuốc a, hai ngày trước khi ta đưa cơm cho nhị thiếu gia, nhị thiếu gia đem tám bao dược thảo giao cho nô tỳ, muốn nô tỳ làm thành dược thiện.” Nàng từ trong váy lấy ra tờ giấy, “Đây là nhị thiếu gia đưa cho nô tỳ, nô tỳ không biết chữ, cho nên nhị thiếu gia dùng họa.”

Tiếp nhận giấy trên tay đầu bếp nữ, Đan Tế Triệt rất nhanh ngấm liếc mắt một cái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Hần phân phó người đưa cho ai uống?” Tiểu tử này cũng sẽ làm loại sự tình này? Ha ha, hôm nay không có mưa, như vậy hần lần này đến là thật sự.

“Nô tỳ không biết, nhị thiếu gia chỉ nói nấu xong phải lập tức đem cho ngài ấy.”

Giữ bí mật như vậy sao? Đan Tế Triệt mi dương dương tự đắc, bàn tay trái chút có chút không gõ mặt bàn.

“Phải không? Vậy người liền chiều hần nói mà làm.” Cầm lấy chiếc đĩa gấp một mảnh rau xanh, đưa vào trước mồm hần dặn dò nói: “Đừng nói cho hần ta biết việc này.” Có một số việc nhìn có vẻ thú vị, nói toạc sẽ không chơi vui.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

“Còn có, ta nơi này cũng có mấy bao được thảo cũng muốn người giúp ta nấu.” Hần chỉ bao được thảo trên đài, ý bảo đầu bếp nữ cầm.

“Vâng. Đại thiếu gia, thuốc này thời gian cùng phương pháp nấu là?”

“Cùng nhị thiếu gia giống nhau, người chiều nấu đi, nhưng nhớ rõ bên trong sửa lại cho thêm hai chân gà, từ ngày mai bắt đầu.”

“Vâng, nô tỳ hiểu được. Đại thiếu gia nếu không phân phó việc gì khác, nô tỳ liền lui xuống.”

“Ân.” Thấy đầu bếp nữ đi tới cửa, hần bỗng dừng nghĩ đến một sự kiện. “Người có nhìn thấy Anh Phác hay không?” Tiểu nha hoàn kia thích nhất là đến phòng bếp hết ăn lại uống, nàng hôm nay thức dậy trễ như vậy, khả năng ra ngoài phủ chơi là rất thấp, cho nên người nhất định là nhàn rỗi ở cái địa phương nào trong phủ rồi.

“Có a, tiểu nha đầu kia vừa mới mới đến phòng bếp lừa ta một chùm nhãn cùng nước ô mai ướp lạnh.” Nghĩ vậy, đầu bếp nữ liền cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. “Bất quá mấy thứ đó vừa đến tay, người liền nhanh như chớp chạy không thấy bóng người, cũng không biết chạy đến đâu.”

“Ân, ta đã biết, người đi xuống đi.” Biết nàng có ăn cơm trưa, hần an tâm.

“Vâng, nô tỳ lui xuống. Đại thiếu gia, người chậm rãi dùng bữa đi.”

Sau khi đầu bếp nữ đi, Đan Tế Triệt ăn mấy miếng cơm, nhưng cảm thấy có chút vô vị, liền buông chiếc đĩa đi đến bên cửa sổ, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ có chút xa xôi.

Ngày đó hần ép nàng uống một ngụm rượu hại nàng thực không thoải mái, hần biết rõ.

Vì cái gì lại xúc động như vậy? Hần mơ hồ biết đáp án.

Hần để nàng thân cận, cho phép nàng rất nhiều hành vi bất lương, không ngại trong ngoài của nàng không đồng nhất, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hần chỉ biết nha đầu kia thực đặc biệt, không thể nói rõ vì sao, nhưng hần chính là từ đáy lòng phát lên một cỗ cảm giác nguyện ý để nàng thân cận, rồi liền biến thành cái dạng hiện tại này.

Thời khắc cùng nàng ở cùng một chỗ, hần cảm giác được chính mình đang thay đổi, loại thay đổi này rất khó bỏ qua, hần biết chính mình càng lúc càng để ý nàng, để ý mỗi câu nàng nói, từng cái động tác, từng cái vẻ mặt, thậm chí tâm tình của nàng.

Loại thay đổi này rất khó nói là tốt hay là xấu, nhưng hần kỳ vọng nàng cũng sẽ bởi vì hần mà có điều thay đổi, cho nên hần mới có thể dùng nữ nhân khác tới thí nghiệm tâm tình của nàng.

Hần biết làm như vậy thực xuẩn, hơn nữa khi nhìn đến nàng sặc ra nước mắt, hần lại hối hận, bởi vì hần thương nàng.

Ai! Nàng bất quá là cái tiểu cô nương, lại làm cho hần mất đi sự đúng mực, hần thật sự là vô dụng. Nên làm cái gì bây giờ đây? Nàng nhỏ như vậy, tuổi chênh lệch tuy rằng không là vấn đề, nhưng là một loại khoảng cách, nếu là phi nàng không cưới, hần còn phải đợi vài năm, hao tổn tâm trí a!

Bất quá, nàng tâm tư giáo hoạt khó đoán lại hao tổn tâm trí, hần có thể cảm giác được nàng đối với hần có tình, nhưng là có bao nhiêu?

Nàng chưa bao giờ biểu hiện, đem toàn bộ tâm tư đều giấu ở đáy lòng, sớm biết rằng nàng là tiểu hồ ly giả dối, cũng không nghĩ đến ngoại trừ giả dối nàng còn khó có thể nắm lấy, đối mặt với nàng, hần nên làm cái gì bây giờ?

Đan Tề Triệt ngồi ở mép giường nhìn Anh Phác ngủ say, một đôi mắt to trong trẻo, trong lúc ngủ say nàng thiếu đi điểm trẻ con hoạt bát, lại có thêm phần khí chất dịu dàng thanh lịch, so với bình thường cũng có vị nữ nhân.

Tầm mắt hần chuyển qua cái miệng nhỏ nhắn, đỏ au khê nhếch của nàng, hần nhin không được lấy ngón tay khê vuốt môi như đóa hoa kia, trên ngón tay truyền đến xúc cảm mềm mại, làm người ta lưu luyến mãi.

Anh Phác trong mơ hồ cảm thấy có cái gì ở trên miệng gãi ngứa, theo bản năng lấy lưỡi liếm một chút, rồi mới nhếch miệng, tiếp theo chuyển thân tiếp tục ngủ.

Ngón tay đặt ở môi nàng không nhúc nhích, tùy ý lưỡi của nàng liếm lên, lướt qua, lưu lại một cái ẩm ướt ẩm áp.

Ánh mắt Đan Tề Triệt hiện lên hào quang khác thường, thu hồi tay, đưa ngón tay bỏ vào trong miệng hút một chút, cảm giác được hai cổ ẩm ướt dung hợp cùng một chỗ, khoe miệng cong lên độ cong khêu gợi, hần cúi người áp trên cánh môi của nàng.

“Ân.....” Anh Phác phát ra nỉ non vô ý thức, cảm giác có cổ áp lực đặt trên người, nóng rực, rắn chắc, thoải mái, ái muội.

Cảm giác tò mò, là nằm mơ sao? Nhưng là cảm giác rất chân thật, tay nàng muốn dò xét cái gì, lại đụng tới vải dẹt ẩm áp, ân, là chăn mềm.

Bên môi nở một chút mỉm cười, nàng quả nhiên là đang nằm mơ.

20. Chương 7.1

“Cuối cùng cũng đợi được người, Thu Nhi.”

Thu Nhi vừa vào Nam uyển thì nghe tiếng liền nhanh chóng dừng cước bộ lại.

“Di? Anh Phác, người làm sao có thể ở chỗ này?” Thấy bạn tốt đã lâu không gặp, Thu Nhi mặt mày hớn hở.

Anh Phác từ trên tầng đá đứng dậy, đi đến bên cạnh Thu Nhi.

“Chờ người a, nguyên bản hôm nay muốn tìm người đi chơi, ai ngờ người đi trước một bước.” Nàng nhún nhún vai, ai bảo nàng dạy trẻ. “Vừa ngủ đã ngủ đến trưa, tính thời gian người cũng đã trở lại, cho nên tới tìm người.”

Thu Nhi trừng nàng, “Vừa rồi còn ngủ? Hiện tại đều là giờ nào, người sao có thể tham ngủ như thế!”

“Không có việc gì làm a, thời tiết nóng như vậy muốn làm cho người ta ngủ, kết quả vừa ngủ đã đến giờ này, ta cũng không phải cố ý.” Có thể là giấc mộng thoải mái kia làm cho nàng tham ngủ đi, nếu không nàng hẳn là sẽ tỉnh sớm một canh giờ rồi.

“Không phải cố ý liền ngủ được thành như vậy, kia nếu cố ý có phải liền ngủ cả một ngày hay không?” Thu Nhi không ủng hộ lắc đầu, nha đầu kia chính là làm người ta lo. “Người hiện tại là nha hoàn bên người đại thiếu gia, làm sao có thể lười nhác như vậy? Không sợ đại thiếu gia trách phạt sao?”

“Ta được nghỉ hần quản không được ta.” Cho dù không nghỉ, hần còn không phải ngầm đồng ý nàng nằm ườn trên giường sao? Hần đối với nàng tốt, nàng mới không sợ hần mắng. Bất quá loại sự tình này nàng đương nhiên sẽ không nói với Thu Nhi, nếu không nàng ấy nhất định lại lải nhải cái gì chủ tớ khác biệt, hạ nhân phải tận bổn phận.

“Chủ tử bận việc buôn bán, người hạ nhân này lại lười nhác ngủ, này quá khó coi.”

Anh Phác nặng nề mà gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Phải, phải, lần sau ta sẽ cải tiến.” Đã lâu không nghe đến Thu Nhi nhiều lời, còn rất hoài niệm.

“Biết là tốt rồi.” Tuy rằng là trả lời không có ý ăn năn nào, nhưng cơn tức trong lòng Thu Nhi vẫn là tiêu một nửa.

“Thu Nhi, nghe nói người bị điều đến Nam uyển ?”

“Tỷ muội Tây uyển nói với người?”

Nàng gật gật đầu, “Ân, vừa rồi ta đến Tây uyển tìm người, Tiểu Mai nói với ta. Người khi nào thì bị điều đến Nam uyển?”

“Sau khi người bị điều đến Đông uyển chưa tới vài ngày.” Nàng cũng là không hiểu vì sao bị điều đi.

Anh Phác nhìn xiêm y màu vàng nhạt trên người nàng, “Người hiện tại là tể tì?”

Không phải nói phải làm đủ ba năm mới có khả năng trở thành tể tì sao? Như thế nào đầu tiên là nàng được thăng làm nha hoàn bên người đại thiếu gia, tiếp đến Thu Nhi cũng thành tể tì, quy củ Đan phủ khi nào thì sửa lại rồi? Nếu không phải ngoài ý muốn, như vậy chính là vì quan hệ sao, chẳng lẽ chữ “Thu” theo như lời nhị thiếu gia vệt gốc đầu kia chính là chỉ Thu Nhi?

Ha ha, cá tính hai người này quả thực là tuyệt phối, nàng phi thường xem trọng bọn họ.

“Ân, Nam uyển.” Kéo kéo xiêm y trên người so với trước kia mềm mại rất nhiều, Thu Nhi sang sảng cười, “Tể tì công việc có vẻ đơn giản, không cần giống như trước chạy đông chạy tây, thoải mái rất nhiều.”

“Là thoải mái rất nhiều, bất quá chính là có chút nhàm chán.” Nha hoàn bên người cả ngày phải đi theo bên người đại thiếu gia rất bận rộn, trừ bỏ đại thiếu gia cũng không có người có thể nói chuyện phiếm, cùng dĩ vãng có thể cùng một đám nha hoàn, so sánh với tình huống có người nói chuyện phiếm, thật sự là nhàm chán rất nhiều.

“Cũng đúng, nghe nói Đông uyển rất ít tể tì, đại bộ phận đều là nô bộc, đối tượng người có thể nói chuyện thật sự rất ít.”

Đại thiếu gia thích dùng nam nô, nhị thiếu gia thích dùng tỳ nữ, một nữ hài tử như Anh Phác ở nơi đó là cô đơn chút.

“Nói đúng a. Ai, rất hoài niệm thời gian trước kia ở Tây uyển đoàn người chui ở trong chăn tán chuyện phiếm, ồn thì ồn, nhưng là náo nhiệt hơn.” Đi trở về tầng đá lớn lúc này ngồi xuống, Anh Phác chống hai má cảm khái nói.

“Ta cũng vậy.” Thu Nhi ngồi xuống bên người nàng. “Nói thực ra, tể tì công việc thoải mái thì thoải mái, nhưng ở phương diện nào đó mà nói cũng không dễ làm.”

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nàng ấy có chút uể oải, Anh Phác đoán được nàng là vì sao mà khổ. “Trong tâm cơ, thích ra vẻ, lòng ích kỷ, khó dung nạp.” Nữ nhân thích nhất là làm chuyện ngu xuẩn khó xử nữ nhân khác.

“Di, người làm sao mà biết?” Thu Nhi phi thường kinh ngạc. Anh Phác làm sao mà biết nàng bị tể tì khác xa lính?

“Thấy nhiều.” Trước kia ở bên người nàng còn có loại ví dụ này, tỷ như lão tặc kia nguyên bản phối cùng mẹ nàng. Nàng thật sự không hiểu nữ nhân sao có thể vì một nam nhân mà ghen tị đến thương tổn người khác, vì thế, nàng thề tuyệt không lấy danh ma lực ghen tị đáng sợ.

Tình cảm thân nhiên có vẻ thích hợp với nàng, muốn nhận muốn bỏ dễ dàng rất nhiều, quan trọng là có vẻ không đả thương người hoặc chính mình.

“Thấy nhiều?” Nàng thấy ở đâu? Nàng không phải cô đơn một mình sao? Thu Nhi có chút mê hoặc.

Anh Phác vẫy vẫy tay, “Đừng nói cái này nữa, người nói với ta, các nàng có khi dễ người hay không?”

“Chưa nói tới khi dễ, nhiều lắm là lời nói lạnh nhạt hoặc là ở sau lưng ta nói nhảm.” Tuy rằng gần đây có chút hành động trò đùa dai, nhưng nàng còn đang nghĩ lại chính mình có phải đã làm gì chọc tới các nàng ấy hay không?

“Bạo lực ngôn ngữ a.....” Ngón trở hạ xuống cằm, Anh Phác biết sau khi bạo lực ngôn ngữ sẽ là cái gì, khẳng định là sẽ làm trầm trọng thêm khi dễ Thu Nhi. “Người có cùng nhị thiếu gia nhắc tới hay không?”

“Có tất yếu sao? Chính là chút chuyện tình không ảnh hưởng toàn cục thôi.” Nàng cũng không muốn để nhị thiếu gia cảm thấy mình là người thích đâm chọc.

“Không ảnh hưởng toàn cục sao?” Anh Phác hé miệng cười, Thu Nhi dù sao cũng là tiểu nha đầu mười sáu tuổi, nhìn như hung hãn, kỳ thật là hổ giấy ngoài cứng trong mềm, hơn nữa tâm địa lại thực thiện lương, những người đó chuẩn là nhìn trúng loại cá tính này của nàng mới có thể không kiêng nể gì.

“Người đã cảm thấy không có việc gì, quên đi, nhưng nếu các nàng ấy quá đáng, người nhất định phải nói cùng nhị thiếu gia, biết không?” Vịt ngốc đầu kia sao lại xuẩn như vậy, ngay cả nữ nhân của mình bị người khi dễ cũng không biết, thực nên cho hắn cái giáo dục rung động mới được.

“Được rồi.” Thu Nhi cao thấp đánh giá Anh Phác liếc mắt một cái, cảm thấy hôm nay nàng cùng dĩ vãng khác nhau rất lớn, giống như có thêm một cỗ thâm trầm. “Người hôm nay thoát nhìn có vẻ không giống, dĩ vãng đều là ta dặn dò người, hiện tại lại đổi thành người dặn dò ta, cảm giác tò mò kỳ quái.”

“Chúng ta là hảo tỷ muội, chiếu cố lẫn nhau hẳn là đương nhiên. Đúng rồi, chuyện lần trước muốn dạy người biết chữ.....”

“Không quan hệ, hiện tại có người dạy ta.” Thu Nhi biểu tình có chút ngưng ngượng.

“Phải không?” Không cần đoán nàng cũng biết là ai, tiểu tử kia không tồi đi! Anh Phác loan miệng cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nàng nhảy người lên, vỗ vỗ bả vai Thu Nhi, “Được rồi, ta chỉ là lại đây tìm người tâm sự, muốn biết người thế nào, người không có việc gì là tốt rồi. Thời gian không còn sớm, ta phải trở về giúp đại thiếu gia chuẩn bị bữa tối.”

Nghe vậy, Thu Nhi trong lòng lướt qua một đạo dòng nước ấm, “Cám ơn người, Anh Phác, lần sau có thời gian lại gặp nhau đi.”

“Ân, tốt nhất là có thể đi chơi, ta tìm thời gian nói một tiếng với tổng quản, để hắn giúp hai chúng ta sắp xếp cùng nghỉ một ngày.” Đã lâu không thấy nét mặt nghiêm túc già nua của tổng quản, có chút nhớ nhung.

“Người lại muốn đi trêu chọc tổng quản a?” Thu Nhi che miệng cười.

“Không phải trêu chọc, là nói lý, ta nhưng là động khẩu không động thủ.”

“Còn không phải giống nhau, người mỗi lần đều làm tổng quản biến thành thở phì phì.”

“Hắn tham sống mà thở thì ta có biện pháp gì.” Anh Phác hai tay đập đập, tổng quản IQ quá thấp, tùy tiện nói mấy câu là có thể làm hắn tức giận đến nổi trận lôi đình, bản tính như thế, không thể trách nàng. “Liền quyết định như vậy đi, chờ tin tức tốt của ta.”

“Tái kiến, Anh Phác.” Thu Nhi mỉm cười hướng nàng vẫy vẫy tay, mãi đến khi nhìn không thấy thân ảnh Anh Phác, nàng mới thở sâu xoay người đi vào Nam uyển.

21. Chương 7.2

“Đại thiếu gia, bát nước đen gì đó này là cái gì?” Ngồi ngay ngắn trước bàn tròn ở đại sảnh Hạo Tế Lâu, Anh Phác trừng mắt nhìn bát canh nam vàng hình rồng phượng trên bàn kia, hai mắt đầm đìa.

Không cần tới gần ngửi cũng có thể ngửi được một cỗ mùi vị được liệu nồng đậm, ghê tởm!

“Được thiện cho người bổ huyết, bên trong có đẳng sâm, hoàng thi, bạch thuật, phục linh, sinh gừng các tam tiền, đương quy, xuyên khung, cam thảo các nhị tiền, thực địa lục tiền, nhục quế nhất tiền, táo đỏ một lượng, còn có hai chân gà người thích nhất.” Đan Tế Triệt ngồi bên cạnh nàng, tay cầm chén trà tinh xảo, ngửi hương phẩm trà.

“Thứ này là được thiện? Theo trong tưởng tượng của ta có chút chênh lệch.” Cái gì mà chỉ có chút, chênh lệch khá lớn.

Vươn một ngón tay, nàng vụng trộm đem bát hướng giữa bàn đẩy đi.

Không quan tâm động tác của nàng, hắn cầm lấy canh bát một lần nữa để tới trước mặt nàng.

“Đâu phải ai cũng có được thiện để bỏ thân mình, người tính uống cũng không uống một ngụm liền lãng phí bỏ đi sao?” Chuyện uống phí lương thực hẳn không thể thờ ơ lạnh nhạt, huống chi được liệu vẫn là hẳn tự mình bốc.

“Nó thoát nhìn thật là khủng khiếp, ta không dám uống.” Hai chân gà kia xem như hy sinh.

“Phải không? Ta cảm thấy nó thoát nhìn hoàn hảo, người cũng rất thơm, người uống một ngụm trước đi.” Hẳn nhẹ giọng dụ dỗ.

Long ân của chủ tử, nàng làm hạ nhân này nói lời cự tuyệt giống như rất không nể mặt, nhưng bát nước đen này thật sự có thể uống sao? Hỏi rõ ràng một chút có vẻ tốt.

“Được, thiện này có khó nuốt hay không a?”

“Sẽ không, ta bảo đầu bếp nữ bỏ thêm một ít đường, dễ ăn lắm.” Hẳn còn không rõ ràng thói quen kén chọn của nàng sao?

“Đầu bếp nữ nấu a?” Kia hẳn là có thể ăn. “Ta đây uống một ngụm trước, một ngụm mà thôi nha.” Vươn ngón trỏ, nàng cường điệu nói, nếu không dễ uống như trong lời nói, đánh chết nàng cũng không lại uống một ngụm.

“Được, người uống thử xem.” Nàng tựa như cái tiểu hài tử, may mắn hẳn rất kiên nhẫn.

Chạm chạm mười ngón nâng bát canh lên, Anh Phác mắt nhìn được canh đen dọa người, lại nhìn mắt hẳn cổ vũ tươi cười, mắt một hăm, răng một cắn lại, nàng mặc kệ bất cứ giá nào.

Nàng nín thở uống vào cái miệng nhỏ, ngô..... Có điểm ngọt, có điểm mặn, cảm giác được đến chân gà, hương rượu cùng vị gừng rất nhỏ, tuy rằng hương vị được liệu vẫn là có chút gay mũi, nhưng không khó uống như trong tưởng tượng.

Đan Tề Triệt cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt nàng, mày nhướng lên, mắt nửa hí, cái miệng nhỏ nhắn mở đóng, như là đầu lưỡi đang bình luận hương vị, hoặc như là đang đánh giá, trên mặt nhỏ tràn đầy chuyên chú.

“Thế nào? Có thể được không?”

Nàng không nói chuyện, chính là lẳng lặng ôm bát trầm tư.

Tuy rằng không nói chuyện, nhưng là mày cong, là thích rồi, hẳn nở nụ cười.

“Nếu không khó uống, người liền uống nhiều chút, đây chính là đầu bếp nữ mất một canh giờ cẩn thận đun nấu, đừng lãng phí.”

Dụng ý của hẳn đương nhiên nàng biết, dù sao được thiện này không khó uống, liền thuận ý hẳn đi.

“Thật vậy chăng? Nếu là đại nương một phen khổ tâm, ta đây liền uống thêm mấy ngụm.” Anh Phác lại uống một ngụm, ân, tư vị này càng uống càng dễ.

Nhìn chén thuốc tối như mực, khóe miệng của nàng hơi hơi gợi lên.

Đúng vậy qua nụ cười bên môi nàng, hẳn thừa dịp nói: “Sau này ta muốn đầu bếp nữ thường thường đun cho người uống, như thế nào?”

Dùng chiếc đũa gấp một cái đùi gà lên, nàng vừa cắn vừa gật đầu, sau khi nuốt vào một miếng thịt, nàng không quên dặn dò nói: “Ta muốn chân gà nha, không cần thịt khác.”

Đối với việc nàng lấy chiếc đũa làm nĩa ăn, hẳn đã mặc kệ, ban đầu nghĩ là nàng ngại dùng đũa gấp quá chậm, sau mới phát hiện nàng không quá biết dùng đũa.

Đĩa rau hoàn hảo, nhưng là vừa gặp được lướt nhẹ khéo đưa đẩy gì đó liền thăm, liền nhìn đến trên bàn đậu hũ nát, trứng lăn, thịt bay, ăn tiếp một chút cơm, nàng bỏ so với ăn còn muốn nhiều.

“Ngay cả thịt đều kén chọn, khó trách gầy như vậy.” Hẳn lắc đầu nói.

“Cái gì gây, ta đây đáng người đủ tiêu chuẩn.” Béo mời là mỹ nữ? Nàng không có dũng khí làm, bất quá nàng thừa nhận nữ nhân béo của Đường triều thật sự có hương vị, mày lá liễu, mắt xéch, hai má phù dung, da thịt nõn nà, người yếu không có xương, trọng yếu nhất là trước ngực các nàng thực hùng vĩ.

“Tiêu chuẩn như thế nào, mặt nhọn thất lưng nhỏ, tùy tiện vừa chạm vào đều là xương, khát cái không chừng so với người còn béo hơn một chút.” Lần trước kéo nàng lên ngựa, hấn cắn bản không cần dùng lực gì, nàng giống như là tiểu hài tử không có sức nặng.

Tuy rằng nữ nhân không nhất định phải đầy đà mới dễ nhìn, nhưng trông nàng gầy không được mấy cân, trong lòng hấn chính là cảm thấy không thoải mái, muốn giúp nàng bổ thân, ít nhất là làm cho sắc mặt nàng hồng nhuận một chút, thân mình cũng càng cường tráng.

Mặt nhọn thất lưng nhỏ nhưng là giắc mọng của nữ nhân tương lai nha!

Mẹ là tiêu chuẩn mỹ nhân, nàng đây làm nữ nhi khuôn mặt tuy là kém chút, nhưng đáng người là có di truyền từ mẹ, ăn như thế nào cũng không béo, hấn ngại nàng cả người xương, nàng cũng không có biện pháp.

“Được a, đại biểu cho hiện tại là thái bình thịnh thế, mọi người ăn no mặc ấm, không sầu không lo.” Nói xong, lại nâng bát lên uống ngụm canh.

Nàng mở miệng sẽ nói được, Đan Tế Triệt nhìn không được lải nhải, “Người như thế nào không nghĩ dừng kiêng ăn giống tiểu hài tử, ăn nhiều chút dinh dưỡng gì đó, như vậy mới không sinh bệnh.”

Nghe vậy, Anh Phác nguyên bản muốn găm chân gà liền mất chính xác, lệch đến một bên.

“Ta lại không sinh bệnh, đại thiếu gia, người đừng loạn nguyên rửa.” Bỏ bỏ bỏ! Ít miệng quạ đen.

“Buổi sáng mấy ngày nay rời giường đều choáng váng đầu, người như vậy còn không sinh bệnh.” Mấy ngày nay sắc mặt nàng có chút khó coi, cũng so với dĩ vãng dậy trễ hơn, là ngủ không tốt sao?

“Nữ hài tử bao nhiêu huyết khí hư chút, đây là liên quan đến thể chất, chưa nói tới là bệnh.” Hấn sẽ không muốn nàng uống thêm vài loại chén thuốc chứ?

Đan Tế Triệt thân thủ khẽ chạm cằm nàng, “Người người gầy như vậy, là bệnh trạng dinh dưỡng không tốt.”

“Cho nên?” Anh Phác tùy ý ngón tay hấn giữ nhẹ trên mặt nàng, tay hấn lạnh lạnh, vừa vặn tiêu bớt nóng trên mặt nàng bởi vì rượu trong được thiện.

“Cho nên người sau này không thể lại kiêng ăn, rau hẹ, rau cần, mướp đắng, còn có thịt dê, thịt bò người đều phải ăn.”

Lấy hạt cơm dính ở miệng nàng, không để ý tới nàng biểu tình kinh ngạc, hấn thuận tay bỏ vào trong miệng, vẻ mặt tự nhiên.

Nháy mắt mấy cái, nàng áp chế ngượng ngùng trong lòng, đem lực chú ý đặt trên lời nói vừa rồi của hấn, này có vẻ trọng yếu.

“Ta không cần, rau hẹ, rau cần cùng mướp đắng hương vị rất thối, ta ăn sẽ buồn nôn, còn có thịt dê, thịt bò ta từ nhỏ đã không ăn, người không thể bức ta ăn!” Nàng vẻ mặt kháng cự.

Cũng không phải bức nàng ăn độc dược, xem vẻ mặt nàng bộ dáng hoảng sợ đề phòng, Đan Tế Triệt nhẹ nhàng cười. “Đồ ăn này một chút cũng không thối, dễ ăn lắm, đừng một mặt kháng cự, ăn một chút đi.” Thật sự là người ở trong phúc mà không biết phúc.

Xem bộ dáng này của nàng, còn nói là đến từ thâm sơn cùng cốc, trước khi gạt người cũng không đem thói quen kiêng ăn phá hư này bỏ đi. Chắc, cũng không hiểu được hấn sao lại thế này, thế nhưng cho phép nàng nói dối.

“Không cần! Không cần! Không cần! Ta không cần!” Đầu nàng lắc như muốn rời khỏi cổ, hai đuôi tóc một trước một sau đá động qua lại.

“Ăn mấy miếng cũng sẽ không muốn mạng của người, người không tất yếu dọa thành như vậy.” Đan Tế Triệt lời ngon tiếng ngọt khuyên, cảm thấy chính mình như là cha nàng, mà nàng giống tiểu hài tử cố tình gây sự.

“Không cần, ta chính là không cần!” Nàng tiếp tục ương ngạnh chống cự. “Đồ ăn này nếu có thể ăn ta đã sớm ăn, chính là ăn sẽ buồn nôn, cho nên mới không ăn thôi, người không thể bức ta!” Thế kỷ hai mươi mốt có lão mẹ, hiện tại có hấn, bọn họ sao thích bắt ép nàng như vậy? Bất quá chỉ là không ăn mấy thứ đồ ăn, cũng sẽ không chết người.

Còn có, trước đây hấn không phải đều thả ngựa ăn cỏ sao? Vì sao hiện tại đột nhiên quản nhiều như vậy?

“Bất quá chỉ là bảo người thử xem mà thôi, làm sao là bức người?” Hấn là chủ nhân nàng là nô bộc, cho dù là bức nàng, hấn cũng có tư cách, nhưng là đối với nha đầu này hấn chính là hung dữ không lên nổi.

“Người còn bảo không có, người vừa rồi đã nói ta sau này không thể lại kiêng ăn.” Anh Phác đem ba chữ “Không thể” (tiếng Trung chữ không thể là 3 chữ) nói đặc biệt nặng. “Cá tính của người nói một không hai, nếu là quyết định sẽ không sửa đổi, cho dù người khác không chịu, người cũng sẽ dùng thủ đoạn đùa giỡn đạt tới mục đích, đằng sau ôn hòa tươi cười đều là quỷ kế, ta mới.....” Tiếng oán giận đột nhiên ngừng, nàng dường như là nghĩ đến cái gì che miệng lại, xong rồi!

22. Chương 7.3

Đan Tề Triệt cầm lấy ấm trà, chậm rãi rót một ly trà, rồi mới cầm chén trà lên nhẹ uống một ngụm, hé ra khuôn mặt tuần tú cười đến thanh thần.

“Người nhưng thật ra thực hiểu biết ta!” Nhìn nàng một đôi mắt đẹp tràn ngập hối hận, trong lòng hấn tràn ngập khoái ý, tiểu hồ ly này cũng sẽ có lúc nói lỗ miệng.

“Nếu ta nói lời nói vừa rồi chỉ là ta đoán, người có tin hay không?” Liếc mắt chân gà trong bát, so với vừa rồi còn muốn lớn hơn, đáng tiếc nàng đã không thấy thêm ăn nữa, nói nhiều tất sẽ thiệt, ai!

“Người nói đi?” Hấn mỉm cười hỏi lại, trong mắt nhưng không có ý cười.

Đổi lại lời hỏi lại của hấn, chính là cầm lấy bát, từng ngụm từng ngụm đem chén thuốc còn lại uống sạch, giả vờ bận rộn.

“Biết bộ mặt thật của ta không tới vài người, người mới đến bên người ta không bao lâu lại nhìn thấy rất rõ ràng, ta nên khen người hay là nên đem người trừ bỏ đây?”

Thì ra nàng đã sớm biết bản tính của hấn, nhưng vẫn ở bên người hấn giả ngây giả dại, nhìn hấn trêu đùa người khác, không nói một câu, cái gì cũng không biết, thờ ơ lạnh nhạt, nàng xem hấn là cái gì?

Một vai hề trong tiết mục dân gian?

Đối với thái độ thay đổi của hấn, Anh Phác cũng không ngoài ý muốn, chiếc đĩa trên tay chút có chút không cầm vào chân gà trong chén, nàng cười nhẹ.

“Người cũng không biết bộ mặt thật của ta sao?” Bọn họ xem như huề nhau.

Trong mắt hiện lên một đạo hào quang, hấn chậm rãi buông cái chén.

“Người khi nào thì biết?” Hấn cho rằng chính mình nguy trang rất khá.

“Ta không biết, chính là cảm giác được đến.” Nàng đành chỉ loại hành động nhằm chán găm chân gà này, “Ta không có cười nhạo người, cũng không có xem người như vai hề, ta chỉ là.....” Ngẩng đầu chống lại mắt hấn, nàng giơ lên một chút mỉm cười khinh bỉ. “Cùng một chỗ với người vô cùng thoải mái tự tại, rất nhiều việc ta không cần băn khoăn, người hiểu không?”

Nhìn hai mắt nàng thẳng thắn, hấn cầm chén thân thủ hơi hơi buông lỏng.

“Bởi vì chúng ta là cùng một loại người?” Giống như hấn nguyện ý để nàng có cảm giác thân cận sao?

“Không, chúng ta không phải cùng loại người, chúng ta chỉ có thể xem như tương tự mà thôi.” Nàng lắc lắc ngón trỏ sửa cho đúng, có một số việc hấn còn không biết.

“Như thế nào?”

“Liên phân tích theo tính cách mà nói, người xem như có hai tính cách, mà ta.....” Nàng nhẹ nhàng cười, nhưng trong tươi cười có mặt thuộc về hương vị tà ác. “Ta không chỉ là có hai tính cách, ta còn là tính cách phức tạp.”

“Phân tích tính cách?” Hấn tức khởi mày.

“Cái này người không cần biết, đơn giản mà nói, chúng ta đều là người trong ngoài không đồng nhất, nhưng cá tính của người phân chia rõ ràng làm hai loại, một là ôn hòa cao nhã, hai là sẵn giọng khí phách. Nhưng là ta, cá tính của ta ngay cả ta cũng nắm không được, thay đổi thất thường, không chừng theo người cùng sự vật không giống, cá tính của ta sẽ thay đổi theo bản năng.”

“Này cũng chính là nguyên nhân người một chút ngây thơ, một chút thành thực, một chút dịu dàng, một chút vô lại sao?” Không phải giả ngây giả dại?

“Đúng.”

“Cho nên mỗi một loại cá tính đều là người?” Toàn bộ đều là thật tình?

“Phải.”

Trầm mặc trong chốc lát, hấn buông cái chén trong tay ra, nhìn về phía đôi mắt của nàng, loại trong lãnh đạm mang theo khí chất nhiệt tình mới là bản tính của nàng đi.

“Người bao nhiêu tuổi?” Hấn bắt đầu không xác định được tuổi của nàng.

Anh Phác mỉm cười, “Hai mươi mốt.” Ở Đường triều xem như là cái tỷ tỷ già.

Đan Tề Triệt nhượng mày, biểu tình có rất rõ ràng không hờn giận, khẩu khí cũng có chút trầm, “Người chưa từng nói.” Hại hấn vẫn xem nàng là tiểu cô nương, thậm chí còn chuẩn bị tâm lý hấn phải vì nàng mà đợi một hai năm, sớm biết như thế, ngày đó sẽ không thống khổ nhịn xuống, trực tiếp một ngụm đem nàng ăn luôn đi. (ọc ọc = __=)

“Là người không có hỏi.” Trả lại cho hấn một cái cười, nàng đem trách nhiệm quăng sau vai.

Hấn liếc nàng liếc mắt một cái, tiếp tục hỏi: “Tên?”

“Không thay đổi.”

“Họ?”

“Cái họ kia không cần cũng được, người có thể không cần biết.”

“Chuyện mẫu thân người cùng ngoại công?”

Xem ra hấn là tính đem chuyện cũ tính hết một lượt, nam nhân này sẽ không bởi vì giấu diếm của nàng mà cảm thấy bị thương chứ? Ngày ấy ở trên thuyền hoa, nàng còn tưởng rằng hấn là loại phong lưu, không nghĩ tới ngây thơ như vậy, thực nhìn không ra đến.

“Đều là thật sự.” Nàng lười nghĩ lời nói dối.

“Quê nhà của người?”

“Nước Mỹ.”

“Không có chỗ này.” Hấn đã tra qua, nàng còn muốn lừa hấn sao? Đan Tề Triệt lại mất hứng.

“Hiện tại là không có, tương lai sẽ có.” Nàng nhún nhún vai, không muốn giải thích nhiều.

“Có ý tứ gì?” Nàng làm cho hấn hồ đồ.

“Ý tứ trên mặt chữ.” Tay chống hai má, nàng nhìn thẳng ánh mắt thâm thúy của hấn, “Người đã hiểu được cá tính của ta, như vậy tương lai ta đối với người sẽ không có gì giấu diếm, nhưng ta hy vọng người không cần hỏi đến thân thể của ta.”

“Ta có thể tra.” Ngụ ý là hấn kiên trì phải biết.

“Người không cần làm điều thừa, bởi vì người không có khả năng tra được đến.”

“Khó nói.” Hắn đều có đường dây lớn nhất cả nước, tổ chức hoàn mỹ nhất cũng thần bí nhất.

“Dùng một hình thức làm ăn khác của Đan phủ đi thăm dò sao?” Nàng nhẹ nhàng cười.

“Người biết?” Giấu không được kinh ngạc trên mặt, hắn nhanh chóng dâng lên tâm cảnh giới.

“Người đừng nghĩ nhiều, mấy ngày hôm trước nhị thiếu gia đã đem ta xếp vào trong danh sách vô hiềm nghi, người trăm ngàn đừng nghĩ không ra mà đem ta chộp tới tra hỏi.” Thăng thần của nàng cũng không phải muốn đem chính mình biến thành tù nhân, thuần túy là vì biểu đạt lập trường chính mình.

“Úy Hạo đã biết?”

Anh Phác gật gật đầu, “Thay vì nói là hắn biết, không bằng nói hắn hiểu được ta không có lòng điều tra bí mật Đan phủ.” Nàng không có lòng tìm phiền toái.

“Vậy người.....” Tuy rằng nàng ở trước mặt hắn đỡ xuống một tầng một tầng mặt nạ, nhưng là càng tiếp cận bộ mặt thật của nàng, hắn liền càng không hiểu nàng, nàng rốt cuộc là một người như thế nào?

“Đơn giản mà nói, động cơ ta vào Đan phủ làm việc chỉ là vì ba bữa ăn no cùng một nơi cư trú, không hề có động cơ bất lương, không hề có ý đồ tra người, còn vì sao ta biết chuyện này, là vì sự kiện trong phủ vài lần nháo quỷ, đương nhiên ta chỉ là đoán, mãi đến mấy ngày hôm trước gặp được nhị thiếu gia, người là đại ca hắn, hắn là biết hắn có bao nhiêu sơ ý.” Máu trên người hắn đã thuyết minh hết thảy. “Cho nên các người không cần hoài nghi ta, ta chỉ là so với người bình thường thông minh bình tĩnh một chút, nhưng nếu các người vẫn là muốn yên tâm, ta không ngại các người điều tra, đương nhiên, các người cái gì cũng đều tra không đến.”

Nhìn đôi mắt nàng ý cười không thay đổi một hồi lâu, Đan Tế Triệt thở dài, thân thủ nhẹ chạm mi mắt dài nhỏ dầy của nàng.

Anh Phác chính là ngồi ngay ngắn, tùy ý tay hắn tiếp cận, ánh mắt chớp cũng không chớp.

“Lời người nói ta sẽ tin tưởng, thân thể của người ta cũng sẽ không đi thăm dò, nhưng là.....” Ngón cái lướt qua mi mắt dầy của nàng, hắn biểu tình còn thật sự, “Ta hy vọng người nguyện ý tự động thăng thần đối với ta.”

“Hoàn toàn thăng thần không nhất định là tốt, chân tướng luôn có tốt có xấu.” Nàng ám chỉ hắn.

“Ta muốn hiểu biết về người.” Hắn thẳng thắn, thái độ kiên định.

Nhìn hắn một cái, nàng quay đầu nhìn một loạt lục trúc phía ngoài cửa.

“Như vậy hãy để vận mệnh quyết định đi.”

Trước khi chân tướng rõ ràng, nàng có phải vẫn ở bên người hắn hay không?

Vận mệnh sẽ nói cho bọn họ.

23. Chương 8.1

Hạo Tế Lâu – Trong thư phòng, Đan Tế Triệt đứng trước cửa sổ, hai tay chắp sau lưng, không biết đang nhìn cái gì, đột nhiên một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh hắn.

vô thanh vô tức: yên lặng không tiếng động.

“Sự tình đã làm được thế nào rồi?” Hắn thản nhiên hỏi.

“Tra nhất thanh nhị sở.”

nhất thanh nhị sở: rất rõ ràng.

“Xác định chưa?”

“Xác định.”

“Phải không?” Thân hình Đan Tế Triệt vẫn bất động như cũ, nói sang chuyện khác: “Điểm tâm trên bàn người lấy ăn đi.”

Người nọ đi đến bên cạnh bàn, dạ mình châu chiếu sáng lên khuôn mặt tuần lãng của hắn, là Đan Ủy Hạo.

“Là cao hoa hồng, đại ca, huynh không phải không ăn ngọt sao? Đầu bếp nữ sao có thể làm cho huynh ăn?”

“Không phải làm cho ta, là làm cho Anh Phác.”

“Nha, thì ra là làm cho Anh Phác đại tiểu thư, kia nàng như thế nào chưa ăn?” Để hắn được hưởng tiện nghi.

“Bởi vì bữa tối nàng ăn thịt xong thì rất no, cho nên ăn không vô.” Ăn ba miếng còn chưa đủ, còn cướp của hắn, thật sự là càng lúc càng vô pháp vô thiên, bất quá hắn không ngại là được.

vô pháp vô thiên: không coi ai ra gì / không sợ gì.

Bởi vì bộ dáng nàng cao hứng thoát nhìn thực đáng yêu.

“Nha, tiểu thư kia lại ăn như vậy, như thế nào cũng chưa thấy nàng nhiều thịt?” Hôm qua hắn “may mắn” cùng nàng ngồi cùng bàn ăn cơm, thiếu chút nữa bị nàng hù chết.

Có người nữ nhân nào lại ăn giống nàng như vậy? Súc ăn lớn, tương ăn lại kém, thật không biết nường nàng là như thế nào dạy nàng, một chút bộ dáng nữ hài tử đều không có.

“Tiểu thư” hai chữ này làm cho Đan Tế Triệt nghe được có chút chói tai, nhưng nhớ tới súc ăn của Anh Phác, hắn không phản bác.

“Trời mới biết, ăn như thế nào cũng đều không mập, cũng không biết nàng đem này nọ ăn làm gì rồi.”

“Xem ra nàng là không có biện pháp biến đẹp, dáng người nhỏ kia của nàng có thể cả đời cũng không biến, tương lai ai cưới đến nàng kẻ đó xui xẻo, không có nửa điểm hạnh phúc đáng nói.” Gầy ba ba, ôm lấy thật khổ sở a!

“Kia cũng không nhất định.” Đan Tế Triệt gờ lên một chút cười thần bí.

“Cũng đúng, cải củ rau xanh cũng yêu thích nhau, nói không chừng còn có người thích cắn xương cốt.”

“Cũng không đến độ là xương cốt.” Ngày đó hắn nhưng là sờ thực cẩn thận, nàng tuyệt đối là cái nữ nhân thành thực, hơn nữa là một loại kia làm cho nam nhân thực hạnh phúc, ngoài ý muốn thu hoạch a.

“Gi?” Tuy rằng nghe không hiểu lời nói của đại ca, nhưng như thế nào lại thấy có cỗ hương vị ái muội?

Liếc thấy ánh mắt hoài nghi của hắn, Đan Tế Triệt cười khê. “Người không cần biết.”

“Phải không?” Nhưng là hắn rất muốn biết, ánh mắt dò hỏi không ngừng mà hướng trên người huynh trưởng lướt đi, Đan Ủy Hạo hoài nghi trong lời nói của người nào đó có dấu điểm huyền cơ.

Liếc thấy ánh mắt đệ đệ không an phận, hắn mỉm cười ôn nhu khuyên nhủ: “Sự quan tâm quá đáng sẽ giết chết một con mèo.”

Chậc! Lại bày ra loại tươi cười này, mỗi lần đại ca đều lấy cái này để áp chế hắn, ám chỉ tính uy hiếp tuy rằng có vẻ uyển chuyển, nhưng huynh ta sẽ không thể chính đại quang minh một chút sao?

Khép cửa sổ lại, Đan Tế Triệt đi đến trước giá sách, cầm lấy một quyển quyển sách.

“Đây là quyển sổ tháng này, người xem xem có vấn đề gì không, trước buổi trưa ngày mai đưa cho ta kiểm tra.” Ân, hắn thừa nhận hắn thật sự thực để ý hai chữ “Tiểu thư”, cho nên.....

Nghe vậy, Đan Ủy Hạo nuốt cao hoa hồng đến một nửa bị nghẹn, dùng sức vỗ ngực vài cái.

“Khụ khụ! Khụ! Đệ xem?” Chỉ cái mũi của mình, Đan Ủy Hạo vỗ mặt kinh ngạc. “Đại ca, khi nào thì công việc của đệ lại thêm một hạng mục này?” Hắn đối với chữ sổ là không kiên nhẫn nhất, muốn hắn ngoan ngoãn ngồi ở trước cái bàn, quả thực là ngược đãi hắn.

“Từ hôm nay trở đi, người giúp ta xử lý chuyện buôn bán.” Đan Tế Triệt ngữ khí vẫn đậm phong thanh.

vân đạm phong thanh: như tơ mây tiếng gió / nhẹ nhàng.

“A! Vì sao?” Đan Úy Hạo không dám tin.

“Người cũng chơi đã lâu, là lúc nên cho người làm chuyện đúng đắn.” Không có đạo lý là trách nhiệm đều một mình hấn khiêng, mẫu thân sinh hấn ta không phải muốn cho hấn ta đùa, mà là bởi vì vì Đan gia cố gắng hiến tâm lực.

“Đệ hiện tại cũng đang làm chuyện thực đúng đắn a.” Đan Úy Hạo kháng nghị nói.

“Đan gia kinh doanh cũng không phải chỉ có Quỷ Bạt, buôn bán dược liệu mới là nghề nghiệp, người đừng lầm.” Đan Tế Triệt cười meo meo đánh vỡ tấm mộc (tấm lá chắn) của hấn.

“Quý Si Nhất là tổ chức sát thủ ngầm mà Đan phủ không muốn người ta biết, là tổ phụ bọn hấn thành lập. Quý Hoàng cùng Si Vương, bọn họ là truyền thuyết trong chốn giang hồ, thần bí mà hư ảo, có thể tồn tại cũng có thể không tồn tại, nhìn đến người cũng có nghĩa là sẽ giết người.

“Nếu đệ đến quản chuyện dược liệu, kia Quỷ Bạt làm sao bây giờ?” Đan Úy Hạo tiếp tục đấu tranh.

“Tự nhiên sẽ có người quản, người không cần lo lắng.” Hấn không nuôi thùng cơm, sát thủ này không thể chỉ biết giết người, còn phải có đầu óc thông minh, tài cán vì chủ tử phân ưu giải lao.

phân ưu giải lao: chia sẻ lo lắng, giải tỏa mệt mỏi.

“Huynh bảo để có thể nào không lo lắng, bọn họ.....”

Nâng tay ngăn cản lời nói chưa xong của hấn, Đan Tế Triệt trên mặt mỉm cười như trước.

“Vài năm này bọn họ nên học đều học xong, mà người lão đại này, phải làm thì lại nửa điểm cũng không làm được, nên lo lắng là ai, trong lòng người và ta đều biết rõ ràng.” Có một số việc hấn không nói không có nghĩa là hấn không biết, đến thời điểm, hấn tự nhiên sẽ có hành động.

Nghe vậy, Đan Úy Hạo sắc mặt đại biến. “Đại ca, huynh..... huynh đều biết?”

“Người ám chỉ là cái gì? Là người giao nhiệm vụ cho thuộc hạ mượn cớ ra ngoài tản bộ, hay là rảnh rỗi nhàn chán không có việc gì làm nơi nơi giả thần giả quỷ dọa người, hoặc là có lòng vui chơi liên đem công việc quăng cho thuộc hạ, vừa chơi đã chơi năm năm?”

Hấn nói còn chưa nói xong, Đan Úy Hạo đã bị dọa lui ba bước lớn.

Gặp quỷ! Việc này hấn rõ ràng giấu giếm rất tốt, làm sao đại ca có thể biết được rõ ràng như thế?

Xong rồi! Cái này không chết cũng mất nửa cái mạng, công phu của đại ca bình thường giấu không lộ ra, nhưng vừa ra tay tuyệt đối sẽ chết người.

Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách! (Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách)

Cầm quyển sách trên bàn, Đan Úy Hạo nhanh như chớp lờ đi, rất sợ không thấy được mặt trời ngày mai.

Thấy thế, Đan Tế Triệt phải tay cười nhạo.

“Vài năm nay chờ đợi quả nhiên có đền đáp, xem đức hạnh khấn trương kinh hãi kia của hấn, chơi vui cực kỳ, người nói có phải hay không a? Diêm Diễm.”

Ở chỗ tối đột nhiên xuất hiện một vật áo màu xanh đen, người tới gương mặt giấu ở trong bóng tối làm cho người ta nhìn không thấy, nếu bóng người không hơi hơi cúi đầu, ai cũng đều nghĩ đến vật áo kia chính là khối bao vải, nơi đó căn bản không có người.

“Quý Hoàng nói đúng.” Thanh âm hấn cơ hồ lãnh đạm.

“Xem ra suy nghĩ của người không giống ta nhiều.” Một chút ý tứ hàm xúc phụ họa đều không có.

“Diêm Diễm không dám.”

“Được rồi, người không dám còn có ai dám.” Bên người chỉ có hai người dám không nghe lời nói của hấn, một cái là hấn ta, một người khác chính là Anh Phác.

“Diêm Diễm sợ hãi.”

“Những lời nói vô nghĩa đó người liền giảm đi, đổi từ có nhân tính một chút mà nói như thế nào?” Kỳ thật đầu gối này chắc sẽ lên tiếng trả lời sẽ không sai đâu, muốn hấn ta thay đổi cá tính là chuyện không có khả năng, Chắc chắn lời nói kế tiếp là “Thuộc hạ vô năng”.

“Thuộc hạ vô năng.”

Lắc đầu, quả nhiên là tên không có sáng ý, chơi không nổi nữa. “Người mấy ngày nay đi theo dõi hấn, nhìn là được rồi, đến thời cơ thì trở về.” Hấn rất muốn biết “Hấn” Có thể làm đến cái tình trạng gì.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Nói vừa xong, vạt áo màu xanh đen lập tức biến mất.

“Người không phạm ta, ta không phạm nhân, như thế nào chính là có người không hiểu đây?” Đan Tế Triệt nhẹ giọng nói.

Hấn không phải kẻ khát máu, nhưng có vài người chính là rất làm cần, thiên lý không tha a!

24. Chương 8.2

“Vịt ngốc đầu, người đang làm cái gì a?” Chặt đóng cửa đột nhiên ló vào một cái đầu, là Anh Phác. Nàng rất nhanh tránh vào trong phòng, dùng chân từ trước về sau một đá đem cửa đóng lại.

“Là người a, người vào bằng cách nào?” Hai mắt tơ máu, Đan Úy Hạo vẻ mặt có chút mỗi mết, bưng cái chén lên muốn uống nước, lại phát hiện trong chén không có nước.

“Cầm đi, bưng tới giúp người.” Sau khi cầm chén trà đặt lên bàn, nàng không khách khí đặt mông ngồi vào trên ghế nằm trước bàn.

Hấn khẽ cười một tiếng, “Nhìn không ra đến người rất cẩn thận, biết pha trà đến hiệu kính ta.”

“Cẩn thận không phải ta, là Thu Nhi, chính là nàng nhờ ta mang vào.” Nói xong, Anh Phác đá rơi giày thêu trên chân xuống, nghiêng người nằm xuống, bàn chân chút có chút không cọ sát vải dệt mềm nhẵn, vẻ mặt hưởng thụ.

“Uy! Người làm sao có thể cởi giày, một nữ hài tử.....” Đan Úy Hạo vẻ mặt ngạc nhiên. Nữ nhân này cũng quá lớn mật đi, liền lớn gan như vậy nằm xuống trước mặt hấn, nàng là đem nơi này làm như nhà chính mình hay là không đem hấn để vào mắt?

“Chân của ta sẽ không ăn thịt người, người không cần vẻ mặt hoảng sợ nhìn nó. Còn có, bất quá là mượn trượng ghế dựa của người nằm một chút, người đừng nhỏ mọn như vậy.” Ngạc nhiên! Sẽ không tin hấn không thấy qua chân nữ nhân, nguy quân tử!

“Này không phải vấn đề keo kiệt, mà là một nữ hài tử làm sao có thể ở trước mặt nam nhân lơ lờ –”

Nàng vẫy vẫy tay, đánh gãy lời vô nghĩa của hấn. “Được rồi! Loại lời nói này không được dùng ở trên người ta, cũng không thích hợp người nói, nếu người thật sự để ý thì nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ, như vậy chúng ta ai cũng không ngại đến ai.”

“Vì sao là ta nhắm mắt lại mà không phải người mang giày vào, nơi này là thư phòng của ta chứ?” Thân là nha hoàn thế nhưng cãi lại mệnh lệnh chủ tử, cái giá nàng thật lớn a!

“Thư phòng của người lại như thế nào? Là chân ngọc của ta cho người xem, không phải ta xem của người, ta cũng không phải tính phí xem với người, người làm gì nhiều lời như vậy!” Cùng các bà các chị giống nhau.

“Ta.....” Đúng vậy, nàng cũng không để ý, hấn nhiều lời cái gì! Đan Úy Hạo vẫy vẫy ống tay áo, hừ thanh nói: “Quên đi, người không tự ái ta cũng lười quản người.”

Anh Phác liếc nhìn hấn một cái, lười cùng hấn so đo. Nhìn tơ máu trong mắt hấn, hấn hiển nhiên một đêm không ngủ. “Người nhìn giống như thực hao tổn tâm trí?”

“Không phải giống như, mà là căn bản đúng vậy! Ta đã mau bị quyền sở chính chết, xem một buổi tối mới tìm ra vài cái lỗ hổng, nhưng đều là một ít vấn đề, đại ca đưa quyền sở này cho ta liền đại biểu bên trong

nhất định có vấn đề lớn, như thế nào tìm chính là tìm không ra đến, trước giữa trưa hôm nay quyển sách kia sẽ giao cho đại ca, tại trước đó nếu còn không tìm ra vấn đề, phiền toái của ta liền lớn.” Nghĩ đến phương pháp chinh người của đại ca, Đan Úy Hạo chỉ cảm thấy một trận da đầu run lên, nhin không được ôm đầu rên rĩ.

“Quyển sổ có vấn đề?” Ai lớn gan như vậy? Giơ lên một chút mỉm cười thú vị, nàng đứng dậy đi đến trước bàn cầm lấy quyển sách, “Đây không phải quyển sổ tháng này sao?”

Nghe tiếng, hần ngẩng đầu mới phát hiện quyển sách trên bàn bị nàng lấy đi. “Uy! Quyển sách này người không thể xem..... Đợi chút, người biết chứ?”

“Ân, đại ca người cũng biết.” Tà liếc mắt quang mang tò mò ở đáy mắt hần, nàng lập tức bổ sung nói: “Có cái nghi vấn gì đến hỏi đại ca người, đừng tới hỏi ta, ta lười nói lần thứ hai.”

“Chỉ biết người không giống người thường, thì ra còn ẩn dấu chiêu thức ấy.” Biết nàng biết chữ sẽ thuận theo nàng đi, dù sao chuyện không nên để ngoại nhân biết nàng cũng đều biết, không kém một hạng mục này.

“Thì ra biết chữ cũng bị gọi là không giống người thường, nơi này của các người yêu cầu thực thấp.” Anh Phác vừa nói vừa lật xem quyển sách trên tay, một tờ lại một tờ tốc độ mau kinh người.

“Người xem sách tốc độ thực mau.” Nàng xem nhanh như vậy rốt cuộc có xem cẩn thận hay không a?

“Ân.” Nàng trả lời có chút không yên lòng. “Trương mục phê được liệu này là làm sao báo lên ?”

“Là chủ các hiệu thuốc bắc Dương Châu cùng nhau báo, tổng cộng tám nhà.”

“Nơi này có rất nhiều dược liệu tên thực đặc biệt.” Nàng từng xem qua trong dược kinh cũng không có tên những dược liệu này, có lẽ là đến từ ngoại bang.

“Ân, này đều là hàng hóa ngoại lai, cho nên giá quý chút.”

“Những trưởng này là do ai kết(tổng hợp lại) ?”

“Từng chủng quây của hiệu thuốc bắc sẽ thô sơ giản lược kết một ít, rồi mới giao cho Phân Lâm Phô chủng quây làm tổng kết, sau khi kết trưởng tốt, trong vòng 3 ngày sẽ đưa đến Đan phủ, đại ca xem qua, nếu không thành vấn đề mới được thu mua.”

“Phân Lâm Phô..... Cái chủng quây kia vì Đan phủ công tác đã bao lâu?” Nhìn quyển sách trên tay, Anh Phác có chút đăm chiêu.

“Mười năm, hần làm cũng không tệ lắm.”

Lại lật vài tờ, nàng đem quyển sách để lại trên bàn, ngón tay có tiết tấu gõ mặt bàn. “Chỗ trên đầu này mỗi một phê dược liệu nhất đẳng giới là đúng vậy, nhưng số lượng không đúng, nhất là vị dược liệu trung đẳng giới này, cảm giác thiếu rất nhiều, ta đề nghị người đi tra Phân Lâm Phô chủng quây một chút, ân..... Không đúng, các cửa hàng khác tốt nhất cũng một loạt tra, chân tướng hần là liền rõ ràng.” Muốn lấy thúng úp voi rất khó khăn, đồng tâm hiệp lực mới có khả năng làm được.

“Không thể nào?” Động thủ trên đầu thái tử, ngay cả đại ca đều dám lừa, bọn họ không phải quá lớn gan thì chính là không có đầu óc. “Vì sao là vị dược liệu trung đẳng giới? Động tay chân trên dược liệu quý thì ích lợi có vẻ khả quan hơn không phải sao?”

“Cái kia rất rõ ràng, thực dễ bị người phát giác.” Anh Phác tà nghệ hần liếc mắt một cái, ý nghĩ của vị ngốc đầu chính là đơn giản. “Nếu động tay chân ở vị trung đẳng giới hoặc là vị dược liệu giá thấp, tích sa thành tháp, ích lợi cũng là thực khả quan.”

tích sa thành tháp: tích cát nhiều cũng thành toàn tháp

“Thì ra là thế.” Đan Úy Hạo bưng tỉnh đại ngộ, “Anh Phác, người nhất định là cứu tinh trên trời phái tới cứu vớt ta!” Hần càng lúc càng thay đổi cách nhìn về nàng.

Trở lại trên ghế nằm, Anh Phác liếc hần thối nói: “Thôi đi, vừa mới rồi còn chê ta không tự ái, bây giờ lại bảo ta là cứu tinh, cái tên thật là!”

Đan Úy Hạo không nói gì gượng cười.

“Nếu vấn đề quyền sở đã giải quyết, như vậy liền đến phiên chuyện của ta.” Vô sự không đăng Tam Bảo điện, nếu không phải vì chuyện của Thu Nhi, nàng còn ngại Nam uyển rất xa xôi.

25. Chương 8.3

“Chuyện gì?” Hấn đi đến bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra, xem quyền sách có một đêm mà đã đau cổ.

“Nam uyển tổng cộng có mấy nha hoàn?” Nàng xoay người nằm úp sấp, cầm đặt trên mu bàn tay, một đôi ánh mắt tròn tròn nhìn hấn.

Mặc dù không rõ chuyện gì nhưng hấn vẫn là ngoan ngoãn trả lời “Có tới hai mươi người đi.”

“Bao nhiêu người hầu hạ bên cạnh người?”

“Bảy, tám. Như thế nào, có vấn đề sao?” Đan Úy Hạo nghi hoặc nhìn nàng.

Không trả lời hấn, nàng tiếp tục hỏi: “Chuyện của các nàng người rõ ràng không?”

Vừa rồi lúc nàng tìm đến Thu Nhi nói về chuyện xin phép tổng quản nghỉ thì ngoài ý muốn nhìn thấy trên tay nàng ấy có mấy cái miệng vết thương, hỏi nàng ấy làm sao vậy? Nàng ấy lại nói là tự mình té ngã bị thương. Thu Nhi làm việc luôn luôn cẩn thận, hơn nữa thần kinh vận động tốt lắm, sao có thể là tự mình bị thương? Bên trong nhất định có nội tình lớn.

“Không phải rất rõ ràng, thời gian ta ở trong phủ không nhiều lắm, đều giao cho Trần nương quản.” Chuyện nữ nhân hấn mới không muốn quản, thích dùng tỷ nữ là vì cảnh đẹp ý vui, bất quá nữ nhân trừ bỏ bề ngoài cùng đáng người, còn lại hấn sẽ không có cái hứng thú gì.

“Trần nương?”

“Nô bộc bí mật nhất Nam uyển, hơn ba mươi tuổi, khôn khéo giỏi giang, làm việc thực gọn gàng, bất quá cá tính nghiêm cẩn chút, chuyện gì cũng đều thích quản, mỗi lần ta gặp nàng thì đều muốn trốn.”

Đó là bởi vì người sợ bị quản! Anh Phác ở trong lòng thầm mắng một câu.

“Cái Trần nương kia nên sẽ không là thân thích hoặc mẫu thân của một nô bộc nào trong Nam uyển chứ?”

“Người làm sao mà biết? Trần nương chính là cái kia.....” Giữ cầm dưới, Đan Úy Hạo nhất thời nghĩ không ra cái nha hoàn kia kêu là cái gì. “Dù sao chính là a di (dì) của một nha hoàn, nghe tổng quản nói qua cái nha hoàn kia là Trần nương tiền cử vào phủ.”

Xem ra chính là nàng. Anh Phác thầm nghĩ.

“Lúc trước người là như thế nào gặp được Thu Nhi?” Nàng đột nhiên hỏi một câu như vậy, trong mắt có nồng đậm hứng thú.

“Người biết Thu Nhi?” Hấn chưa từng nghe Thu Nhi nhắc tới qua nàng.

“Tình đồng tỷ muội.”

“Vậy người đều biết?” Biết Thu Nhi là người trong lòng của hấn?

“Không khó đoán.” Anh Phác hạ chớp mắt với hấn, biểu tình hiệp xúc. “Tuy rằng người không có sở trường gì, nhưng mắt nhìn nữ nhân khá tốt.”

Bị nàng xem xét có chút ngượng ngùng, hấn thanh thanh yết hầu, “Khụ! Người không ngông cuồng uống thiếu niên, khi đó tuổi trẻ khí thịnh không hiểu chuyện, khó tránh khỏi..... Nam nhân thôi, người biết.” Phong lưu nhưng không hạ lưu, hấn đều có đúng mực.

“Kia hiện tại sao? Hiện tại người còn có thể tuổi trẻ khí thịnh không hiểu chuyện không?” Trọng điểm là hiện tại, biết sai có thể sửa, thiện ý rất lớn.

Hấn hai tay hoàn ngực, nhìn nàng, tà tứ cười.

“Nếu như có.” Từ khi nàng tiến vào đến giờ, hấn vẫn ở thế hạ phong, thế là hấn cố ý nói câu nói ái muội này, xem có thể làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên hay không, nếu thành thì cũng hòa nhau.

Nghe vậy, Anh Phác cũng cười, cười đến như một cơn xuân phong.

Nhìn lúm đồng tiền của nàng chợt hiện, có trong nháy mắt, hấn phảng phất nhìn đến mặt đại ca cùng mặt của nàng giống nhau, rất có cảm giác tương tự.

“Người làm gì cười đến vui vẻ như vậy?” Ổn định rồi rồi hiện lên trong lòng, hấn cố giữ vững trấn định.

“Người thực xuân, xuân đến làm cho người ta muốn đùa chết người, người biết không?” Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Anh Phác nhẹ nhàng chậm rãi phun ra mấy câu nói này. Muốn ở trước mặt nữ nhân ra vẻ ta đây, cũng phải xem đối tượng, vệt ngọc này chỉ sợ không gặp qua nữ nhân lợi hại.

“Gi?” Tươi cười rất ngọt ngào, tiếng nói rất mềm nhẹ, rất..... cảm giác thật là khủng khiếp lại rất quen thuộc, Anh Phác sẽ không là cùng loại với đại ca chứ?

Ý tưởng này vừa tiến trong óc, thân mình hấn nhất thời cứng đờ.

Anh Phác miễn cưỡng khởi động thân mình, trừng hấn nói: “Nếu người có, ta mãnh liệt đề nghị người chính mình giải quyết, nếu không ta liền giúp Thu Nhi khác mệnh lương duyên, cho người cả đời ở trong bụi hoa loạn túc bay loạn, tốt nhất bị cái bệnh hoa liễu ngoài ý muốn!” Nam nhân khác nàng mặc kệ, nhưng hạnh phúc của Thu Nhi nàng nhất định sẽ giúp nàng ấy tranh thủ, cho nên vệt ngọc đầu này tốt nhất thức thời một chút.

khác mệnh lương duyên: tìm lương duyên khác

Chính mình giải quyết? Ai dạy nàng vậy? Đan Úy Hạo còn không kịp sửa đúng nàng, đã bị bốn chữ “Khác mệnh lương duyên” chấn đắc thất điên bát đảo.

Giơ hai tay lên, hấn mở miệng đầu hàng, “Được được được, chính mình giải quyết, ta hiện tại đều là như vậy, người đừng xằng bậy!”

Hấn nhận thua! Anh Phác đại tiểu thư tuyệt đối là cái loại người nói được thì làm được, hấn cái gì cũng đều nghe nàng, chỉ cần nàng đừng đem đầu óc động đến trên người hấn cùng Thu Nhi.

“Sớm thừa nhận không phải tốt lắm sao? Chính là thích nhảy vào hố lửa, đùa vui như vậy sao?” Cái tên thích chết!

Đan Úy Hạo nhìn nàng cười, không dám đáp lời.

“Kỳ thật hôm nay ta đến, là muốn nói với người Thu Nhi bị người khi dễ (bắt nạt), nên làm như thế nào chính người tự xem mà làm.” Nhảy xuống ghế nằm, nàng khom người mang giày. “Nếu kết quả ta không hài lòng, người cùng Thu Nhi trong lúc đó..... Ân hừ!” Bỏ lại câu nói có ý tứ hàm xúc uy hiếp mười phần trong đó xong, nàng đi đến cạnh cửa tính rồi đi.

Thu Nhi bị người khi dễ? Đan Úy Hạo giận tím mặt, đi đến cạnh cửa bắt được cổ tay tay nàng, quả muốn hỏi rõ ràng.

“Là ai khi dễ nàng?”

Nhìn cổ tay bị hấn giữ đau, nàng cũng không kêu lên đau đớn, chính là chậm rãi nói: “Dù sao cũng không phải ta, cho nên mời người buông tay ra.”

Nghe nàng nói như thế, Đan Úy Hạo vội vàng buông tay ra, nhìn đến trên cổ tay nàng có một vòng hồng ngân rõ ràng.

“Thực xin lỗi! Ta không phải cố ý, xin người tha thứ cho ta.” Nàng so với cộp mẹ còn đáng sợ, hấn cũng không cần thận chọc tới nàng, làm sao bây giờ?

Kéo tay áo xuống che lại hồng ngân, nàng khẽ cười một tiếng, chút không thêm để ý. “Quên đi, nề tình người vì Thu Nhi tức giận như vậy, ta liền tha thứ người.”

“Cám ơn.” Nhìn nàng không ngại tươi cười, Đan Úy Hạo có chút cảm động. “Đúng rồi, người còn không nói cho ta biết người khi dễ Thu Nhi là ai?”

“Người khi dễ Thu Nhi liền xuất hiện trong đề tài chúng ta vừa mới nói, chính người đi thăm dò rõ ràng, nên giữ thì giữ, nên làm thì làm, đừng luôn mặc kệ việc, để mọi người xằng bậy.”

“Vâng.” Đột nhiên trong lúc đó, hần cảm thấy nàng rất có phong thái chủ mẫu, cho nên hần ngoan ngoãn nghe lời.

“Còn có, người cũng trưởng thành, đừng luôn xúc động như vậy, học trầm ổn một chút, như vậy nữ nhân mới có cảm giác an toàn.” Rất nhiều căn nguyên vấn đề đều ra từ trên người chính mình, trước tình lại nghĩ đối sách, như vậy mới có thể trưởng thành.

“Ta đã biết.”

“Cứ như vậy, ta không âm ỷ người, còn có, cách buổi trưa chỉ còn lại có một khắc chung (10phút), ta đề nghị người.....” Nói còn chưa nói xong, một trận gió liền theo bên người nàng thổi qua, bắt lấy mấy sợi tóc bỏ nhào vào trên mặt, Anh Phác quay đầu nhìn về phía thư phòng không có một bóng người, im lặng khép cửa lại.

Đi vào Hạo Tế Lâu, Anh Phác chỉ thấy Đan Tế Triệt ngồi tại ghế trên ở đại sảnh, tựa hồ suy nghĩ cái gì.

Buồng ngọc thiện(bữa trưa) trong tay, nàng tiếp nhận chén trà hần đưa cho nàng, nhẹ nhàng uống một ngụm.

“Cùng nhị thiếu gia đàm xong việc ?” Nàng nghĩ bọn họ phải nói ít nhất cũng một thời gian, sợ quấy rầy đến bọn họ, cho nên không tính đến thư phòng.

“Ân.” Hần đem một cái đĩa ăn đặc chế đưa cho nàng. “Ăn cơm trước đi, ta có việc muốn nói cùng người.”

Cảm giác trên người hần phát ra hơi thở không giống dĩ vãng, nàng cũng không nói nhiều, ngoan ngoãn cầm lấy đĩa ăn bắt đầu ăn cơm.

Đan Tế Triệt giúp nàng gấp mấy quả trứng bồ câu, lại giúp nàng gấp vài món đồ ăn: Không biết từ khi nào thì bắt đầu, công việc của nàng nha hoàn bên người này ít đi vài việc, hơn phân nửa thời gian đều là hần giúp nàng, mà không phải nàng hầu hạ hần, trong bất tri bất giác, quan hệ của bọn họ có phần thay đổi.

Đối với loại thay đổi này, nàng bị động nhận, không phản đối cũng không nói phá, bởi vì nàng còn đang do dự, do dự muốn vì hần trả giá tất cả cảm tình hay không.

Hần tốt lắm, đối với nàng rất tốt, là một đối tượng đáng giá ái mộ, nàng biết yêu thương hần tuyệt đối sẽ không hối hận, nhưng là trước mắt còn không chắc chắn, cho nên nàng không thể nói ra lời nói từ đáy lòng, cũng không có biện pháp biểu hiện để ý đối với hần, càng không thể cho hần cái hứa hẹn gì, chỉ có thể yên lặng thừa nhận tốt mà hần đối với nàng.

Mỗi khi hần ôn nhu nhìn nàng, nàng không phải không biết, nhưng nàng phải làm bộ không biết: Mỗi khi hần sờ sờ cổ nàng, nàng không phải không cảm động, nhưng nàng chỉ có thể mỉm cười nói tiếng cám ơn cùng áp chế rung động trong lòng; Mỗi khi hần dùng lòng dạ khoan dung bướng bỉnh cùng nói dối của nàng, nàng không phải không cảm tạ, nhưng nàng chỉ có thể giả vờ như không có việc gì làm bạn với hần; Mỗi khi hần đêm khuya đến xem nàng ngủ ngon có tốt không, nàng không phải không cảm giác được, nhưng nàng chỉ có thể làm bộ ngủ say, làm bộ không phát giác tình cảm trong mắt hần ngày càng đặc hơn, hết thấy này nàng chỉ có thể áp lực dưới đáy lòng, hần càng tốt, nàng liền càng buồn rầu.

Hứa hẹn nếu không thể hoàn thành, không chỉ là nàng, ngay cả hần đều bị thương, hi vọng càng lớn thất vọng thường thường cũng càng nhiều, cho nên nàng không thể dễ dàng ưng thuận hứa hẹn với hần.

Nhưng là nàng thích hần, nàng rất thích hần, trong mắt, trong lòng của nàng, đều là hần..... Nàng thương hần!

Biết rõ không nên theo đuổi cảm tình chính mình, nhưng chính là tâm động, yêu thương, nàng muốn quản cũng quản không được đáy lòng sinh ra tình tổ đối với hần, từng giọt từng giọt, hội tụ thành biển.

Đối với tình của hân nàng nên làm cái gì bây giờ?

Biết rõ kết cục khó nói trước, vì sao vẫn là yêu thương ?

Có lẽ như vậy cũng tốt, dù sao nàng đối với hân chống cự đã đến cực hạn, khát vọng trong lòng không ngừng xôn xao, muốn cùng hân cùng một chỗ, muốn đáp lại yêu thương của hân, muốn có được hết thảy của hân, nàng muốn thương hân!

Là lúc nên thừa nhận hết thảy, mặc kệ vận mệnh quyết định như thế nào, ít nhất nàng không thẹn với lương tâm.

Buông bát cùng nĩa ăn trong tay, nàng cầm lấy khăn mặt ở một bên lau miệng, “Ta ăn no.”

“Ân.” Đan Tề Triệt đứng dậy, hướng cửa thang lầu đi đến. “Đến đây đi, chúng ta lên lầu.”

Nàng ngẩng đầu chống lại hai tròng mắt của hân, hân tựa hồ hạ một cái quyết định, một cái quyết định rất lớn rất quan trọng, mà hân đang hỏi nàng: Nàng cũng hạ quyết định sao?

Anh Phác mỉm cười đứng dậy, đi vào bên cạnh hân, lần đầu tiên nàng chủ động ôm tay hân. “Đi thôi.”

Đan Tề Triệt gắt gao cầm tay nàng, nhìn mỉm cười bên môi nàng, rồi hân cũng cười.

“Đi thôi.” Hân cuối cùng cũng giữ lấy nàng.

26. Chương 9.1

“Đây là lần đầu tiên ta đến phòng của ngươi.” Anh Phác tò mò nhìn mọi nơi, phòng hân cùng phòng nàng không khác biệt nhiều lắm, giống nhau đều là khắc trúc văn, dùng trúc trang trí, tranh chữ trúc, chính là lớn hơn chút.

Từ nơi này có thể nhìn đến Kính hồ cùng với Ấp Thúy đình, bên trái là Nam uyển – Cúc Úy lâu, bên phải là Bắc uyển – Thính Tùng lâu, phía trước là Tây uyển – Thư Ý lâu, đình đài lầu các, đều ở trong mắt.

Đan Tề Triệt đi đến phía sau nàng, hai tay vòng qua lưng nàng, mỉm cười nói: “Mỗi ngày đều là ta đi gọi trùng lười biếng nàng này rời giường, thế nào được đến phiên nàng tới hầu hạ ta, nàng đương nhiên không có tới qua phòng của ta.”

Anh Phác thực tự nhiên hướng sát tới trên người hân, hai tay đặt lên cánh tay hân. “Đời này ta đều sẽ là trùng lười biếng, không có khả năng sẽ có một ngày cần cù làm việc.” Ngửa đầu nhìn hân cười, nàng có ý ám chỉ.

Ôm chặt nàng, hân ha ha cười, “Ta cho phép nàng lười biếng cả đời.” Dù sao hân sớm đã có chuẩn bị tâm lý chính mình là mệnh lao碌, hưởng hồ để nàng mệt, hân cũng luyến tiếc.

Nghe ra yêu thương trong lời của hân, nàng ngọt ngào cười, “Ta là hạ nhân ngươi là chủ nhân, thân phận phân biệt.” Dem toàn bộ vấn đề xem xét rõ ràng, đợi thời cơ tốt sẽ nói trọng điểm.

“Ta không ngại.”

“Ta là cô nhi không cha không mẹ, ngươi là đại thương nhân có tiền có thế, môn không đẳng, hộ không đối.”

“Câu môn đẳng hộ đối này không có trong quan niệm của ta, Úy Hạo không có, phụ mẫu ta cũng không có, những người còn lại là không dám có.” Loại cam đoan này thực dễ dàng, bởi vì hân tuyệt đối làm được.

“Ta hai mươi một tuổi, là một tỷ tỷ già, hơn nữa đáng người của ta không khiến cho người ta thích.” Đúng vậy, nữ nhân vẫn là thực để ý ấn tượng về mình trong mắt nam nhân trong lòng mình yêu.

“Trước khi nàng lo lắng cho mình là tỷ tỷ già thì ta đã định nghĩ xem nên làm như thế nào mới có thể để cho người khác tin tưởng ta cưới tân nương đã qua hôn tuổi(tuổi được phép kết hôn). Còn có, thân mình của nàng ta sờ qua, ta thực vừa lòng, hơn nữa..... Yêu thích là không buông tay.” Hân vừa nói bàn tay to vừa ở trên người nàng dao động. Ân, nên lớn thì lớn, nên nhỏ cũng nhỏ, mặc vào xiêm y đối với nàng mà nói có chút rộng thùng thình, khó trách hân trước kia chưa từng phát giác dáng người nàng linh lung có hứng thú.

Vứt tay hạnh kiểm xấu của hắn, nàng thật mạnh mà vỗ xuống cánh tay hắn, “Đã biết người có ăn vụng, nói! Người thừa dịp khi ta đang ngủ động tay với ta vài lần phải không?” Nghĩ đến hắn là đến giúp nàng đắp lại cái chăn, không nghĩ tới trừ việc này ra, hắn còn trộm hương, đạo chích!

“Ta đã quên, bắt quá nên sờ nên hôn ta đều chạm qua, đến nỗi không nên sờ không nên hôn thôi.....” Hắn cúi đầu đem mặt chôn ở bên tai của nàng, nhẹ nhàng bật hơi. “Vì không thể làm nàng tỉnh, chỉ có thể chuồn chuồn lướt nước a.”

Lần đầu tiên nàng đỏ mặt ở trước mặt hắn, nam nhân đáng giận này. “Trứng thối!” Nàng nhéo hắn một chút.

“Ta vốn liền phá hư, nàng cũng không phải không biết.” Ý tứ là nàng chính mình dương nhập hổ khẩu (đưa dê vào miệng hổ), không trách ai được.

Anh Phác hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, món nợ này sau này nàng sẽ tìm thời gian cùng hắn tính!

“Trong quan niệm của ta không có ba vợ bốn nàng hầu, ngay cả việc tìm vui cũng không cho phép, dục độc chiếm của ta rất mạnh, không tha thứ cho người thân mật phản bội hoặc không trung thực.” Nàng là chòm sao bò cạp, không khéo lại muốn tình yêu chuyên nhất, nếu người có lòng không chừng mực hoặc là đứng núi này trông núi nọ, hậu quả tự gánh vác.

“Lần trước ở trên thuyền hoa, nàng vì sao lại cho phép cái nữ nhân kia dính ở trên người ta?” Không có nữ nhân nào sẽ hào phóng ở dưới loại tình huống này, trừ phi nàng căn bản không ngại, nàng có biết tươi cười trên mặt nàng khi đó làm cho hắn thực uể oải hay không?

“Nàng ta dính ở trên người người, người sẽ không biết đem nàng ta đẩy ra sao?” Nam nhân nha! “Còn có, loại dùng thủ pháp thử lòng này đừng đừng đến trên người ta nữa, ta không ăn bộ này.” Cẩn thận nàng một mạch đến bên ngoài tìm nam nhân, tức chết hắn!

“Vậy nàng ăn bộ thể nào?” Đúng vậy, hắn là đang tìm cách làm nàng vui, tuy rằng trước kia đều là nữ nhân tìm cách làm hắn vui.

“Ôn nhu sẵn sọc, trung trinh như một, còn có không được ngoại tình, ba bộ này là ta thích nhất, nếu người có thể làm được, ta cũng sẽ làm được, thực công bằng.”

Vì nàng buông tha cho một vườn hoa lớn?

Đáp án đương nhiên là –

“Được! Ta đáp ứng nàng.” Chuyện tình cảm không cần lòng tham, có được một người thật tình chính là may mắn cùng phúc khí, bọn họ lấy tâm thân mật, là lời thề, là yêu nhau.

Hắn quả nhiên là đối tượng đáng giá để nàng ái mộ, môi hồng nhuận của nàng cong lên một chút độ cong hạnh phúc.

“Một khi đã như vậy.....” Nàng ở trong lòng hắn xoay người, ngẩng đầu chống lại mắt hắn, “Ta cũng nên đối với chàng thừa nhận hết thảy. Bất quá trước tiên là nói về điều này, sau khi ta nói xong, chàng tuyệt đối không được đem ta xem như người điên loạn bạ đặt nha.” Năng lực kỳ quái thần bí, nàng nghĩ tư tưởng người cổ đại bảo thủ có thể sẽ không chấp nhận được.

“Ân.” Hắn chờ chính là giờ khắc này.

“Được, ta muốn nói với chàng là, ta không phải người triều đại này.” Phát hiện sắc mặt hắn hơi biến, ánh mắt thậm chí còn cổ vũ nàng tiếp tục nói, Anh Phác nở nụ cười, kỳ thật nói ra cũng không khó, có lẽ trong lòng hắn sớm đã có chuẩn bị. “Ước chừng nửa năm trước, ta xuyên qua thời không đi vào nơi này, ta là đến từ thế giới của hơn một ngàn năm sau.”

Nghe vậy, Đan Tế Triệt trên mặt tươi cười chưa biến, “Cứ như vậy?”

Nàng gật gật đầu, “Cứ như vậy.”

“Ta nghĩ đến nàng còn có lời khác muốn nói.” Trong ánh mắt hắn có ám chỉ.

Nhìn hắn một hồi lâu, nàng mới nghĩ đến. “Nha, đúng rồi, bởi vì ta là người nước Mỹ, cho nên ta biết nói Hồ ngữ, lần trước chuyện Vệ Cách Phu tiên sinh muốn ta rót rượu, ta là cố ý không rót.” Nàng le lưỡi tự thú nhận tội.

“Nàng biết Hồ ngữ?” Đan Tế Triệt rất là kinh ngạc.

“Đương nhiên, trong thế giới tương lai Hồ ngữ là ngôn ngữ mỗi người đều phải học.”

“Chuyện Lệ Phù kia.....” Nàng không thể có nhiều biểu hiện để ý đối với hắn một ít sao?

Như thế nào lại là loại sự tình này, nam nhân này không phải muốn nàng biểu hiện ra bộ dáng ghen tỵ mà không thành chứ? Chẳng lẽ hắn không biết nàng giỏi nhất là trong ngoài không đồng nhất sao? Huống chi khi đó bọn họ mới gặp mặt lần thứ hai, hắn ở trong mắt nàng chính là đối tượng chỉ có thể quan sát, địa vị cùng với thi thể dùng để giải phẫu không sai biệt lắm, nếu nàng ghen, kia nàng khẳng định có vấn đề.

“Ta biết nàng ta đối với chàng là không có ý nghĩa gì, cho nên ta không thêm để ý.” Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình, Lệ Phù tiểu thư đã đủ đáng thương, nàng không cần tất yếu ghen với nàng ta.

“Phải không?” Bình tĩnh tự giữ là ưu điểm của nàng, nhưng ở trong tình yêu, bình tĩnh của nàng có thể ít một chút, bởi vì bộ dáng nữ nhân vì nam nhân ghen thực hấp dẫn nam nhân, cái kia sẽ đại biểu cho hắn ở trong lòng nàng là trọng yếu, là đặc biệt. (TNV: nếu ghen quá mức thì đúng là... rất hấp dẫn a)

“Bộ dáng nàng ghen nhất định rất đẹp.” Hắn ám chỉ nói.

“Cái loại bộ dáng này ta đề nghị chàng tốt nhất cầu nguyện không có cơ hội nhìn đến.” Nàng cười nhẹ.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta nhất định sẽ vì trả thù chàng mà đi tìm nam nhân khác, đến lúc đó chàng sẽ chờ xem ai uống dấm chua nhiều hơn.” Nàng còn thêm “Ăn miếng trả miếng” như pháp luật Babylon nói, nam nhân là không thể sống.

“Tìm nam nhân?” Chỉ là nghe được nàng nói như vậy, trong lòng hắn liền không thể ngăn chặn nhắc lên một trận cuồng nộ, bàn tay đặt ở trên lưng nàng gắt gao siết lại, ánh mắt hung tợn trừng hướng nàng, “Nàng dám?”

Anh Phác không chút nào sợ hãi nghênh thị ánh mắt hắn, “Ở thời đại kia của chúng ta, không chỉ nam nhân các người có thể hưu thê(bỏ vợ), nữ nhân cũng có thể hưu phu, ở trong quan hệ hôn nhân nam nữ là ngang hàng, cho nên tương lai nếu chàng làm chuyện có lỗi với ta, ta sẽ không chút nào lo lắng mà hưu phu.” Trước tiên là phải nói hướng xấu trước, tuy rằng nàng ở trong này không có chỗ dựa vào, nhưng thân là nữ nhân cốt khí nàng còn có, nàng tuyệt đối có thể nâng lên được, hạ xuống được.

27. Chương 9.2

“Hưu phu?” Dem trán để trên trán của nàng, hắn cúi đầu cười, “Ta còn chưa hưởng nàng cầu thân, nàng đã muốn gả cho ta ?” Hắn thừa nhận chính mình phi thường thích nàng chủ động.

“Đậu hủ đều bị chàng ăn sạch, không gả cho chàng thì gả cho ai?” Nàng lấy tay đẩy đầu của hắn ra, ngữ khí có chút nổi cáu. “Đương nhiên, nếu chàng không muốn cưới cũng không quan hệ, hoàn cảnh Đan phủ thực không tồi, thích hợp ta ở cả đời, không chừng còn có thể dưỡng lão.”

“Dù ta có dưỡng trùng lưỡi biếng, thì Đan phủ cũng không thể dưỡng nha, nàng lưỡi như vậy, ai sẽ cho nàng ở cả đời?” Đúng vậy, vẫn là cường điệu chính mình có vẻ tốt, muốn nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ.

“Tốt nhất tìm cái nam nhân rồi gả cho, tuy rằng tuổi của ta lớn chút, bắt quá ta không nói người khác cũng đoán không ra, luôn sẽ có người muốn.” Nghe nói rất nhiều nam nhân thích người nhỏ tuổi, nàng phó diện mạo này hắn là so được với mọi người thanh thuần chứ?

Lại nói đến nam nhân khác, tiểu ác nữ này! Kéo gần khoảng cách lẫn nhau, hắn làm cho thân thể hai người mặt hợp dán tại cùng nhau.

“Trừ bỏ ta, nàng ai cũng không cho phép gả, nàng là của ta!” Hấn ác bá biểu thị công khai chủ quyền sở hữu của chính mình.

“Chàng đây là đang hướng ta cầu thân sao?” Anh Phác bướng bỉnh nháy mắt hấn mấy cái, biết rõ nàng là không phải hấn không lấy, lại còn muốn nàng chủ động biểu hiện, cho dù là quan niệm thế kỷ hai mươi mốt lại như thế nào, ở trong lòng của nữ nhân loại sự tình cầu hôn này tuyệt đối là muốn từ nam nhân chủ động, nếu không liền rất không ý nghĩa.

“Đúng vậy, ta là đang hướng nàng cầu thân, nàng có nguyện ý gả cho ta hay không?”

“Àn..... không có hoa tươi, không có bữa tối bên ánh nến, lại không có nhẫn, còn có, ngữ khí vừa rồi của chàng một chút cũng không lãng mạn, cho nên ta phải suy nghĩ, suy nghĩ.”

“Bữa tối bên ánh nến? Lãng mạn? Đó là cái gì vậy?”

“Là những thứ cần khi cầu thân, ở thời đại kia của ta đại bộ phận người đều là cầu thân như vậy.” Nữ nhân đối với kết hôn luôn tràn ngập khát khao, nàng cũng không ngoại lệ. “Bất quá sau này ta sẽ nói với chàng, hiện tại, ta muốn tuyên bố một sự kiện khác.”

“Àn?” Ngữ khí Đan Tề Triệt có chút không chút để ý, bởi vì hấn đang nghĩ muốn đem cha mẹ hiện tại không biết đang ở phương nào thỉnh trở về, hôn lễ làm càng sớm càng tốt.

“Ta yêu chàng.”

Trong lòng đang nghĩ chuyện cha mẹ, không dự đoán được nàng sẽ nói một câu như vậy, hấn rõ ràng giật mình sửng sốt một chút, “Cái gì?”

Không có gì ngượng ngùng hay không được tự nhiên, Anh Phác lặp lại lời nói vừa rồi, thái độ còn rất thật. “Ta yêu chàng, còn chàng?” “Yêu” Loại sự tình này sẽ thẳng thắn nói, không việc gì phải xấu hổ.

“Nàng yêu ta?” Bờ môi của hấn a thành một cái độ cong thật to, biểu tình đều là tràn đầy hạnh phúc, vui sướng.

Biết nàng là người tâm tư toàn giấu ở trong lòng, hấn nghĩ đến đời này rất nhiều chuyện còn phải đoán tâm tư của nàng, căn bản không nghĩ tới nàng sẽ minh bạch nói ra ba chữ kia, thổ lộ của nàng nằm ngoài ý liệu của hấn, làm cho hấn mừng rỡ có chút lâng lâng.

“Đúng, ta yêu chàng.” Bất quá chính là một câu “Ta yêu chàng”, hấn liền cao hứng thành như vậy, nếu hấn biết được những lời này đối với nàng mà nói chính là từ dùng trong cuộc sống, mỗi ngày nàng đều cùng mẹ chào hỏi như vậy, không biết hấn sẽ có cảm tưởng gì? Bất quá hiển nhiên hấn thực thích nghe loại lời nói này, nói nhiều một chút cũng không ngại gì. “Ta đã muốn nói qua ba lượt ta yêu chàng, chàng ít nhất cũng nên biểu đạt chút gì chứ?”

Đan Tề Triệt hơi hơi che đi tươi cười vui sướng quá đáng trên mặt, nhưng tâm tình hấn tốt cũng không giảm chút.

Cúi đầu hôn lên cái trán của nàng, hấn chậm rãi nhẹ giọng, “Ta cũng yêu nàng, thực yêu thực yêu nàng.”

Nhìn đôi mắt thâm tình của hấn, trong lòng nàng nảy lên một cỗ cảm động, bên miệng gợn lên một chút cười ngọt ngào.

“Lúc này chàng phải hôn không phải cái trán, hấn là nơi này.....” Anh Phác lấy tay giữ lại cổ đang thoái lui của hấn, rồi mới đưa lên cái hôn của mình.

Nhẹ nhàng vừa chạm vào, nghịch ngợm, đầu lưỡi câu dẫn vẽ môi duyên của hấn, rồi mới thâm nhập, cùng lưỡi hấn giao triển.

Bị hành động lớn mật của nàng kích có chút không thể tự chế, hơi thở hấn không được hơi chút đẩy thân thể của nàng ra, trong mắt có cực lực áp lực dục vọng.

“Nàng có biết nàng đang làm cái gì không?” Tiểu yêu nữ lớn mật này!

Anh Phác rũ mi mắt xuống, dùng lưỡi liếm môi dưới trở về cảm giác vừa rồi, cảm thấy loại tư vị này thật tốt, lại không chú ý tới hấn nhân động tác liếm môi của nàng mà hít một hơi, hai tay nắm chặt thành quyền.

Ngẩng đầu nhìn hướng hấn, trong mắt của nàng có dạng đơn thuần cùng khiêu khích sáng rọi, “Ta là đang câu dẫn chàng, chàng không vui sao?”

Câu dẫn làm thân thể hấn chấn động thật mạnh. “Chúng ta còn chưa thành thân, loại sự tình này rất.....”

Lấy tay điểm trụ môi hấn, nàng trong suốt cười, lại hỏi một lần: “Chàng không vui sao?” Không hề là ngữ khí vô tà nhẹ nhàng, mà là thuần túy mỉa mai hoặc, một cái tay nhỏ bé luồn vào trong vạt áo hấn khẽ vuốt.

Đan Tề Triệt thở hốc vì kinh ngạc, vội vàng bỏ tay nàng ra, tiếp theo hít sâu vài lần mới phát ra thanh âm. “Nàng.....” Nghẹn mở miệng, đã bị đôi mắt xán lạn của nàng nhìn nói không ra lời, hấn nhắm hai mắt, nắm chặt hai đấm hợp rồi lại thả lỏng, thả lỏng rồi lại hợp, dục vọng cùng lý trí dưới đáy lòng kéo co, cái trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Ân?” Nàng áp sát thân thể hấn, ngửa đầu hôn lên hầu cao thấp lẫn lộn của hấn. “Chàng đang băn khoăn cái gì?”

Cảm giác được nàng dán tại trên người mềm mại, thân thể hấn nháy mắt cứng ngắc như đá, ngay cả thanh âm đều nhanh hỏng. “Chúng ta còn chưa thành thân.”

“Rồi sẽ thành thân.” Nghe tiếng tim đập của hấn rõ ràng nhanh hơn, trong mắt của nàng lóe ra cảm giác thành tựu.

“Như vậy không phù hợp lễ giáo.” Bởi vì nàng không hề hành động thiếu suy nghĩ, thanh âm hấn dừng chút.

“Chàng là người chưa bao giờ chú trọng lễ giáo.”

“Ta hy vọng cho nàng danh phận trước, chuyện này..... không vội.” Hấn muốn làm cho ngữ khí nghe qua đứng đắn.

Anh Phác là nữ nhân đời này hấn quý trọng nhất, hấn hy vọng sau khi làm cho nàng danh chính ngôn thuận rồi mới giữ lấy nàng, mà không phải bởi vì nhất thời cảm giữ không được liên hỏng trong sạch của nàng.

Dúi đầu vào trong ngực hấn, tiếng cười của nàng thanh thúy như bạc. “Thân thể chàng phản ứng cũng không giống như chàng nói, ta cảm giác được, nó đang khát vọng, thực khát vọng thực khát vọng.....” Dừng một chút, nàng ngữ khí dụ hoặc thu lại một ít. “Danh phận chàng đương nhiên cấp cho ta, nhưng có một số việc không nhất định phải chỉ danh phận mới có thể làm, ta yêu chàng, chàng yêu ta, loại sự tình này là thực tự nhiên, vì sao phải ngăn cản?”

“Nàng là bảo bối ta trân quý nhất, ta không muốn tùy tiện liên đoạt trong sạch của nàng như vậy.”

“Trong sạch của ta sớm hay muộn cũng là của chàng, hiện tại cùng sau này có cái gì khác biệt? Hơn nữa.....” Vẫy tay ý bảo hấn cúi đầu, nàng lén lút ghé vào lỗ tai hấn nói một câu.

Nghe vậy, bên môi hấn gợi lên một chút tà tứ cười ngán, “Nàng xác định?”

“Ta nghĩ ta đã biểu đạt thật sự rõ ràng.” Nàng có chút oán giận quyết miệng.

Đều đã yêu thương nhưng nhớ, nam nhân này lại cứng rắn phải làm Liễu Hạ Huệ, hại nàng còn phải tự mình nói ra miệng, nơi nào xuất hiện ra một nữ nhân lớn mật hào phóng ? Nàng cũng là có rụt rè ngượng ngùng của nữ nhân nha!

“Ta không chú ý tới, thực xin lỗi.” Hấn xin lỗi. Vẫn cố kiên trì chính mình, lại đã quên nữ nhân cũng sẽ khát vọng, là lỗi của hấn.

“Hiện tại không phải lúc xin lỗi.....” Nàng dùng đuôi hướng giữa hai chân hấn cọ xát vài cái.

Không cần nàng nói thêm gì nữa, Đan Tề Triệt một phen ôm lấy nàng, đem nàng nhẹ nhàng mà đặt ở trên giường.

28. Chương 9.3

“Bữa trưa nàng ăn no chưa?” Hấn đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Nằm ở trên giường, nàng nhẹ nhàng gật gật đầu, “Có a, vì sao hỏi như vậy?”

Buông mạn(màn) giường, hấn áp lên thân thể của nàng, khi hôn lên môi của nàng, tà tà nói một câu như vậy: “Bởi vì bữa tối hôm nay nàng khẳng định ăn không được.”

“Đi?” Anh Phác đầu tiên là nghi hoặc sau một lúc lâu, rồi mới đỏ mặt thét chói tai: “Không được! Người không thể..... Ngô, ân.....”

Lấy môi hàm trụ kháng nghị của nàng, hấn nhẹ nhàng cười, “Không còn kịp rồi.”

“Ân..... Chán ghét! Ta mặc kệ, buổi tối..... chàng nhất định phải nghĩ biện pháp làm..... cho ta ăn, ân.....”

“Nói sau, hiện tại chuyên tâm một chút.”

Từ trong mạn giường tung vài món xiêm y, trùng trùng điệp điệp tầng tầng, giao triển cùng một chỗ rơi trên mặt đất, xuân ý vô hạn.....

“Đây là cái gì?” Cẩn bính bao hấn từ phòng bếp trộm đến, Anh Phác tựa vào trước ngực Đan Tế Triệt thường thức vòng cổ thủy tinh trên tay, mặt dây là chữ vàng hình dạng tháp, xuyên thấu qua ánh sáng có thể nhìn thấy bên trong có cái bát quái đồ, nhìn ở góc độ khác, bản vẽ bát quái đồ liền không giống, thực là một khối thủy tinh kỳ lạ.

“Hộ hồn thủy tinh tháp, nghe nói là bảo vật thời đại thượng cổ lưu truyền tới nay, bát quái đồ trong khối thủy tinh có thể bảo hộ cho linh hồn người đeo, cũng có thể ngăn cản bùa chú, yêu ma, quỷ quái cùng cổ độc chứa đựng tà khí ác ý xâm hại, nhưng công năng quan trọng nhất của nó là, vòng cổ thủy tinh này đeo trên người ai thì thiên thần cùng Diêm Vương đều không thể lấy được linh hồn của người đó, có thể làm người chết sống lại.”

“Nói như vậy, đây là một cái vòng cổ có thể tránh tai trừ tà rồi?” Thủy tinh cầm trong tay này sẽ không đổi ấm lên mà vẫn như cũ lạnh lẽo như băng.

“Đúng vậy.”

“Vòng cổ này ở đâu chàng có ?”

“Sư phụ ta cho, người nói vòng cổ này lựa chọn ta làm chủ nhân, cũng không thuộc về ta, nó sẽ giúp ta bảo hộ bảo bối trân quý nhất của ta, không cho thần vận mệnh cướp đi tình yêu của ta.” Hấn lấy qua vòng cổ thủy tinh trên tay nàng, giúp nàng đặt ở trên cổ trắng nõn mảnh khảnh của nàng. “Khi đó ta mới tám tuổi, căn bản không hiểu cái gì gọi là yêu, liền ngay cả bảo bối trân quý nhất cũng còn không có tìm được, đối với lời nói của sư phụ, ta là chưa hiểu rõ hết, mãi đến khi yêu thương nàng.....” Vén một sợi tóc bay của nàng đưa tới mũi nhẹ ngửi, hương vị thanh nhã làm hấn mê.

“Ta không hiểu được vì sao lại xuyên qua thời không đi vào nơi này, vòng cổ này đối với ta..... hữu dụng sao?” Đối với loại chuyện tình vượt quá khoa học có thể giải thích này, nàng không có nắm chắc.

“Hữu dụng, thủy tinh bảo vệ hồn, hồn ở trong người, cho dù nàng ngoài ý muốn trở lại thế giới tương lai, chỉ cần còn đeo vòng cổ thủy tinh này, nó sẽ đem nàng mang về đến bên người ta.” Hấn là chủ nhân nó lựa chọn, nó sẽ giúp hấn bảo hộ nữ nhân hấn yêu nhất, không cho chuyện xấu gì chia rẽ bọn họ.

“Thật tò mò.” Có nó, nàng là có thể cả đời ở Đường triều, ở trong phủ, Anh Phác an tâm cười. “Bất quá thứ này quý trọng như vậy, nếu rớt hoặc là bị người ta cướp, nên làm cái gì bây giờ?”

“Yên tâm, hệ thủy tinh tháp liên tử là trăm kim loại niêm thành, trước sau cũng có cơ quan, thật sự vững chắc.”

Kỳ thật chỉ có số ít người từng nghe qua nó, bất quá bọn họ chỉ nghĩ đến nó là một bảo bối thượng cổ trong thần thoại, thế gian là không có.

“Nếu có người cứng rắn cướp? Như là chém đứt đầu ta.....” Nàng nhớ tới một vụ án giết người để cướp vòng cổ kim cương ở nước Mỹ.

Điểm trụ môi của nàng, hần thối nói: “Đừng nói bậy.” Nha đầu kia thật sự là miệng không thể ngăn. “Thủy tinh tháp có thể khu tai trừ tà, chỉ cần tâm tồn ác ý tà khí, là không thể tới gần thủy tinh tháp.”

“Thì ra là thế.” Bảo bối rất thần kỳ.

“Đương nhiên.” Nếu không phải nó có năng lực thần kỳ, hần làm sao có thể an tâm để nó thay hần bảo hộ nàng.

Hai tay Đan Tế Triệt vây quanh nàng, ở khi nàng ăn xong bánh bao, lại dứt nàng uống chén rượu anh đào, đợi cho nàng sau khi cơm no rượu say, hần mới hỏi ra bất an trong lòng.

“Anh Phác?”

“Ân?” Ăn xong này nọ Anh Phác có chút buồn ngủ, thần trí không phải rất rõ ràng, chính là dày lên tiếng.

“Nàng nhớ nhà không?” Ngữ khí hần có chút sợ hãi.

“Nhà nào?” Nàng ách xì một cái, ở trong lòng hần xê dịch thân mình, ý đồ tìm kiếm vị trí thoải mái hơn.

“Nhà ở hơn một ngàn năm sau kia.” Nàng nói cái niên đại kia kêu là thế kỷ hai mươi mốt, là cái tiến bộ nhưng ngu xuẩn, thế giới hòa bình lại bạo lực, các quốc gia cơ hồ cái gì cũng đều có thể liên hệ, chỉ có tâm linh trao đổi là ở lại giai đoạn nguyên thủy.

Cái thế giới kia quang minh cùng hắc ám đồng bộ trưởng thành, nhân loại sáng tạo hy vọng nhưng cũng hủy diệt hy vọng, đi ở trên quỹ đạo nhân quả tuần hoàn không ngừng, nhìn như đi hướng thành công, nhưng cũng là thất bại, là cái thế giới mâu thuẫn phức tạp.

Anh Phác nữa con mắt hơi hơi mở, lập tức lại nhắm xuống, “Ở nơi đó ta không có nhà.” Sau khi mẫu thân mất, nhà của nàng cũng liền biến mất.

“Vậy nàng..... thích nơi đó không?” Kỳ thật hần muốn hỏi là nàng đối với nơi đó có không muốn xa rời không? Nhưng không cách nào gọn gàng dứt khoát hỏi ra, bởi vì hần sợ hãi đáp án.

“Thích, ta kết giao vài bằng hữu không tồi, ít nhiều nhờ có bọn họ, mẫu thân ta mới có thể có được trị liệu tốt nhất, mà ta cũng mới có thể từ trong hôn lễ trốn ra.” Bọn họ là hảo bằng hữu cả đời của nàng, nàng sẽ tưởng niệm bọn họ.

“Đợi chút! Nàng thành thân qua?” Hần nhìn không được bắt đầu ghen tị cái nam nhân kia từng nhìn qua bộ dáng tân nương xinh đẹp của nàng.

“Thiếu chút nữa, bất quá là bị bức, hôn lễ còn chưa bắt đầu ta đã chạy ra, rồi mới không cẩn thận bay đến nơi đây.” Vận mệnh do trời định, bạn tốt thầy bói toán — La Toa, từng tiên đoán nàng trước hai mươi hai tuổi sẽ rời đi cái thế giới kia, thì ra trong lời của nàng ấy có huyền cơ khác.

Nàng ấy sớm tính ra hết thấy, cho nên một năm trước mới bức nàng lập di chúc, nàng sợ dĩ không lo lắng hậu sự mẫu thân, là vì nàng đã sớm giao phó tốt hết thấy, bọn họ sẽ giúp nàng, nàng biết.

Biết hôn lễ không thành công, cái miệng của hần hơi hơi nhếch lên, bất quá nghĩ đến đáp án vừa rồi của nàng, khóe miệng nhếch lên nháy mắt lại suy sụp xuống. “Người thích cái thế giới kia, vậy nơi này sao?”

Ách xì một cái, nàng há mồm nhẹ nhàng hướng trước ngực hần cắn một cái. “Vấn đề của chàng thật nhiều.” Nàng muốn đi ngủ.

“Nàng còn chưa trả lời.” Nâng thân thể của nàng lên, cứng rắn muốn nàng nhìn hần, hần kiên trì có được đáp án.

“Chàng làm đau ta.” Nàng nhú mày, vừa rồi bị hần gấp lại như vậy, toàn thân nàng đau nhức, hiện tại hần xả đến nơi đau nhất của nàng, hần muốn chết a!

“Thực xin lỗi.” Nhìn đến nàng hơi nhú khuôn mặt nhỏ nhắn, hần rất là áy náy, lập tức vận khí giúp nàng thư giãn gân cốt, lung lay huyết mạch, “Như vậy có tốt một chút hay không?”

“Ân, thật thoải mái, tiếp tục..... đừng có ngừng.” Nàng dùng ngữ khí làm nũng muốn hần tiếp tục giúp nàng mát xa.

Đại chương chậm rãi đi lên lưng tuyết trắng của nàng, nhưng hắn vẫn là không quên vấn đề vừa mới rồi. “Nàng còn chưa có trả lời ta.”

Vừa thấy đến nàng không thoải mái, hắn liền đau lòng, vừa nghe đến nàng kêu lên đau đớn, hắn lại đau lòng, làm như thế nào cũng đều được chỉ cần nàng vui vẻ cao hứng, theo như vậy về sau, hắn có dự cảm chính mình nhất định sẽ đem nàng sủng lên trời, bất quá ngay cả như vậy thì đã làm sao?

Anh Phác liếc mắt nhìn hắn, hắn khi nào thì học được đông dài, bất quá chỉ là muốn hỏi nàng đối với thế giới trước kia có không muốn xa rời hay không, lại tha một vòng lớn như vậy, ai! Xem ra hắn thật sự thực yêu nàng.

Vẫn là nói rõ ràng cùng hắn đi, đỡ phải chịu hắn ầm ỹ nàng một đêm.

“Triệt, ta có nói qua ta yêu chàng phải không?”

“Có.” Những lời này có thể làm cho hắn cúi đầu xưng thần, cam tâm tình nguyện vì nàng làm bất cứ chuyện gì.

“Ta đây có nói qua sau này chúng ta mỗi sáng sớm đều phải dùng những lời này để chào buổi sáng hay không?”

“Không có.” Sau này mỗi một ngày, ân, hắn thích.

“Nha, kia có thể là ta đã quên nói.” Vừa rồi câu dẫn hắn, khó tránh khỏi có một số việc đã quên. “Dựa theo kế hoạch của ta, chúng ta hai tháng sau thành hôn, trong hai năm sẽ sinh tiểu bảo bảo đầu tiên, hai năm tiếp qua lại sinh tiểu bảo bảo thứ hai, mặc kệ là nam hay là nữ, ta chỉ muốn sinh hai đứa là tốt rồi, sau khi đứa nhỏ lớn, chàng đem sự nghiệp quảng cho Ủy Hạo, rồi chúng ta ra bên ngoài du sơn ngoạn thủy, chàng nói có được không?”

Nghe vậy, đại chương của hắn đang giúp nàng mát xa dừng một chút, trong mắt hiện lên tia cảm động. Thì ra nàng đã sớm tính hết thấy tương lai, tính ở nơi này thành lập một cái gia đình khác, nói cách khác nàng sẽ cả đời ở bên người hắn, cả đời!

“Đương nhiên được, nàng muốn đi đâu, ta đều sẽ mang nàng đi.” Bởi nàng vì hắn buông tha cho tương lai, từ đáy lòng hắn sẽ yêu thương nàng cả đời.

“Ân, chúng ta phải đi rất nhiều rất nhiều địa phương, sáng tạo ra ký ức thuộc về hai chúng ta.” Bất quá, tại trước đó nàng sẽ thật tốt mà huấn luyện vẹt gốc đầu kia, nàng cũng không muốn sau khi về đến nhà lại phát hiện nhà đã bị hắn làm suy sụp. Mặt khác, nàng cũng sẽ làm cho Thu Nhi trở thành vợ hiền tốt nhất của vẹt gốc đầu kia, rồi mới thỉnh Thu Nhi giúp nàng xem hắn, hi! Bức tranh tương lai thật đẹp a.

“Được, đều theo ý nàng.”

“Đã định như vậy rồi.” Nói xong, nàng đánh một cái ngáp thật to, nửa mắt cuối cùng cũng khép lại.

“Ân, ngủ đi.” Giúp nàng đẩy sợi tóc rơi xuống trên mặt ra, hắn nghiêng người nằm bên người nàng, một tay vây quanh nàng.

“Ta đã quên việc này.” Mơ mơ màng màng nửa khởi động thân thể, nàng ở trên trán hắn hôn một cái, “Mỗi buổi tối chúng ta đều phải như vậy nha, ngủ ngon.” Nàng lập tức ngủ say ở trong lòng hắn.

Sờ cái trán, hắn nhẹ nhàng cười, rồi cũng hướng trên trán nàng hôn một cái. “Ngủ ngon, bảo bối của ta.”

29. Chương 10.1

“Ta nói tổng quản a, ngươi sẽ trường mặt thôi với ta tới khi nào a?” Ngồi ở bên bờ Kính hồ, Anh Phác một bên thanh thần ăn sao hạt dẻ bọc đường đã bóc tốt, một bên nhìn tổng quản đứng cách hai bước.

“Ngươi đáp ứng qua ta sẽ không chim sẻ biến phượng hoàng.” Tổng quản vẻ mặt lên án.

“Ta là đáp ứng qua, nhưng là tâm không khống chế được mình, không cẩn thận liền yêu thương a!” Nàng chưa bao giờ cho rằng chính mình là chim sẻ, lên làm Đan phụ nhân cũng không thấy sẽ biến thành phượng

hoàng, bất quá là vừa may mắn cho kẻ có tiền mà thôi, huống hồ ngại vàng Đan phu nhân có thể ngồi vững chắc hay không, còn phải dựa vào cố gắng của chính mình, ở trong mắt người khác nàng có lẽ là chim sẻ biến phượng hoàng, nhưng đối với nàng mà nói, nàng chính là gà cho nam nhân âu yếm.

“Cái gì gọi là không cần thận liên yêu thương ?” Ngón trỏ của tổng quản khẽ run chỉ nàng, bất quá là bị tức đến run. “Thành thật mà nói, người không phải là mang tâm gây rối đi câu dẫn đại thiếu gia chứ?” Hấn nhưng là thề sống chết nguyện trung thành với Đan gia, an nguy của đại thiếu gia cùng Đan phủ tương lai đều do hấn phòng bị bảo hộ.

Câu dẫn đại thiếu gia? Thật buồn cười, rốt cuộc là ai yêu thương ai trước? Bất quá ngày hôm qua nàng xác thực có câu dẫn hấn, tội danh này tránh không khỏi, cam chịu là được, nhưng là.....

“Tâm gây rối?” Mi dương dương tự đắc, nàng ha ha cười. “Ta nói tổng quản, người vì sao cho rằng ta có tâm gây rối a?”

“Hừ! Người với Thu Nhi cùng là lưu lạc nhi(trẻ mồ côi, lưu lạc) không cha không mẹ, trong hai tháng một người muốn cùng đại thiếu gia thành thân, một người muốn cùng nhị thiếu gia đính thân(đính hôn), vừa khéo nhóm người lại là bạn tốt, cho nên ta hoài nghi các người là có dự mưu.” Tổng quản vẻ mặt hoài nghi cao thấp đánh giá Anh Phác.

Trên đời có chuyện nào khéo vậy sao? Nhóm thiếu gia yêu thương nha hoàn ti tiện hấn liền thấy qua, nhưng trong phủ không hiếm nha hoàn diện mạo mào mào, gia thế trong sạch, cuối cùng trúng tuyển lại là hai nha hoàn diện mạo trung đẳng, thân thể kém cỏi nhất trong phủ, hơn nữa các nàng còn là bằng hữu, hai vị thiếu gia cũng không phải không có mắt, cho nên nhóm nàng nhất định là dùng cái thủ đoạn gì mê hoặc hai vị thiếu gia rồi.

“Thu Nhi cùng với vịt ngốc đầu đính hôn a!” Anh Phác vẻ mặt kinh ngạc, vịt ngốc đầu kia tay chân rất nhanh rồi!” Người làm sao mà biết được?”

Vịt ngốc đầu? Hấn có nghe lầm hay không?

“Người làm sao có thể mắng nhị thiếu gia là vịt ngốc đầu?” Tổng quản trừng ánh mắt cả giận nói.

“Hấn đúng là vịt ngốc đầu a, hơn nữa bản thân hấn đều cam chịu, tổng quản, người cũng đừng so đo như vậy.” Vẫy vẫy tay, nàng không phải thực để ý tức giận của tổng quản, hấn trường mặt tức giận này trước kia thường đã nhìn, sớm đã nhìn chán.

“Cái gì gọi là đừng so đo như vậy, người phải làm rõ ràng, chúng ta là nô bộc, thiếu gia là chủ, chủ tớ phân biệt người rốt cuộc hiểu hay không? Cho dù nhị thiếu gia cam chịu, người cũng không thể làm càn như thế, vẫn là tôn xưng nhị thiếu gia!” Nha đầu kia không lớn không nhỏ, thực không hiểu nhóm thiếu gia làm gì sủng nàng như vậy, hiện tại cứ như vậy, tương lai thành đương gia chủ mẫu còn thế nào, sợ là sẽ có tổn hại môn phong Đan phủ a!

Cẩn hạt dẻ, Anh Phác liếc cái xem thường, lão cữu kỹ này nói như thế nào cũng không thông, thuận ý hấn để lỡ tai được yên cũng tốt.

“Vâng, vâng, xin hỏi tổng quản là như thế nào biết được tin tức nhị thiếu gia muốn cùng Thu Nhi đính thân ?” Cố ý đem ba chữ “nhị thiếu gia” tăng thêm ngữ khí, nhìn đi! Nàng thật sự có sửa nha.

Như vậy dễ nghe hơn, tổng quản vừa lòng gật gật đầu. “Này còn kém không nhiều lắm, hạ nhân sẽ có bộ dáng hạ nhân, tuy rằng người không lâu sẽ biến thành Đan đại phu nhân, nhưng hiện tại thân phận người vẫn là nha hoàn, đừng tưởng rằng bay lên cành cao làm phượng hoàng mà muốn quên đi dáng vẻ thật.” Vẫn là thoát không được bản tính, hấn lại toái toái niệm vài câu.

“Vâng, vâng, vâng, Anh Phác hiểu được, Anh Phác ghi nhớ trong lòng.” Bưng lên khay hạt dẻ đứng lên, nàng hướng tổng quản cúi cái cung, tỉnh rời đi.

Nàng nói một câu, tổng quản còn có biện pháp nghĩ ra mười câu, cùng với lão nhân gia hấn ở trong này nghe không được trọng điểm vấn đề, còn không bằng đi tìm vịt ngốc đầu kia hỏi rõ ràng, dù sao trong hai tháng đợi gà này, nhân vẫn là nhân, tìm việc vui cũng tốt.

Tổng quản vội vàng gọi nàng lại, “Uy! Người tiểu nha đầu này thế nào lại đi a?” Hắn còn muốn niệm thêm vài câu đây, trong Đan phủ chỉ có một nha hoàn phá hư như nàng vậy cho hắn có thể niệm, đối với nàng đã nghiệm niệm, hắn hiện tại là muốn ngừng mà không được.

“Ta hiện tại muốn đi tìm.....” Nàng nói còn chưa nói xong, đã bị tiếng thét chói tai từ bờ bên kia đánh gãy.

“Cứu mạng a, người đâu a! Cứu mạng a, tiểu thư nhà ta rơi đến trong hồ, mau tới cứu người a!” Vài tên nha hoàn đứng ở bên bờ kinh hoảng điên cuồng gào thét, hy vọng có người có thể giúp các nàng.

“Tổng quản, người mau dẫn ta bay đến bờ bên kia!” Anh Phác kéo lấy ống tay áo tổng quản, hướng hắn hạ mệnh lệnh.

“Gi?” Tổng quản sửng sốt một chút.

“Nhanh chút, người không phải biết võ công sao? Mau dùng khinh công mang ta bay qua đi a!” Thấy hắn còn sửng sốt một bên, Anh Phác vội la lên: “Nhanh chút! Lát nữa sẽ giải thích với người!” Đến khi nào rồi, còn muốn che dấu, sự tình liên quan mạng người nha!

Không biết là hắn rất hảo tâm, hay là ánh mắt của nàng rất có quyết đoán, dù sao chờ thời điểm tổng quản lấy lại tinh thần, hắn đã mang nàng bay đến bờ bên kia rồi.

“Mau đi xuống cứu người!” Đồng thời với rơi xuống đất là Anh Phác lập tức hạ lệnh.

“Không..... Không được a! Ta..... Ta sợ nước.” Hiện tại không phải thời điểm tỏ ra anh hùng, có một số việc vẫn là chịu thôi. Bất quá lần đầu tiên ở trước mặt người khác thừa nhận chính mình sợ nước, ai, cái nét mặt già nua này chuẩn là đã mất hết.

“Sợ nước?” Anh Phác không có nghĩ nhiều, giầy thêu vừa đá, “Bùm” một tiếng nhảy xuống nước cứu người.

Hoàn hảo lúc trước nàng có cùng bằng hữu đi thi giấy phép cứu hộ viên, nếu không hiện tại trận ngoài ý muốn này thật sự sẽ chết người.

Anh Phác lặn xuống trong nước tìm kiếm bóng người, rất nhanh phát hiện người, người nọ tựa hồ là ngất đi, cơ hồ không có giấy dựa, Anh Phác một tay đường ngang cổ của nàng nâng thân thể của nàng lên, rồi mới dùng tốc độ nhanh nhất hướng bên bờ bơi đi. Vừa lên bờ, nàng vội vàng đem người đặt ở trên cỏ, rồi mới nghiêng tai lắng nghe nàng còn có tim đập hay không.

“Đến đây! Đến đây! Cứu lên rồi!” Một đám nô bộc vây quanh lại đây xem.

“Các người thoái lui! Nàng ta cần không khí.” Anh Phác vội vàng đuổi.

Có tim đập không có hô hấp, hô hấp nhân tạo !

Nâng hàm dưới của nàng kia lên, Anh Phác trước tiên kiểm tra bên trong có bùn lá cây linh tinh gì đó hay không, sau khi xác định không có, nàng không chút do dự cúi đầu thổi ngạt cho người bị chìm vào nước.

Hành động của nàng rước lấy tiếng kêu sợ hãi của một đồng người, bọn họ cho tới bây giờ không thấy qua loại phương thức cứu người này, nữ nhân hôn nữ nhân, rất tò mò a! Mỗi người châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ, nhưng ánh mắt cũng là thẳng tắp nhìn việc phát triển phía trước, xem người rốt cuộc có được cứu sống hay không.

Một lát sau, người nằm trên cỏ nhân đầu tiên là nhú mồm, rồi mới mạnh ho ra, ói ra một bụng nước, rước lấy hoan hô của mỗi người ở đây.

“Tĩnh, tĩnh!” Thì ra tư thế kỳ quái như vậy có thể cứu người! Mỗi người chặc chặc lấy làm hiếu kỳ.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Vài nha hoàn một phen nước mũi, một phen nước mắt đỡ tiểu thư mới được cứu tỉnh, trên mặt kinh hoảng vẫn rõ ràng như cũ có thể thấy được.

“Ta..... Ta không sao, là..... là ai đã cứu ta?” Có chút suy yếu để bọn nha hoàn đỡ, Lệ Phù mắt to yên tĩnh, hỏi nha hoàn phía bên phải.

“Hồi tiểu thư, là.....” Nhìn màu quần áo trên người Anh Phác, nha hoàn trong lòng kinh ngạc một chút, cúi đầu lúng ta lúng túng trả lời: “Là nha hoàn bên người Đan đại thiếu gia.”

“Cái gì?!” Vừa nghe đến đáp án, Lệ Phù mặt nguyên bản tái nhợt có chút hồng nhuận một ít, quay đầu, nhìn về phía thân ảnh nhắm hướng Đông uyển đi đến. “Người đứng lại đó cho ta!” Chính là hồ ly tinh này cướp đi Đan ca ca của nàng, nàng thật muốn nhìn nàng kia một cái xem là cái bộ dáng gì, thế nhưng có bản lĩnh cùng nàng cướp nam nhân.

Anh Phác không có quay lại, chính là thần nhiên bỏ lại một câu: “Lệ Phù tiểu thư, thời tiết tuy rằng không lạnh, nhưng ta khuyên người vẫn là trước tiên thay bộ quần áo, nếu không vẫn sẽ có thể bị lạnh.”

“Lời này của người là cái ý tứ gì?” Rửa nàng sinh bệnh sao? Đáng giận!

“Ý tứ quan tâm người.” Lòng đã cho là không đúng thì dù nàng nói như thế nào đối phương cũng sẽ cho rằng không đúng, nhiều lời vô ích. Anh Phác không hề để ý tới nàng cất bước đi về phía trước.

Đùa giỡn cái gì, nàng hiện tại cái dạng này làm sao dám xoay người, quần áo vải lụa tơ tằm mặc vào cổ nhiên thoải mái, nhưng một khi gặp nước liền xong rồi, lộ nguyên hình a!

Bất quá, quần áo trên người Lệ Phù tiểu thư có khi chỉ sợ so với nàng còn muốn mỏng một chút, thiếu một chút, nàng ta rốt cuộc có chú ý tới chính mình thế nào trong mắt nam nô bộc hay không? Vừa mới vốn muốn nhắc nhở nàng ta, bất quá nếu nàng nói, Lệ Phù tiểu thư có thể sẽ nghĩ nàng là đang bỏ đá xuống giếng, đơn giản không nói, sẽ chờ nàng ta hoặc là nhóm tỷ nữ của nàng ta phát hiện đi.

30. Chương 10.2

Còn chưa bước vào Đông uyển, Anh Phác liền thấy đến khuôn mặt lo lắng của Đan Tế Triệt hướng nàng bước nhanh đi tới.

“Triệt, chàng tới vừa vặn, mau giúp ta chấn thân thể.” Nàng đang phiền não phải như thế nào tránh thoát nhóm nam nô bộc trong Đông uyển đây, vừa rồi nàng đi là đường mòn ít có người đi nên mới may mắn không gặp bất cứ kẻ nào, nhưng vào Đông uyển thì khó nói.

Đan Tế Triệt nhanh chóng đi đến bên người nàng, cẩn thận đánh giá sắc mặt của nàng, “Nàng không sao chứ?” Hắn cởi ngoại bào bao bọc thân thể của nàng, rồi mới ôm nàng trở lại Hạo Tế Lâu.

Trở lại trong phòng, Anh Phác đi đến sau bình phong ngưỡng ngưỡng cởi quần áo ẩm ướt, một bên thay quần áo, một bên trấn an nam nhân lo lắng muốn vọt tới sau bình phong.

“Yên tâm, ta không sao.” Đi ra bình phong, nàng lấy tay chỉ tóc dài loạn có chút ẩm ướt.

Cầm lấy khăn vải to trong ngăn tủ, Đan Tế Triệt đem nàng đưa đến bên giường để nàng ngồi trên đùi chính mình, giúp nàng lau tóc, vừa hỏi: “Vừa rồi tổng quản chạy tới nói cho ta biết nàng nhảy xuống nước cứu người, ta rất hoảng sợ, chuyện nguy hiểm như thế sao không đợi những người khác đến?”

Vừa nghe đến tin tức, hắn vốn định dùng khinh công đuổi tới bên cạnh nàng, nhưng bản khoản sẽ kinh hách đến người khác, đưa tới một ít lời đồn đãi, hắn mới miễn cưỡng tự mình đi. Lần đầu tiên hắn oán bí mặt “Quý Sĩ” này, nó làm cho hắn không thể đầu tiên đến bên người người yêu.

“Chờ những người khác đến Lệ Phù tiểu thư sẽ không cứu được, dù sao ta biết bơi lội..... Chính là bơi, đã cứu vài người.” Anh Phác nhún nhún vai, đều là chuyện trước kia, không có gì hay để đề cập. “Nói ngắn lại, ta đã đánh giá qua năng lực chính mình, không phải là tùy tiện xuống nước cứu người.”

“Lúc ấy tổng quản đã ở đó, sao nàng không bảo hắn xuống nước cứu người?” Hắn chính là không muốn để nàng mạo hiểm.

“Ta có a, nhưng là tổng quản nói hắn sợ nước. Rõ ràng có khinh công, phi ở trên hồ cứu người không phải nhanh hơn mà càng an toàn hơn sao? Tổng quản không dám đi xuống, ta đành phải đi xuống.” Vừa rồi không có thời gian giải thích nhiều với tổng quản, nếu nàng nói thêm một câu nữa, Lệ Phù tiểu thư sợ là thật sự sẽ trầm xuống đáy nước.

Nghe nàng nói như vậy, hắn mới nhớ tới lúc còn rất nhỏ tổng quản ngay cả Kính hồ cũng không dám tới gần, thì ra là nguyên nhân này. Đan Tế Triệt nhẹ nhàng cười.

“Nàng biết tổng quản có võ công?” Nàng tâm tư kín đáo đến khiến hấn kinh ngạc.

“Trong phủ Chúc tổng quản lai lịch sâu nhất, tám phần cùng bí mật Đan phủ thoát không được quan hệ.” Hấn cùng vị ngốc đầu đều có võ công, nàng sẽ không tin tổng quản không biết. “Huống chi tổng quản luôn lén lút chạy đến phòng bếp nhìn lén đại nương, vài lần bị ta bắt gặp thì hấn nháy mắt biến mất không thấy, ta không biết mới là lạ.” Trồn cũng vô dụng, nàng tuyệt đối không nhìn lầm!

Tổng quản cùng đầu bếp nữ? Đan Tế Triệt mi dương dương tự đắc.

“Tổng quản không phải người dễ dàng thi triển võ công.” Hấn rất ít nhìn đến lão nhân gia lộ thân thủ.

“Vì nhìn lén đại nương sẽ không giống nhau.” Nỗi khổ tương tự, làm cho người có chút bí mật cũng giữ không được.

Nghe ra hương vị trêu chọc trong lời nói của nàng, hấn ha ha cười, ôm lấy nàng đi đến trước đài trang điểm, hấn cầm lấy lược bí giúp nàng chậm rãi chải tóc. “Nàng không chỉ có miệng lợi hại, ánh mắt cũng thực lợi hại.”

“Chàng đây là ca ngời sao?” Nàng mỉm cười nhìn về phía hấn trong gương đồng.

Chống lại ánh mắt nàng trong kính, hấn cũng mỉm cười. “Là ca ngời.” Xem thông minh tài trí của nàng tuyệt đối có bản lĩnh làm thương nhân, chính là xem nàng có hứng thú hay không mà thôi.

Miệng thực ngọt! Nàng thỏa mãn cười, thay đổi cái đề tài. “Lệ Phù tiểu thư vì sao lại ở trong phủ?”

“Không biết, đột nhiên tới, vừa rồi ta không có thời gian nên bảo Úy Hạo giúp ta chiêu đãi.”

Hấn là biết hôn sự của nàng cùng Triệt rồi. Tin tức của nàng ta thật sự là linh thông, bất quá cũng tốt, biết sớm một chút cũng hết hy vọng sớm một chút, nàng cũng không muốn trong hôn lễ lại đi lên một người khóc sướt mướt nháo tràng diện, rất làm mất vui a.

Mấy ngày nữa nàng ta nhất định sẽ đến phủ tìm nàng tra khảo, đến lúc đó sẽ cùng nàng ta giải thích, hiện tại quan tâm hạnh phúc của Thu Nhi trước.

“Đúng rồi, chàng có biết chuyện Đan Úy Hạo cùng Thu Nhi đính thân hay không?”

“Sáng nay mới biết được, đang định nói với nàng, lại tìm không thấy nàng.” Đem lược bí để lên trên bàn, hấn có chút ngốc giúp nàng oản tóc.

Vốn định giúp nàng oản cái song tấn vọng tiên kế, chỉ tiếc tay hấn không khéo, miễn cưỡng đem búi tóc cố định lại, lại lạc mấy sợi tóc ở bên, lại ngoài ý muốn xây dựng ra quyền rũ dày phong tình, cũng không tính là hoàn toàn thất bại.

Nhìn chính mình trong gương đồng, thì ra nàng cũng rất thích hợp với loại tạo hình này, Anh Phác vừa lòng mỉm cười.

“Ân, kiểu tóc này quả nhiên thực thích hợp với nàng.” Nàng trong gương đồng tả hữu đoan trang, nàng oản tóc quả nhiên đẹp như trong tưởng tượng của hấn, có lẽ hấn có thể mỗi ngày giúp nàng đổi kiểu tóc khác nhau, thú vui khuê phòng a.

Đan Tế Triệt lấy một khối bố khăn(cái khăn vải bố mà hay gói lại làm tay nải) từ trong lòng ra để lên trên bàn, trong bố khăn là vài thứ đồ trang sức của nữ nhân.

“Chàng làm sao có thể có mấy thứ này?” Anh Phác tò mò cầm lấy một cái trâm hoa tương ngọc hoàng kim cẩn thận đoan trang, phát hiện bên trên có khắc long phượng phi thường tinh xảo.

“Ngày hôm qua khi ta đi ra ngoài tra trưởng(kiểm tra) thuận tiện mua cho nàng.” Cầm lấy một cái trâm gài tóc bạch ngọc, hấn đánh giá một hồi lâu, lo lắng nên cầm ở nơi nào mới thỏa đáng.

“Mua nhiều như vậy làm gì? Ta không cần thiết đều dùng hết được.” Đồ vậy quý trọng như vậy, nàng có thể sẽ đem mấy thứ này nhét vào trong hộp gỗ, nhắm mắt làm ngơ.

Chọn chuẩn một vị trí, Đan Tể Triệt thật cẩn thận đem trâm gài tóc bạch ngọc cài trên búi tóc của nàng, “Dùng hết được, ta tính sau khi thành thân mỗi ngày giúp nàng chải tóc, oán tóc, cho nên mấy thứ này nhất định đều phát huy được công dụng.”

Dụng tâm của hắn khiến nàng trong lòng ấm áp, nam nhân này thật sự tính giúp nàng đem mọi chuyện đều làm tốt.

“Cảm ơn chàng.” Xoay người, nàng dang lên môi hôn cảm kích.

“Cảm tạ cái gì?” Ôm nàng, hắn nhẹ nhàng cười.

“Cảm ơn chàng đối với ta bao dung, đối với ta yêu thương, đối với ta tốt, hết thấy hết thấy, ta đều thực cảm kích.” Hắn khiến nàng ở đây tìm được hạnh phúc.

Thâm tình chăm chú nhìn nàng, hắn nói nhỏ: “Ta chỉ muốn tình yêu của nàng.”

Nhìn hắn, nàng nở nụ cười, tươi cười mang hạnh phúc hôn lên hắn. “Ta yêu chàng, cả đời.”

“Ta cũng yêu nàng, cả một đời.” Nói xong, hắn ôm lấy nàng đi hướng giường, trong giường mạn đã hạ xuống, xuân ý vô hạn.....

Ngồi trong Ấp Thúy đình, Anh Phác ánh mắt nhìn Thu Nhi cầm kim tay linh hoạt thêu ở trên mặt vải, nhìn một đóa anh đào dần dần thành hình, đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm mấy ngày nay đều nghe được.

“Ta nói Lệ Phù tiểu thư, người ba ngày lại hướng bên này chạy không thấy phiền lụy sao?” Nàng căn bản không cần ngẩng đầu, cũng biết người tới là người nào.

“Vì Đan ca ca của ta, chút mệt này tính cái gì!” Không khách khí ngồi ở trước mặt nàng, Lệ Phù hung tợn trừng nữ nhân đoạt Đan Tể Triệt trước mắt.

“Ấn, rất giỏi, vì yêu mà kính dâng tinh thần phấn đấu, đáng giá ngợi khen.” Anh Phác mỉm cười rút chén trà đưa cho nàng. “Nhưng vì một nam nhân cả đời cũng không có khả năng yêu người, loại tinh thần này có chút xuẩn.” Bởi vì tính không ra.

Nghe vậy, Lệ Phù đang muốn uống nước nặng nề mà buông cái chén, nước trà bắn tung tóe làm ướt mặt bàn, lửa giận mới hơi tức một lần nữa bị châm.

“Đan ca ca sẽ yêu thương ta, nếu người không xuất hiện đoạt hắn, Đan ca ca có một ngày sẽ yêu thương ta!”

“Nha, vậy người nói cho ta biết, người dựa vào cái gì cho rằng hắn sẽ yêu người?” Anh Phác không uẩn không hỏa hỏi.

“Bằng..... Bằng chúng ta quen biết mười năm, lâu ngày tất sẽ sinh tình.” Nàng đối với dáng người mỹ mạo của chính mình có tự tin, Đan ca ca một ngày nào đó sẽ chú ý tới vẻ đẹp của nàng.

“Hai người đều đã quen biết mười năm, vì sao không làm cho Triệt yêu thương người?” Nhất châm kiến huyết (Một kim lấy máu). “Nữ nhân có bao nhiêu cái mười năm? Người còn muốn chờ bao lâu? Nếu ta là người, đã sớm buông tha cho nam nhân này.” Huống hồ chính là chờ đợi không có kết quả.

“Ta..... Ta.....” Lệ Phù bị chặn nói không ra lời.

“Hôm nay Triệt lựa chọn ta cũng không phải vấn đề của ta, đương nhiên cũng không phải vấn đề của người, người là một đại mỹ nhân, bề ngoài hay gia thế đều so với ta tốt hơn, cho nên Triệt bỏ người lựa chọn ta, là ánh mắt hắn có vấn đề.” Một tay chống hai má, Anh Phác hiền lành giúp Lệ Phù hóa kết vui vẻ. “Người là một cô nương thông minh, ta nghĩ người hẳn là biết cũng không phải ta đoạt Đan ca ca của người, mà là chúng ta yêu thương lẫn nhau, cùng để ý nhau, chính là như vậy.”

Lệ Phù biết nàng nói đúng, nhưng là mười năm đến đây vì tình yêu trả giá lại rơi vào kết cục như thế, nàng không cam lòng a! Vì Đan ca ca, nàng cố gắng học tập hầu hết lễ giáo khí chất của nữ nhân Trung Quốc để chuẩn bị, thậm chí thỉnh cầu cha di cư đến nơi này, nàng cố gắng lâu như vậy, lại không chiếm được kết quả, nàng oán, nàng giận, nàng khổ sở, nàng đau lòng, nhưng là có năng lực gì?

Trước kia nàng không hiểu nàng rõ ràng biểu hiện rõ ràng như vậy, vì sao Đan ca ca chính là không hiểu?

Nhưng mấy ngày nay nàng suy nghĩ lại, mới phát hiện Đan ca ca chưa từng tỏ vẻ qua hân thích nàng, hẳn luôn nho nhã lễ độ gọi nàng Lệ Phù tiểu thư, luôn ngồi ở vị trí cách nàng xa nhất, đối với ánh mắt ái mộ của nàng làm như không thấy, cũng sẽ không lên cùng nàng gặp mặt, thế là nàng mới phát hiện, người không hiểu kỳ thật là nàng, Đan ca ca đã sớm dùng ngôn ngữ hành động tỏ vẻ thật sự rõ ràng, là chính nàng bị tình yêu theo ý mình làm mờ mắt, mới không phát hiện cự tuyệt cho tới nay của hắn.

Tình yêu không thể cưỡng cầu, miễn cưỡng không hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, thời gian này tích lũy cảm xúc nháy mắt đều hồng mắt, hóa làm hai tuyến nước mắt chảy xuống gò má.

Lệ Phù đột nhiên rơi nước mắt làm Thu Nhi sợ hãi, chỉ thấy Thu Nhi bỏ lại vải thêu trên tay đi vào bên người nàng, vừa an ủi còn vừa trêu Anh Phác, dùng ánh mắt nói: Xem đi! Đều là người làm hại!

“Người đừng khóc a, có phải lời nói của Anh Phác tổn thương đến người hay không? Nếu là như thế, ta thay Anh Phác hướng người xin lỗi, Anh Phác nói chuyện có chút không quy củ, nhưng là không có ác ý, người đừng khóc nữa!” Nàng sợ nhất là thấy người ta khóc, nhất là mỹ nữ khóc sẽ động lòng người, liền nhìn nàng cũng đến độ có chút đau lòng.

Nhìn đến ánh mắt trách cứ của Thu Nhi, Anh Phác liếc cái xem thường, nàng đã muốn nói được thực khách khí, nàng ta muốn khóc nàng cũng không có biện pháp a!

Nhìn Lệ Phù rơi lệ, Anh Phác biết chính mình không giúp được gì, đành phải đứng dậy rời đi. Có một số việc lòng có thừa mà lực không đủ, trầm mặc rời đi mới là trợ giúp tốt nhất.

31. Chương 10.3

Ái ngờ nàng vừa mới bước ra cửa, phía sau liền truyền đến lời nói mang khóc thút thít, nàng lập tức dừng cước bộ lại.

“Ta sẽ không tham gia hôn lễ các người.”

“Ta biết.” Nhân chi thường tình.(Chuyện thường tình của con người)

“Nhưng tương lai ta sẽ tìm thời gian đến bái phỏng các người, nhưng ta không biết sẽ là khi nào.” Còn phải xem miệng vết thương trong lòng nàng khi nào sẽ khép lại, nhưng sẽ có một ngày nàng nhất định sẽ mang mỉm cười đến bái phỏng bọn họ, nàng nhất định sẽ!

“Ta thực chờ mong ngày đó.” Anh Phác lén lút nở nụ cười, hay cho một nữ nhân có thông minh cốt khí.

“Hơn nữa ta nhất định sẽ tìm được một nam nhân so với Đan ca ca còn giỏi hơn, chờ sau khi chúng ta thành thân, ta nhất định sẽ đến hướng người khoe.” Nam nhân trên thế gian nhiều như cây cỏ, sẽ không tin nàng tìm không thấy một gốc cây tuyết nhất kia.

“Ta chúc người thành công.” Nàng biết nàng ta nhất định có thể.

“Vậy người không cần đi rồi, bởi vì ta phải về nhà.” Lau quệt nước mắt trên mặt, Lệ Phù đứng lên, hướng Thu Nhi nói lời cảm tạ, “Cảm ơn người, người thêu anh đào rất đẹp, hy vọng một ngày nào đó người cũng có thể giúp ta thêu đoá hoa phù dung.” Nói xong, nàng lướt qua bên người Anh Phác hướng ra phía ngoài đi.

Thu Nhi đứng dựa cửa nhìn bóng dáng Lệ Phù, “Nàng là cô nương tốt.”

“Ta biết.” Anh Phác mỉm cười, “Có một ngày, nàng ấy sẽ tìm được hạnh phúc của mình.”

“Thật sự phải làm như vậy?”

“Đúng vậy.”

Trong bóng đêm truyền đến một cái cười nhẹ, “Sáng mai khẳng định sẽ có một hồi hỗn loạn.”

Thanh âm mềm mại cũng theo vang lên, trong giọng nói có rõ ràng tiếc hận, “Đáng tiếc chúng ta không xem được.” Cảnh tượng gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ khẳng định không thể thiếu, cam đoan là một tràng trò hay.

“Xác thực.” Bóng trắng nhẹ bay lên không trung, gió cùng vài dật ma sát phát sinh một trận tiếng vang, nhưng chỉ có vài tiếng ngán ngủ rồi cũng theo bóng trắng rất nhanh trôi đi, không trung chỉ còn lại tiếng gió.

Trong cánh rừng cách Đan phủ mấy dặm, Đan Tế Triệt đỡ thê tử mới cưới ngồi trên lưng Dạ Trì, lá cây rơi vụn dưới ánh trăng, hai người thanh thản rong chơi dưới một mảnh trăng sao sáng rõ, gió nhẹ mát mẻ khiến hương vị cây trúc xông vào mũi, cả người hòa cùng thiên nhiên thư sướng.

“Nàng muốn hưởng tuần trăng mật thế nào?” Tay trái ôm thắt lưng của nàng, Đan Tế Triệt cúi đầu ngửi hương khí độc đáo của tóc nàng làm hần mê luyến không thôi.

Tựa vào trong ngực hần, tiếng tim đập trầm ổn của hần luôn làm cho tâm tình nàng bình tĩnh, cảm giác thực an toàn, chỉ cần cùng hần một chỗ, đi nơi nào cũng được, nhưng hưởng tuần trăng mật là nàng đề suất, nếu hần hỏi muốn đi đâu, nàng tất yếu phải cho cái đáp án.

“Ấn..... Đi Tây hồ trước, Tây hồ trong thơ văn tả thật sự đẹp, ta muốn đi nhìn một cái xem nó rốt cuộc có bao nhiêu đẹp.” Hoa cỏ rậm rạp đậm mật thật thích hợp, nghe qua rất đẹp, nàng muốn tự mình đi xem một lần.

“Rồi đâu nữa?”

“Quê Lâm sơn thủy giáp thiên hạ..... Kế tiếp đi Quê Lâm.” Lúc này Quê Lâm sơn thủy ít hơn một ngàn năm bị năm tháng ăn mòn, không biết cảnh tượng cùng phong cảnh trên bưu thiếp kém bao nhiêu?

Đan Tế Triệt gật gật đầu, “Tây hồ, Quê Lâm, ý kiến hay.”

Kéo kéo tay áo hần, nàng ngửa đầu hỏi: “Đi hai cái địa phương này cần thời gian bao lâu?”

Nàng biết vì chuyện thành thân, lúc trước hần liệu mình đem công việc hoàn tất, vừa rồi là nàng đột phát muốn hưởng tuần trăng mật của cổ đại, không vì hần mà nghĩ chu toàn, hiện tại nhớ tới, mới phát hiện tuần trăng mật lần này có thể hại hần sau khi trở về lại phải thức đêm.

“Ước chừng nửa tháng, như thế nào? Còn muốn đi địa phương khác sao?” Ngữ khí Đan Tế Triệt tràn ngập sủng nịch, hết thấy cho nàng làm chủ, nàng muốn đi đâu hần đều mang nàng đi.

“Không được, đi hai cái địa phương này là đủ rồi, tương lai chúng ta còn thời gian để đi nhiều chỗ, không vội.” Nàng không phải người có lòng tham. “Ta chỉ là nghĩ nếu chúng ta đi lâu, sẽ liên lụy đến công việc của chàng.”

“Yên tâm, ta không làm, tự nhiên sẽ có người làm, nàng không cần lo lắng.” Thí dụ như cha mẹ hần kia lấy cố thị sát sản nghiệp ở địa phương, đi du sơn ngoạn thủy hơn năm năm, tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là Ủy Hạo không cho hai lão bọn họ trốn, nếu không số khổ chính là Ủy Hạo. “Huống hồ ta làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy, xuất môn chơi mấy tháng là đương nhiên.”

“Phải không? Chàng nói như vậy ta liền an tâm, ta sợ sau khi chúng ta vừa chơi trở về chàng lại phải mấy ngày thức suốt đêm.” Người cũng không phải làm bằng sắt, cho dù hần có sức chịu đựng, nàng cũng không cho hần mệt nhọc như vậy, nàng lo lắng hần sẽ vất vả lâu ngày thành bệnh.

Nàng thực săn sóc hần! Đan Tế Triệt gọi lên một chút hạnh phúc cười ngán.

“Sẽ không, lúc trước ta thử để Ủy Hạo hỗ trợ quản lý mấy gian cửa hàng, làm được không tồi, ta nghĩ không tới thời gian một năm, là có thể đem một thể hệ buôn bán ở Giang Nam toàn giao cho hần quản.” Mà hần phụ trách chuyện buôn bán ở Giang Bắc, như vậy ai cũng sẽ không quá mệt mỏi.

“Còn bí mật Đan phủ thì sao? Do ai quản?”

“Nàng gọi chung nó là bí mật, kỳ thật nàng hẳn là biết cái tổ chức giết người Quý Bạt rồi chứ?” Nàng chưa bao giờ hỏi cũng không đề cập, còn hẳn lại không biết nên mở miệng với nàng như thế nào, chuyện giết người là trái pháp luật, huống chi chuyện buôn bán mà hẳn kinh doanh là giết người? Thân phận của hẳn trừ bỏ là thương nhân, vẫn là một đầu đảng của tổ chức giết người hai tay dính đầy máu tanh, hẳn sợ hãi nàng sẽ chán ghét hẳn như vậy.

“Quý Bạt? Tên rất hay.” Nàng thích.

Trầm mặc trong chốc lát, hẳn đột nhiên hỏi: “Nàng không ngại sao?” Hẳn muốn biết ý nghĩ của nàng.

“Ngại cái gì?”

“Quý Bạt tồn tại, tuy rằng ta không phải sát thủ, nhưng ta –” Nói còn chưa nói xong, đã bị tiếng cười như chuông bạc của nàng đánh gãy.

“Chàng quá để ý ta.” Từ sau khi yêu thương nàng, nàng phát hiện có rất nhiều việc hẳn đều trở nên không xác định được, không hề quả quyết độc đoán giống dĩ vãng, có lẽ là nàng có chút nói chưa rõ ràng, mới có thể tạo thành bất an của hẳn. “Ta yêu chàng, không phải vì gia thế cùng tài phú nhà chàng, không phải diện mạo bên ngoài của chàng, ta yêu là con người của chàng, mặc kệ trước kia chàng đã làm cái gì ta cũng không để ý.”

“Cho dù ta giết qua rất nhiều người?”

“Chàng là đại phu, chàng cũng cứu rất nhiều người.” Nàng nghĩ số người hẳn cứu nhất định còn nhiều hơn so với số người đã bị hẳn giết, tuy rằng hiện tại hẳn chuyên tâm kinh doanh dược liệu, rất ít thay người chữa bệnh, nhưng những đại phu dưới trướng hẳn giúp hẳn tích không ít đức. “Hơn nữa ta biết chàng sẽ không lạm sát kẻ vô tội, giết người xác thực là trái pháp luật, nhưng người vi phạm pháp lệnh vốn là đáng chết, chàng chính là vì dân trừ hại, không cần vì thế mà cảm thấy áy náy.”

“Ta không phải cảm thấy áy náy, chỉ là sợ nàng không thích.” Trừ bỏ nàng, hẳn căn bản không cần bất luận kẻ nào, cho dù người ta nói hẳn vì quyền thế phú quý mà mất người dạ thú, ma vương phát rồ giết người, người trong giang hồ gọi là “Quý Hoàng” là tà đạo, hẳn cũng không để ý.

Nghe vậy, nàng nhẹ nhàng cười.

“Nếu ta không thích sẽ không yêu chàng, càng đừng nói là gả cho chàng.” Đạo lý đơn giản như vậy hẳn làm sao có thể không biết?

Nói mấy câu liền bay hết bất an trong lòng hẳn, nói mấy câu khiến cho hẳn cảm thấy mọi thứ đều đẹp hơn, yêu thương nàng là hạnh phúc cũng là may mắn của hẳn.

“Nàng luôn có biện pháp làm cho ta càng yêu nàng.” Hẳn càng thêm ôm chặt thắt lưng của nàng.

“Vốn muốn như vậy, từ nay về sau, chàng chỉ có thể yêu ta hoặc là càng yêu ta.” Đối với tình yêu, yêu cầu của nàng nhưng là rất cao.

“Đó là đương nhiên.” Không cần nàng nói, tâm hẳn cũng đã bắt đầu làm như thế.

“Chàng thật tốt.” Lời ngon tiếng ngọt cùng lời thề cam đoan hẳn cũng không keo kiệt nói ra miệng, nàng thích hẳn như vậy.

“Chỉ đối tốt với nàng.” Tình yêu của hẳn chỉ cho một mình nàng, năm tháng cứ việc trôi qua, từ tóc đen đến đầu bạc, tình yêu của hẳn vẫn như cũ vĩnh viễn quấn quanh nàng.

Đan Tế Triệt cầm lên đoạn tóc dài của nàng kết trên tóc chính mình, vợ chồng son, vĩnh kết đồng tâm, hẳn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cái kết này.

Yêu nàng..... nữ nhân cả đời này ta yêu nhất.....

“Chàng nói cái gì?” Vừa rồi hẳn giống như nói gì đó, nàng không có nghe rõ ràng.

“Không có gì.” Hẳn không nói, hẳn sẽ dùng hành động làm nàng hiểu được.

“Rõ ràng có.” Giống như giấu diếm, giả vờ thần bí, thật đáng ghét. Anh Phác vầy vầy tay, “Quên đi, không tranh luận cái này với chàng, ta vừa mới nghĩ đến nếu thời gian cũng đủ, chúng ta thuận tiện đi Động Đình hồ ngắm, chàng cảm thấy như thế nào?” Danh cảnh xem một lần Giang Nam là đủ.

“Được, chúng ta cùng đi.” Vĩnh viễn cùng một chỗ với nàng.....

[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-chang-roi-nha>